CLANCY TOM
6 - NET FORCE
KyberZemě

OBSAH

Když se celosvětová počítačová síť zhroutí, lidstvo se dozvídá o nové zemi. Teroristé z virtuální země zvané KyberZemě si vzali za rukojmí internet. A co požadují? Celosvětové uznání a práva pro své "občany". Ačkoli KyberZemě má miliony sympatizantů, Net Force se rozhodne povolat všechny své síly do otevřené války na třech frontách - politické, fyzické a elektronické, protože vyjednávat s teroristy nepřichází v úvahu...
Kniha se snaží předvídat možné budoucí problémy spojené s růstem technologií, zejména s rozvojem internetu a práv skupin občanů. Neodpoví čtenáři na všechny kladené otázky, donutí ho však zamyslet se nad nimi.

PRVNÍ ČÁST - HRANICE JSOU VYZNAČENY

PROLOG

*****
Pátek, 23. prosince 2012, 7:03 Scranton, Pensylvánie

Cameron Barnes udeřil prstem do klávesnice telefonu, už poněkolikáté stiskl tlačítko "0".
"Hergot, co s tím je? Dělej, dělej!"
Z kuchyně se ozvala Victoria: "Co je?"
"To nebylo na tebe, bavím se s tím pitomým telefonem!"
Victoria prostrčila hlavu do chodby. "Co jsi říkal?"
"Telefon, telefon, nefunguje, no. Žádnej tón, nic."
"Tak zkus digitální."

"Už se stalo. To je to samý."
"A není třeba vybitej...?"
"Ne, baterka je nabitá, kontroloval jsem to!"
"No, ale to se nemusíš zlobit na mě. Já za to nemůžu!"
"Promiň, ale já si prostě potřebuju zavolat -jestli se zákazníkovi do půl osmý neozvu, jsme v háji. Přijdu o provizi."
"Vem si můj mobil."
Už se nadechoval k další otázce, ale Victoria ho předběhla. Je v kabelce."
Cam našel její kabelku, vytáhl ten mrňavý skládací přístroj a otevřel ho. Nejdřív zkusil hlasovou linku a nahlásil jméno, které chce vytočit, ale nefungovalo to. A postup přes tlačítka taky ne.
Přijde o svou provizi. Osm set dolarů. Krucinál!

*****
Austin, Texas

Rocko Jackson se díval na monitor svého počítače a zuřil. "Ty mrcho jedna! Tohle mi teďka nedělej!"
Ve vedlejší kanceláři vstal Tim Bonifazio a nakoukl k němu.
"Copak, chlapče?"
"Určitě se zase zasek systém. Nemůžu se připojit na síť."
"Počkej chvilku, mrknu se na to. Možná je to jenom na tvojem počítači. Víš, jak tě hlavní mašina nemá ráda."
Tim zmizel. Rocko po chvilce zaslechl. "No tohle!"
"Aha, takže hlavní mašina si už zasedla i na tebe, co?"
"Ne, příteli, ta potvora si zasedla na celej svět. Na můj laptop i bezdrátovej modem. Nic nefachá."
"A co to znamená? Ze spadla celá síť?" Zasmál se.
"Odsud to tak rozhodně vypadá."
"Na to se mi nechce ani pomyslet."
Silicon Valley, Kalifornie
Rachel Toddová přišla do zasedací místnosti ve stejnou chvíli jako Dal Ellner a Narin Brown.
Rachel řekla: "Tak copak se děje, hoši?"
Dal s Narinem zavrtěli hlavami. "Nemám ponětí," řekl Narin. "Vím jenom, že se nikomu nedaří připojit na net. Nejde to přes drátový, laptopy, digitální telefony, s ničím. Ani virces stařík Johna nefunguje. Vypadá to, jako by síť prostě... klekla nebo co."
"To není možný," řekl Dal.
"Možná ne, ale znám aspoň patnáct obřích poskytovatelů od místních po New York, Londýn a Hong Kong - a všichni jsou prostě mimo provoz."
"To je špatný," řekla Rachel.
"Špatný? To je katastrofa! Každou hodinu, co jsme bez připojení, přicházíme o půl milionu babek! Za pár dní jsme v hajzlu!"
"A s námi všichni široko daleko," dodal Narin.
"No, náladu jste mi zrovna nezvedli."
Cheyenne Mountain, Wyoming
"Poručíku, mohl byste mi vysvětlit, co se to prokrista děje?"
"Nevíme, pane generále Harmone. Všechny síťové operace jsou vyřazeny."
"Mám to chápat, že jsme naráz oslepli i ohluchli?"
"Ne, pane, pozemní spojení dosud funguje, odpalovací kódy můžeme zadat manuálně, když to bude nutné."
"A jak otevřeme vrata k silům?"
"Ručními pákami, pane."
"Nepřichází v úvahu, poručíku. Požaduji okamžitou nápravu."
"Pane, podle pozemních hlášení se jedná o celostátní problém - nemůžeme ho odsud vyřešit."

"Zatracená práce!"
"Ano, pane."
Dry Wells, Severní Dakota
Policejní náčelník Steve Cotten se díval ze svého okna na mrazivou krajinu venku. Nová elektrická rozvodná síť právě spadla. Teploměr ukazoval minus čtrnáct, ale on měl pocit, jako by bylo nejmíň minus padesát, a světla, elektrické topení a veškeré telefonní a síťové služby jednoduše přestaly fungovat.
Lidé ze Severní Dakoty se s mrazem uměli vyrovnávat a měli pro takové naléhavé případy připravené dostatečné zásoby dřeva. Náčelník sám měl pod přístřeškem u garáže šest metrů naštípaného dřeva, ale pro starší lidi je štípání dřeva obrovská zátěž. Čtyři osoby už skolil infarkt. Další dva se zranili tak, že je museli odvézt do nemocnice. Náčelník Cotten věděl, že se jistě objeví i další skupina lidí, kteří si nebudou moci zatopit dřevem a zemřou na podchlazení.
Náčelník vzdychl. Tušil, že se před ním rozvíjí fantasticky nanicovaté a otravné ráno.

*****
Na výletní lodi Bon Chance Kdesi v Karibiku

Jackson Keller seděl sám ve své kajutě a sundal si helmu, vyndal si špunty z uší, stáhl dotykové rukavice a usmál se na zkušební vzorec holoprojekce. "Tak to by šlo, skupino," řekl. "Schválně, jak se jim bude líbit tohle!"
Určitě se jim to nebude líbit ani trošku. A Jayi Gridleymu už vůbec ne.
Zasmál se. Jo, jo, bude to taková psina!

01 KAPITOLA

*****
Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Alex Michaels, velitel Net Force, krátce zaklel při pohledu na potemnělý monitor na svém stole. Zvedl telefon a řekl: Jaye Gridleyho."
Hlasová linka ho spojila, ale interní spojení neobsahovalo obraz. Hlas na druhé straně řekl: "Co je? Mám tady práci!"
Jayi, co se to krucifix děje?"
Ježíši. Promiň, šéfe, nepodíval jsem se na identifikaci. Máme problémy."
"Vážně? Jak jsi na to přišel?"
"Mám pocit, že bys nevolal, kdybys to už nevěděl."
"A co se děje?"
"To nevím. Náš hlavní server je mimo a všechny externí telefonní linky jsou taky v kýblu. Podle pohotovostního okruhu na mý vircesu jsou tyhle výpadky všude možně, po celý zemi."
"Fajn."
"Snažím se to nějak vystopovat, šéfe."
"Tak to tě nebudu zdržovat. Zavolej mi, až na něco přijdeš."
Michaels zavěsil. No, to je přece senzační, ne? Před pár minutami se sám plácal po zádech a říkal si, jak skvěle všechno postupuje. Nic zvláštního se nedělo, Net Force měla počítačovou kriminalitu pod kontrolou jako nikdy dříve, dokonce ředitelka mu volala a gratulovala, jak skvěle se vedli. Měl si dát pozor a neusnout na růžích. Měl pocit, že zatímco si
pánbůh dával ranní šálek kávy, Michaels se k tomu připletl, plný pýchy a sebevědomí, a šťouchl pána boha do lokte, až mu rozlil kávu do klína.
Jejda.

Nuže, synu, teď ti vysvětlím, co předchází pád...

Měl si dát pozor.

Teď za to bude pykat. Protože věděl, že ať už se stalo se sítí a telefony cokoli, určitě za to nese odpovědnost Net Force. Beze všech pochyb.

"Pane?" Jeho sekretářka.

"Ano?"

"V interkomu je ředitelka. Linka číslo jedna."

Michaels přikývl. No jistě. Kdo jiný. Vzdychl a natáhl se pro telefon.

*****

Helsinky, Finsko

Jasmine Chance kráčela chodbou ke kanceláři, z níž Roberto vyklidil nábytek a předělal ji na tělocvičnu. Z Robertovy posilovny bylo slyšet hudbu, bubny a zpěvné brnkání berimbau, nástroje, který vzdáleně připomínal luk s kovovou strunou a s tykví připevněnou na konec. Roberto objasňoval princip tohoto nástroje mnohem podrobněji, než by Chance kdy chtěla vědět. Hrálo se na něj tak, že malou hůlkou se tlouklo do drátu a zároveň se třáslo tykví plnou oblázků. Hudebník mohl měnit tóny tím, že se struny dotýkal mincí. Santos byl rád, když jeho studenti používali jihoafrický Krugerrand, jelikož tvrdil, že zlato dává nejlepší zvuk. Jednoduché rytmy byly součástí akrobatického bojového umění Capoeira z Afriky a Jižní Ameriky. A Roberto Santos - snědý brazilský mistr tohoto umění, který se honosil titulem Capoeirista Mestre - trénoval to umění několik hodin denně.

Chance vešla do dveří právě v okamžiku, kdy Roberto vyskočil, ve vzduchu udělal salto vzad, lehce dopadl na chodidla a pak se postavil do stoje rozkročného, jednou nohou opsal po podlaze široký půlkruh. Země se měl dotýkat jen dlaněmi a chodidly, vysvětlil jí kdysi, že prý jde o součást O Jógo, Hry. Capoeira představovala bojové umění, které vzniklo mezi otroky, a třebaže jedna názorová skupina tvrdila, že tohle umění pokládá za tanec, aby bílí páni netušili, o co jde, Roberto velmi rychle poznamenal, že takové tvrzení je hodně nepřesné.

Většinu toho, co se o Capoeiře dozvěděla, ji v posteli naučil Roberto, a to v přestávkách mezi ukázkami toho, v čem zase vynikala ona. Robertovi nebylo ani třicet. Byl o deset let mladší než ona. Byl pohledný, houževnatý a tělo měl jako vysoustružené z tvrdého dřeva. Neměl na sobě ani gram tuku navíc. Když se setkali, připadal jí jako surový diamant. Ona ho za dobu trvání jejich vztahu obrousila a naučila ho, jak se stát zdatným milencem. Celkem se mu to dařilo.

A teď měl na sobě jenom červenobílé pruhované trenýrky ke kolenům a zářil nadšením a potem, zatímco trénoval své umění. I když byl rád, když ho přitom doprovázeli tři až čtyři kolegové - člověk se v rámci studia tohoto umění musel naučit hrát na nějaký hudební nástroj - hudba se teď linula z magnetofonu. Když ji viděl přicházet, dokončil svou sestavu a přešel přes holou podlahu k přístroji a hudbu vypnul.

Když mluvil, jeho řeč nebyla zcela bez přízvuku, do angličtiny se mu vmísil jemný přídech portugalštiny, protahoval samohlásky a obrušoval tvrdé souhlásky.

"Aha, Missy. Jak pokračuje souboj?"

Usmála se a odhalila dokonalé zuby - všechny byly výtvorem zkušených zubařů a stály tisíc dolarů jeden. "Keller tvrdí, že první výpad proběhl dobře."

Roberto zvedl z podlahy ručník a setřel si z tváře a oholené hlavy pot. Jackson je fajn kluk, počítače dokáže přinutit, aby dělaly, co chce, jako nikdo jiný."

Chance se usmála. Byla to pravda. Jackson Keller byl kouzelník, pokud šlo o hardware a software, dokázal si s nimi poradit tak jako Roberto s bušením do lidí. KyberZemě nenajímala na klíčové pozice lidi druhořadého talentu. V sázce

bylo příliš a šetřit v oblasti pracovníků by bylo krátkozraké a hloupé. Když se snažíte vydupat z ničeho virtuální národ, dát mu obsah i podstatu, musíte provést několik velmi promyšlených tahů, abyste vůbec uspěli. Nestačí mít jenom dobré pomocníky. Musíte si sehnat ty nejlepší. Všichni lidé, které Chance sehnala, byli právě takoví - nejlepší. A ona sama taky nebyla úplně špatná, i když její nadání nebylo zjevné na první pohled. Lidi z vyšších míst jí říkali Dračí žena, když si mysleli, že je neslyší, a ona to chápala jako kompliment.

Robertovi řekla: "Ano, ale tohle je to jednodušší. Poruchy softwaru upoutají jejich pozornost, ale opraví to a znuděni programátoři nad tím

strávi jen pár hodin práce. Další fáze bude mnohem náročnější. Jestli k ní vůbec dojde."

A ono k ní samozřejmě v dohledné době opravdu dojde - světové národy se určitě jen tak nepřekulí a nebudou chtít přijít o cokoli, tím méně o tu moc, kterou si nárokovala KyberZeměě.

"Moc se bojíš, Missy," usmál se. "Ta fáze nebude o nic složitější než Jacksonovo jógo, jenom to nebude totéž."

"Těší mě, že tě neopouští tvá sebedůvěra, Roberto."

Jo, no, mě neopouští nic."

Zavřela dveře a zamkla za sebou. "Řeči jsou k ničemu."

Zahákl si palce za gumu svých trenýrek a stáhl si je, nejprve jednu nohavici, pak druhou a odhodil je ke straně.

Zasmála se a sáhla si ke knoflíkům své halenky. "Musíme si pospíšit," řekla. "Za hodinu musíme odjet na loď."

Jenom hodinu?"

"Musíme si ještě zabalit."

,Já ti ukážu, jak se má balit," řekl.

Znovu se zasmála. Život byl nádherný.

*****

Washington, D.C.

Kdosi zařval jako o život, a Toni tím vytrhl z polospánku do stavu úplné bdělosti. Sklouzla z pohovky do obranného postavení, čekala napadení, ale pak se její mozek konečně zase zorientoval.

To jenom dítě. Jenom malý Alex.

Toni se uklidnila. Pak nahlas řekla: "No jo, Alex, čertovo dítě z nejtemnějších pekelných hlubin." Ale už mířila do ložnice a k jeho postýlce se dostala dřív, než ze sebe stihl vyrazit další rozzuřený výkřik.

"No, no, no, chlapečku, copak se děje? Maminka už je tady, už je to dobrý."

Nejistě postával na svých malých tlustých nožičkách a držel se postýlky.

Zvedla ho do náručí, položila si jeho hlavu na levé rameno a něžně ho hladila po zádech.

Ještě jednou nasupeně zakřičel, jenom aby jí dal najevo, jak je nespokojen, že za ním z obýváku šla celých třicet vteřin, pak nasadil tiché brblání a nakonec ztichl úplně.

"Tak co, takhle sis to přál, co? Ty potvůrko. Mrško." Chytila ho a kolébala ho, ve tváři měla radostný úsměv. Měla pocit, že už snad celou věčnost nespala v kuse déle než čtyři hodiny, ale ten mrňous byl jako andílek, když se na ni usmíval a ukazoval jí své nové zuby. Přesně jako teď. Byl krásný. Jo, jo, věděla, že každá matka na světě si myslí o svých dětech to samé, ale objektivně vzato byl skutečně moc hezký. Objektivně. To přece viděl každý.

Usmála se té myšlence a otočila se na Alexe juniora - jeho otec proti tomu jménu sice protestoval, ale marně. Ano, připustila sama, junior je svázán spoustou věcí, musí hodně dohnat a není zrovna nezbytné dávat dítěti ještě tenhle přívěšek. Shodli se na jméně "Scott" s tím, že mu dají druhé jméno po Alexově dědečkovi. Ale když k Toni přišla sestra s otázkou, jaké jméno má

zadat do počítače, Alex u toho nebyl.

"Jak se bude děťátko jmenovat?" zeptala se jí a chystala se ho zadat.

A Toni se usmála a řekla jí to. Alexe tím zas tak moc nenaštvala. Byla si jistá, že ve skrytu duše mu to naopak velmi lichotilo.

Malý Alex pomlaskával, ale ještě nebylo dost hodin, aby mohl dostat najíst. Už ho nekojila, nějakou dobu už mu dávala mléko a normální jídlo. A bylo fajn, že už jí neteklo mléko po košili, jakmile zaplakal. To ji párkrát dostalo do nepříjemné situace, když seděla v restauraci nebo tlačila kočárek.

Vešla do obývacího pokoje, broukala malému Alexovi a hledala jeho dudlík. Nakoupili aspoň pět nejrůznějších typů, ale ten mrňous dokázal rozeznat rozdíly a všechny kromě svého oblíbeného odmítal. Kvůli tomu zažili několik ne zrovna příjemných chvil, když obrátili byt naruby, než ho našli, samozřejmě za hlasitého doprovodu nespokojeného Alexe. Ten favorit mezi dudlíky byl bohužel dárek, který jim kdysi kdosi nadělil, a Toni ani Alex ho už nikde v žádném obchodě nesehnali. Nebyla na něm žádná značka a nikdo si nepamatoval, od koho ho mají. Průzkum internetu nic nepřinesl a přátelé s dětmi jim taky nepomohli. Obvykle ho měli připnutý na řetízek přicvaknutý ke tričku, aby ho právě neztratili, ale stejně se jim to podařilo.

Jay Gridley jim věnoval malinký vysílač, který se dal na to připnout. Stačilo jen říct dost nahlas: "Dudlík!" A ten přístroj, velký jako pětník, pronesl: "Tady jsem!" Opakoval to tak dlouho, dokud jste ho nenašli a nevypnuli. Jay přístroj umístil do malé vodotěsné silikonové manžety pro případ, že by se malému Alexovi podařilo dostat tuhle část do pusy.

Život po narození dítěte byl plný takových potíží, které připadaly nicotné jen lidem, kteří ještě vlastní děti neměli.

A být mámou na plný úvazek bylo hodně odlišné od toho, když fungovala jako druhá nejvyšší pracovnice Net Force, spolupracovala se svým manželem nebo pracovala pro FBI jako zvláštní kontakt na Net Force.

A vtom dítě zcela zřetelně proneslo: "Da da."

Toni na mrňouse vykulila oči. "Cože? Cos to povídal?"

Malý Alex se usmál a řekl to znovu, zopakoval to třikrát, aby jí udělal radost: "Da da da."

Musí to zavolat Alexovi. Tohle si musí poslechnout, to dítě je zázrak, génius!

Odběhla k telefonu, zvedla ho a vyťukala Alexovo číslo.

Jenže telefon pochopitelně nefungoval.

No co, tak mu to řekne, až přijde domů. Zatím může malého obléct, posadit ho do kočárku a vyrazit na příjemnou dlouhou procházku. Venku bylo chladno, ale aspoň svítilo slunce, žádný déšť nehlásili. Trocha čerstvého vzduchu jim jenom prospěje.

"Půjdeme na procházku, pusinko?"

Rozuměl jí, byla si jistá, že přikývl, jenom trošku. Samozřejmě. Byl to zázrak, nebo ne? Nejchytřejší, nejkrásnější, nejlepší dítě na světě. Zcela určitě.

02 KAPITOLA

*****

Madrid, Španělsko Léto 1868

Letní den v Madridu byl nesnesitelně horký, tudíž byl čas na siestu.

Jay Gridley seděl ve stínu pod plátěnou stříškou u kavárny, popíjel teplé červené stolní víno, odháněl ze špinavého kostkovaného ubrusu mouchy a pozoroval psa, který spal pod vedlejším stolem a cukal sebou, jak se mu zdály záhadné psí sny.

Isabela II., nejstarší dcera Ferdinanda VII., stále ještě seděla na trůnu Bourbonu, ale její vláda, odjakživa dosti nejistá, se pomalu chýlila ke konci.

Isabela měla jen sporadickou podporu lidu, měnila svůj kabinet stejně často jako spodní prádlo a neohrabaná směsice monarchistů, umírněných, pokrokových a radikálních unionistů ve Španělsku konce 19. století znovu spěla k bouřlivému mezníku. Její vojenští stratégové, generálové Ramón Maria Narváez a Leopoldo O'Donnell, už byli po smrti. Isabelu vedl Serrano y Domínguez, Duque de La Torre, který byl u kormidla před Isabeliným nástupem, a Juan Prim y Prats, předseda vlády, měli ovšem Isabelu během revoluce v roce 1868 vyhnat ze země. Prchne do Paříže, kde zůstane do doby, než její syn, Alfonso XII., o šest let později neusedne na španělský trůn, ale i pak bude její vliv na jeho kroky minimální. Vůdce revolty namířené proti ní ovšem výrazně přežije. Prim zemře při atentátu pouhé dva roky po revoluci, a i když Serrano zemře až v roce 1885, Isabela se dožije roku 1904.

Někdy jako odplata stačí dožít se tak vysokého věku, že můžete naplivat svým nepřátelům na jejich hrob.

Jay popíjel to celkem slušné víno a usmíval se. Vždyť k čemu je vytvoření virtuálního scénáře, když se vám nepodaří z něj vymáčknout to nejlepší? Zájem o historii může být celkem zábava, když se to vezme za správný konec.

V reálném světě seděl Jay ve své kanceláři na velitelství Net Force, což byla součást téměř čtyřsetakrového areálu FBI v Quantiku, měl bezdrátové dotykové vybavení včetně špičkové optiky, sluchátek, zařízení pro snímání pachů i chutí a nejnovější verze softwaru WeatherMesh, které se dalo nastavit a ovládat počítačem na plus minus jeden stupeň Celsia. Celé to madridské odpoledne tedy nebylo ani v nejmenším reálné -jenže vypadalo, znělo, chutnalo a vonělo reálně - aspoň dost na to, že šlo o práci pro vládu.

Jistě, do počítače šlo všechno nacpat klávesnicí nebo hlasovou linkou, kdyby chtěl, mohl číst slova na holoprojektoru, ale když byl software pro virtuální realitu - VR - na takové úrovni, proč by to dělal takhle? Když je možné se dostat k té samé informaci a ještě se přitom pobavit, tak proč ne, pokud ovšem člověku nechybí představivost.

K Jayovi se přiblížil menší proplešatělý muž v čistém, ale obnošeném letním obleku a otíral si zrudlý obličej kapesníkem, který vytáhl z rukávu svého saka.

"Seňor Gridley?" Vyslovil jeho jméno jako "Grií-dlií".

"Sí."

"Por favor, Seňor, mám pro vás zprávu."

Jay přikývl. Ukázal na židli u stolu. "Dejte si trochu vína, Seňor..."

"Montoya. Jaime Montoya. Muchas gracias."

Muž se posadil. Objevil se číšník se sklenkou, postavil ji na stůl a odešel. Montoya si nalil víno, dlouze se napil a vzdychl.

"Ach, to je ono. Dneska horko."

"Mucho," přikývl Jay.

Muž vytáhl ze saka složený list papíru. Nažloutlý dokument byl zapečetěný kapkou oranžového vosku s otiskem pečetidla zdejšího markýze. Jay poděkoval a list si vzal, rozlomil pečeť a otevřel dokument.

Jistě, mohl si tenhle soubor stáhnout do svého počítače a oskenovat ho. A kdyby pochopitelně potřeboval tištěný exemplář, pak by mu posloužila tiskárna v kanceláři, kvalitní papír, ne však pergamen, ale co - když se člověk nepobaví, tak k čemu to všechno?

Bylo to přesně to, co hledal, ale po zběžném přečtení zjistil, že mu to moc nepomůže. Hackeři, kteří zaútočili na síťové servery, byli až příliš dobří, než aby za sebou nechali viditelné stopy, po kterých by mohl vyrazit. Markýz ho nemohl navést správným směrem, lo siento.

No jo, copak to je nějaké překvapení? Šok by byl, kdyby někdo, kdo se dokáže procpat do hlavních počítačových uzlů, po sobě skutečně zanechal nějaké viditelné stopy.

"Osobní hovor," ozval se hřejivý hlas. "Na jedničce Saji."

Jay zrušil scénář VR pohybem prstu na senzorické mřížce a nakázal svému

telefonu, aby mu hovor přepojil. Objevil se i obrazový kanál, takže ji viděl, jak sedí doma v kuchyni. Byla, jak také jinak, překrásná.

"Ahoj, miláčku," řekl.

"Ahoj, Jayi. Tak co, zase jsi zachránil svět pro demokracii?"

Jestli máš na mysli republikány, tak asi jo. Co se děje?"

Saji - Sojan Rinpoche, jeho snoubenka a nejkrásnější a nejchytřejší žena na světě - řekla: "Maminka potřebuje pomoc při vybírání šatů pro družičky."

"A já pro to můžu udělat co?"

"Vůbec nic, ty chytrej. Jenom jsem ti chtěla říct, že se s ní pojedu podívat na časopisy."

"Do Phoenixu?"

"Ne. Je u mé tety Shelly v Baltimoru. Pojedu za ní vlakem na jeden den."

"Ty pojedeš do Baltimoru vlakem? Zešílela jsi? Ta lokálka je plná úchylů a magorů! Proč to neprojdete přes VR?"

"Protože moje maminka to chce takhle. Chce sedět vedle mě na pohovce, a já se s ní v tomhle shodnu. Chceš přece, aby tě měla ráda, ne?"

"No jasně. Ale - co to má co společnýho s mou oblibou?"

"Přece nechceš, abych jí řekla, že jsi mi zakázal za ní jet, ne?"

"To jsem neřekl. A i kdybych to řekl, tak by mi to stejně moc nepomohlo, co?"

"Ne. Kromě toho jsem tím vlakem jezdila za tetou vždycky, když jsem byla ve Washingtonu, třikrát čtyřikrát do roka. A nikdo mě nikdy neobtěžoval."

"Mně se to nelíbí."

"Ono se ti to ani líbit nemusí. Říkám ti to jenom proto, že jsem hodná holka, brblale. A nepamatuju si, že by v našem slibu mělo být něco o ‚poslušnosti'."

Jo, no, já to nemyslím, jako že bych byl nějakej autoritativní namyšlenec, miláčku..."

"No, autoritativní by mě vůbec nenapadlo, Jayi." Zamrkala na něj a krásně se na něj usmála.

"Ty jsi buddhistka, tak bys nemohla svou matku přesvědčit, že VR a RS jsou v zásadě totéž?"

"Nejsou, a ty to víš. Už jsme se o tom bavili dřív."

Zasmál se. Ano, bavili. Několikrát, nejednou po šíleném a vášnivém milování.

"Vrátím se brzy a vezmu si s sebou telefon. Zavolám ti, než vyrazím domů."

Přikývl. Jasně. Jenom mám o tebe strach."

Já vím. Je to od tebe hezký. Ale už to nedělej. Jsem velká holka; umím se o sebe postarat."

"Tak velká zas nejsi."

Zasmála se. "Miluju tě. Měj se."

Jay přikývl a řekl: Já tebe taky."

Zavěsila a obraz z monitoru zmizel.

Vzhledem k tomu, že stopem projela skoro celou jihovýchodní Asii, když jí bylo sedmnáct - a jednou se ubránila banditům, kteří jí chtěli sebrat batoh - a skončila v klášteře v Tibetu, kde zůstala čtvrt roku, asi se o sebe vážně dokázala postarat. Jet vlakem do Baltimoru a zpátky by nemělo představovat tak velký problém. I když měl pocit, že až se vezmou, starost o její bezpečnost přejde na něj.

Napadlo ho, jestli většina mužů přemýšlí o svých snoubenkách stejně.

No. Přece jen ji ale bude sledovat. Když je někdo Toulavý Jay Gridley, nejrychlejší počítačový kovboj v Net Force, průnik do sledovacích kamer ve vlacích obsluhujících koridor mezi D.C. a Baltimorem je hračka. Dokázal by to jednou rukou, s migrénou a v kocovině. Saji se o tom ani nemusí dozvědět, a kdyby se cokoli stalo, Jay by tam ve vteřině poslal policii.

*****

Na palubě Bon Chance

Jackson Keller odešel do prostor s hlavním počítačem. Bylo tu pouze devět programátorů a odborníků na síť včetně jeho, ale jednoznačně šlo o lidi, kteří patřili do dvacítky až třicítky světových nejlepších. Bernardo Verichi z Itálie, Derek Stanton a William Hoppe z USA, Ian Thomas z Austrálie, Ben Mbutu z Jižní Afriky, Michael Reilly z Irska, Jean Stern z Izraele a Rich Rynar ze Švédska. Bylo jich i pár ještě lepších, ale lidé bez cíle ho nezajímali. Kellerovi lidé museli být dobří, ale kromě toho museli taky věřit.

Zručnost bez vedení, bez cíle, není k ničemu.

Byla velká škoda, že nemohl jít za Jayem Gridleym. Neznal nikoho, kdo by se mu mohl rovnat, ve škole si vedl tak dobře jako Keller, možná ještě lépe. Byli přátelé, průkopníci webu, dobrodruzi kyberprostoru. Ale Jay pak přešel na druhou stranu barikády, stal se členem Net Force. Jedním z nepřátel. Muž, jehož rozhled teď končil na špičce nosu. Bojoval, aby zachoval status quo, žil uprostřed zahnívání.

Věčná škoda takového talentu.

No co. Jay se svobodně rozhodl. Teď ponese všechny následky. Vlak vyjížděl ze stanice - ne, raketa pomalu začínala stoupat ke hvězdám, to bylo lepší - a Jay neměl místenku. Zůstane na zemi. Škoda.

KyberZemě se stane skutečností, o tom Keller nikdy nepochyboval. Jak dlouho to bude trvat, jak a kdy přesně k tomu dojde, nic z toho nedokázal přesně předpovědět, ale že k tomu dojde, to byla hotová věc. Žijí v době informací, kdy vědění a přístup k němu jsou nejdůležitější na světě. Tenhle džin se do láhve zahnat nedá. Kdepak. Svět brzy zažije takovou změnu, jaká ho ještě nikdy v minulosti nepotkala.

Jackson Keller byl nejlepší z nejlepších a vedl všechny ke změně.

Jeden z odborníků na síť, Rynar, si právě sundal senzorické vybavení a protahoval se, když si všiml, že Keller vchází dovnitř.

"Jacksone," řekl. Jak se máme?"

Keller se usmál. Dělali si z toho legraci - obyvatelé KyberZemě často mluvili v množném čísle.

"To mi řekni spíš ty, ne?" odvětil Keller. Jak vypadá situace útoku Beta?"

Jde to rychleji, než jsme doufali," odpověděl Rynar. "Programování ZopeMaxu dosáhlo sto devět procent plánu. DHTML a GoggleEye Object Link jsou prvotřídní."

"A co Willieho Ourobourus?"

"No, ten had ještě neumí překousnout svůj ocásek, ale Willie říkal, že za pár dní to spraví."

Keller přikývl. "Skvěle. Měl bych vědět ještě něco?"

"No, jde po nás Net Force. Měli bychom se cítit v ohrožení?"

Oba se usmáli.

"Zjistili něco?"

"Ne. Nemají tušení. Nevědí, koho hledají, kam se mají dívat, jak jsme to udělali. Myslím, že jsi svého kamaráda Gridleyho trochu přecenil, Jacksone."

"Možná, ale srazil na kolena pár silných lidí, kteří ho podcenili. Je lepší být v pořádku než v bryndě."

"Chápu. Budeme to dál sledovat."

Keller znovu přikývl. Zamířil ke svému počítači. Ještě zbývalo hodně udělat. Měl by se do toho pustit.

*****

Střelnice Net Force Quantico, Virginie

John Howard už ze svého revolveru vystřílel polovinu zásobníku, než se dočkal Julia. Byl na střelnici poprvé za nejméně měsíc, a připadal si trošku ztuhle. Zvykl si sem chodit jednou dvakrát do týdne, a od doby, kdy odešel, mu

cesta přes celé město připadala jako zbytečná námaha. Jen pro zábavu střílel s devítimilimetrovými náboji. Jeho revolver Phillips 8c Rogers mezi ostatními zbraněmi poněkud vyčníval, a to tím, že se do něj dalo používat na deset různých ráží, od automatu .380 po .357 Magnum, čehož bylo dosaženo díky pružině vestavěné do bubínku. Při změně ráže jste museli upravit mířidla, když vám šlo o přesnou činnost - devítky létaly jinak než .38 Special nebo .357 s dutou špičkou - ale to při souboji zase tolik nevadilo. Pár centimetrů sem nebo tam nepředstavovalo žádný zásadní rozdíl.

Než začal, nechal si znovu nastavit svůj prsten - byl nečinný, i když pořád vlastně v pohotovosti - takže mu vydrží ještě asi třicet dnů, než se kódy zase změní. Technologie inteligentních zbraní, kterou FBI zvolila pro všechny své malé zbraně, dosud ještě ani jednou neselhala, ale na střelnici akademie FBI prý došlo k několika incidentům, při nichž glocky

vypověděly poslušnost. Howard nevěděl, jestli to zavinila počítačem řízená technologie nebo jestli byla chyba ve zbraních samotných, ale doufal, že spíš to druhé. Nikdo si nepřál, aby se jeho zbraň změnila v bezcenný kus kovu, když na něj vystřelí nepřátelé.

A i když mu ta technologie dosud nepřirostla k srdci, asi osm či devět pravidelných agentů FBI přišlo při souboji o své zbraně, a život jim zachránila inteligentní technologie, protože je nikdo nemohl zabít jejich vlastními zbraněmi. Když jste neměli řídicí zařízení, prsten nebo hodinky, byly zbraně, které se podle nich řídily, k ničemu. Kvůli tomu bylo i bezpečnější nechávat si pistoli doma ve skříni. Howardův syn prošel výcvikem střelby a už dávno překonal věk, kdy by nešťastnou náhodou mohl zastřelit sebe či svého kamaráda; hodně federálních zaměstnanců, kteří v rámci svých každodenních povinností museli nosit zbraně, mělo doma malé děti.

No. To ale teď přece nebyl jeho problém, ne? On byl na "prodloužené dovolené", což asi byla jen předehra k plnohodnotné penzi. Ať se o to stará někdo jiný.

A konečně přišel i Julio. Howard na něj kývl. "Dobrý den, poručíku."

"Pane generále. Omlouvám se, že jdu pozdě. Váš kmotřenec."

"Jak se má malý Hoo?"

"Což o to, on se má dobře. Ale já s Joannou meleme z posledního. Proč jste mi neřekl, co se stane, až se začne pořádně hýbat? Jednu vteřinu se postavíte na záchod, on na vás kouká ode dveří, a hned v příští vteřině je v koupelně a vytahuje všechno ze zásuvek. Přijde mi, že se snad teleportuje - frr, a je fuč!"

"Musíte si v bytě všechno uklidit, Julio. Sežente si zarážky do dveří a zásuvek, zacpěte všechny zásuvky a všechno, na čem vám záleží, naskládejte tak vysoko, kam nedosáhne."

Jo. To jsme si mysleli, že už jsme udělali. Včera vylezl na židli, naklonil se, a než jsem ho stihl zarazit, aspoň pětkrát praštil do ovládání přehrávače DVD. Stalo se z něj učiněný tornádo a ničí všechno, co mu stojí v cestě. Uklidíme dům od sklepa po půdu, nikde nic a za pět minut všude leží rozházené hračky, knížky, jídlo, oblečení, prostě všechno. Už týden si z podrážek bot na běhání vyškrabuju arašídový máslo."

Howard se usmál.

Je to spiknuti, co? Ti, co už mají děti odrostlé, před námi, na něž to teprve čeká, všechno tají. Že je to tak?"

Howard se zasmál. "Samozřejmě. Kdyby lidi věděli, co je to za dřinu, nikdy by si děti nepořídili a lidstvo by vymřelo. Jakmile vám tohle dojde, ozve se vám rodičovská policie a musíte podepsat přísahu, že to nikomu nepovíte."

"Kdysi bych to chápal jako vtip. Teď už tomu napůl i věřím."

"Přišel jste sem střílet nebo jenom nadávat?"

"No, nadávání je mnohem větší zábava a asi mi to jde i líp, protože to teď trénuju víc než střílení. Ten mrňous je práce na plný úvazek. V noci se mi podaří spát v jednom kuse tak dvě hodiny."

"Život není peříčko."

"Ze byste to taky znal? Jak je v penzi, generále? Už jste nějakou dobu pryč, určitě si pamatujete, jak se střílí? Kulka vyletí tady z toho konce."

"Něco vám povím, Julio. Mohl bych tu svou pistoli nechat ležet na poličce deset let, a stejně bych nastřílel víc než vy. Prvního útočníka vám ukážu, abyste neřekl, že jste unavený a pořádně na to nevidíte."

"Nechte si ty rady. Rozstřílím vám zadnici v polospánku a s jedním okem zavřeným."

"S tou vaší staříčkou berettou těžko. Dokonce vám dovolím používat ty podvodné laserové paprsky."

"Na to, abych porazil usedlého, podřimujícího velitele, jako jste vy, pane generále Howarde, nic takového nepotřebuju."

Oba se zasmáli.

V reproduktoru se ozval hlas střelmistra. "Nerad vás ruším při plýtvání drahocennou municí, pane generále Howarde, ale máte tu hovor."

"Tak ať zavolají později."

"Volá velitel Michaels, pane."

Howard se podíval na Julia a jeho dávný přítel se usmál - jako by to čekal.

"Vy jste věděl, že mi zavolá, co?"

"Přísahám, že netuším, o čem to pan generál mluví."

"Chce mě požádat, abych se vrátil, co?"

"Co to? Copak já umím číst myšlenky?"

Howard zavrtěl hlavou. Odešel k telefonu.

03 KAPITOLA

*****

Ve vzduchu nad středním Atlantikem

Roberto Santos se procházel po chodbách toho soukromého letadla, Boeingu 737 nacpaného veškerým komfortem, jenž měl uspokojit nejednoho ředitele. Žádná tělocvična, ale aspoň několik ploch tak širokých, aby si mohl lehnout a protáhnout se. To bylo dobře, protože dlouhé sezení v letadle může mít za následek ucpání cév v nohách. Santos měl tetu, která na to umřela. Letěla z Ria do Londýna a byla nacpaná na jednom mrňavém sedadle mezi dvěma dalšími lidmi asi osmnáct nebo dvacet hodin. Vstala, jenom když šla na malou, a to jenom párkrát, protože nechtěla, aby s ní měl ten člověk, co seděl v uličce, nějaké potíže. Teta Maria si svou ohleduplností vysloužila ucpanou cévu, kvůli které jí nohou zacloumala taková křeč, až začala křičet. Na všechny strany to měli k pevnině asi tisíc kilometrů, a než přistáli, sraženina se uvolnila a doputovala jí do srdce, plic nebo bůhvíčeho a teta umřela deset minut předtím, než ji vynesli z letadla.

Roberto možná zemře mladý, ale určitě to nebude z toho, že by moc dlouho seděl v letadle.

Klesl na podlahu vedle stolku a udělal padesát rychlých kliků, pak se převalil na záda a udělal padesát sedů lehů. Díky tomu měl pořád břicho ploché - posiloval totiž i postranní svaly, nejen přední.

Gymnastickým cvikem se zvedl na nohy - vzklopkou - a zamířil zase chodbou.

Jasmine spala v jednom z polohovacích křesel vpředu, opěradlo měla sklopené, aby fungovalo jako postel, pás měla zapnutý přes klín. Kruci, ale na svůj věk vypadala božsky. V posteli to taky uměla, znala pár dobrých hmatů. Možná by ji mohl vzbudit a připojit se k těm, co to někdy dělali v letadle. No. Nebo by jenom obnovili své členství v tom klubu.

Ale radši ne. Když ji někdo nečekaně probudil, uměla být pořádně protivná. Kromě toho, v letadle už to spolu dělali. I ve vlaku, v autobuse, v taxíku a

jednou i v bryčce cestou kolem Central Parku v New Yorku. Na lodi ale nikdy. Až dorazí na tu zábavní loď v Karibiku, budou mít poprvé příležitost vyzkoušet i tohle.

Při tom pomyšlení se usmál. Nic mužského nepotěší víc než ženská.

Kromě nich měl Santos jen jednu vášeň, a tou byla Hra. Jógo de Capoeira. Nebyla určena jenom pro boj, i když i to s ní šlo. Bylo v ní však mnohem víc - hudba, rituály, chování, společnost bojujících mužů. Ano, člověk se naučil zaujímat jednotlivé pozice - posicionamento, aby mohl zahájit ataque nebo zaujmout řádnou defesu. A všechny ty efektní akrobatické pohyby, které uchvacovaly nepřipravené, byly nutné, ale na vyšší úrovni šlo hlavně o dokonalý tanec. Nepatrné vychýlení jedním směrem napovědělo vašemu protivníkovi, že se vás nedotkne, když zaútočí. Přesun druhým směrem, po němž se vám útočník otevřel jako nepopsaná kniha, do níž jste mohli zapsat, co se vám zlíbilo. To bylo umění.

Když si poprvé začal s Hrou, chtěl Santos znát jen ten nejrychlejší způsob, jak srazit protivníka na kolena, jak pořádně vyrazit pěstí, loktem nebo kolenem, aby se útočník rozplácl. To se taky naučil. Jenže skutečná dokonalost spočívá v detailech, v neustálém kroužení tam a zpět, které protivníky hypnotizuje, ať je jich pět, nebo jenom jeden, vyvolává to zmatek a chyby, jichž může odborník snadno využít. Opravdovým odborníkům bylo padesát šedesát a člověk je nezasáhl, ať byl sebesilnější či seberychlejší, protože věděli, co uděláte, mnohem dřív, než jste se do toho pustili. Pomalu se k tomu blížil, ale ještě v tom stadiu nebyl. Jednou přijde i to.

A peníze, které vydělával jako šéf KyberZemě pro operace v terénu, vůbec nebyly špatné - ještě pár let, a bude moct odejít do důchodu, vrátit se do Ria a plně se věnovat studiu a výuce Hry. Přes den bude trénovat, v noci souložit a na spánek mu postačí víkendy. Co si může chlap přát od života víc?

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginie

Během třetí schůzky od začátku elektronických útoků na síť Alex Michaels se svým týmem vyřešili jednodušší ze základních otázek: věděli co, kdy a jak. Zbývalo vyřešit kdo, proč a odkud.

Michaels seděl v zasedací místnosti s Jayem Gridleym, poručíkem Juliem Fernandezem a majorem Josephem Leffelem, nynějším šéfem ozbrojené složky, a zvedl obočí. Generál John Howard se měl dostavit později během dne. Chvilku to trvalo, než ho přesvědčil, aby se vrátil, generál musel navíc odjet domů a poradit se o svém návratu se ženou. Jenže Michaels měl z toho všeho špatný pocit a Howarda chtěl mít - Howard totiž více než jednou prokázal své schopnosti - zpátky ve svém týmu, přinejmenším do doby, než se situace urovná. Měl zvláštní pocit, že by mohlo dojít i na zbraně, a pokud se to má stát, chtěl, aby jeho jednotku vedl ten nejlepší muž.

"Pánové?"

"Nic nového, šéfe," řekl Jay. "Moji hoši sledují každou stopu, ale pirátům se zatím podařilo všechny svoje kroky dokonale zamaskovat. Pátrací systémy FBI i NSA našly houby. Hackeři podle všeho koordinují akci on-line, děje se toho hrozně moc, takže pátráme po tom, jak se jim to povedlo. Máme náhodné vzorky souborů JPEG, GIF, TIFF, PICT a všech běžných zvukových typů souborů připojených k e-mailům, které procházejí skrz steganografické uzly, ale zatím nic."

Fernandez řekl: "Nemohl by to někdo přeložit přítomným počítačovým analfabetům? Tím myslím sebe."

Michaels se usmál. Jay mluví o steganografii. Ukrývání věcí."

Jay už něco ťukal na klávesnici svého notebooku a řekl: "Koukni se."

Nad notebookem se objevila holoprojekce. Byl to obrázek Mony Lisy. "Co vidíš?"

"Slavný obraz někoho, kdo se asi nechtěl smát moc široce, protože měl zkažené zuby?" řekl Fernandez.

"Ale nic víc," přikývl Jay. Jenomže, když stiskneme knoflík, presto!, koukni se znovu."

Obrázek zmizel a ve vzduchu se vznášelo jen několik slov. "Polibte si, federálové!"

Fernandez se otočil na Jaye.

"Tohle jsme našli na steganografické stránce, kterou spravoval desetiletý kluk. To slovo znamená ‚utajované psaní'. Je to známo už od dob Řeků," řekl Jay, "ale Číňani, Egypťani a indiáni to prováděli s obměnami úplně stejně. Jelikož to slovo známe od Reků, víme, jak fungoval první model: řekněme, že Sprio chtěl poslat Zorbovi tajnou zprávu, takže udělal to, že oholil jednomu otrokovi hlavu, vytetoval mu tu zprávu na kůži a pak počkal, až otrokovi zase vlasy narostou. Pak ho poslal ke kamarádovi, který mu hlavu zase oholil. Otrok ani nevěděl, co tam má napsáno. I kdyby uměl číst, neviděl by to."

"To je mazaný. Ale poněkud zdlouhavý," řekl Fernandez. Jak dlouho trvá, než to vlasy zase zakryjou? Pět šest týdnů?"

"Inu, starý zlatý časy. Hm. Každopádně s elektronickými obrázky je to v zásadě totéž. Jsou tvořeny pixely, v některých případech jich jsou miliony, a některé nejsou tak důležité jako jiné. Zjednodušeně řečeno, můžeš si vzít standardní obrázek RGB - to je červená, zelená, modrá - a po trošce snažení ukryješ všechny informace, aniž bys nějak poškodil to, co lze vidět pouhým okem. Pak to proženeš příslušným programem, a objeví se skryté body.

Pošleš třeba matce e-mail s fotkou svého krásného dvouletého syna, a přímo doprostřed obličeje mu můžeš schovat návod k výrobě jaderné zbraně."

"Skvěle," řekl Fernandez.

"Vítej v budoucnosti, poručíku. Takže když někdo pošle velkou zásilku zakódovaných materiálů a nám se to podaří odchytit, vzbudí to v nás podezření. Dneska se na net dívají všichni, spousta e-mailů je zachycena tou či onou agenturou. I když ten kód nerozlouskneme, může nás to upozornit natolik, abychom začali zkoumat, kdo to poslal a dostal, možná je i navštívíme, abychom si zjistili, jak vypadají. Jenže fotka malého dítěte poslaná jeho babičce? Kdo by podezíral tohle?"

"Paranoidní člen Net Force, který nic jiného ne a ne najít?" zeptal se Fernandez.

"Správně. A když nám opravdu chceš ztížit práci, ne jenom ukrýt toho prevíta uprostřed něčeho, kam se nikdo dívat nebude, tak to taky zašifruješ, a tím zdvojnásobíš ochranu. Použiješ jednorázový kód, a než se komukoli povede to rozluštit, tak všechno, cos tam psal, je už dávno historií."

"Což je všechno fascinující, ale nepomáhá nám to najít ty padouchy," řekl Michaels. "Fajn, rozpustíme to. Sejdeme se zase zítra, kdybyste našli něco užitečného dřív, zavolej."

Jay přikývl.

*****

Jay se díval za ostatními, dokud v zasedací místnosti nezbyl jen on s Fernandezem. Řekl: "Tak co, Julio, orientuješ se v tom?"

"Pokud jde o mě, tak jsi klidně mohl mluvit svahilsky."

Jay se zasmál. "Třeba ti to můžu přeložit. Kolik toho víš o netu a webu?"

Fernandez pokrčil rameny. "Mezi netem a webem je rozdíl? Já nevím, jestli jsi to už zapomněl, ale mně trvalo půl roku, než jsem na svém počítači našel vypínač. Od té doby jsem od Joanny něco pochytil, ale v zásadě jsem analogový tvor. Mám za to, že kdyby bůh chtěl, abychom počítali víc než do dvaceti, tak by nám dal víc prstů."

"Fajn, tak já ti to vysvětlím ve stručném přehledu rychlé a nelítostné historie počítačových komunikací podle Jaye Gridleyho."

"Per to do mě."

"Dobře. Původní internet byl navržen tak, aby ho nešlo použít venku. Fungoval decentralizované, uzly a servery byly všude, takže když jeden kleknul, tok informací bylo možno přesměrovat. Je to jako šestnácti-proudová superdálnice. Zablokuješ jeden pruh, auta přejedou do vedlejšího a pokračujou stejným směrem dál. Jenže na netu je spousta superdálnic, co vedou všemi směry. Když vyhodíš celou dálnici, tak přejedeš na další. Do San Franciska nakonec dojedeš přes Seattle a Miami, takže to pořádně objedeš, ale nemusíš zastavovat, protože máš pořád na výběr z dalších cest."

"Fajn, zatím to sleduju."

"Takže tohle znamenalo, že kdyby Sovětský svaz, který byl v dobách temna naším největším nepřítelem, svrhl jadernou bombu na nějaké město, v celosvětovém měřítku by to tolik nevadilo."

"Až na ty lidi, co by v tom městě přišli o život," podotkl Fernandez.

"Bavíme se tady o širším hledisku, Julio. Myslel jsem to tak, že net jinde by to nijak zvlášť nepoškodilo. Stejně jako ty obrovské korálové útesy, co pokrývají výměru tisíce akrů, ale je to pořád jedna rostlina - když uřízneš kousek tady nebo tady, nesejde na tom. Ta potvora roste dál."

"Chápu tě."

"To je dobře. Jde o to, že jak se web začal rozvíjet a po celém světě se na něj připojovaly spousty lidí, kvanta informací plynula tam a zpět, bylo toho mnohem víc, než si tvůrci představovali. Tohle bylo ještě před vznikem WWW, na to nezapomeň. Postupem času se zkrátka všechno zkomplikovalo a zašmodrchalo ještě víc, než tvůrci zamýšleli. Všechno začaly řídit počítače. Na začátku bylo skoro všechno v telefonní společnosti - a tehdy existovala jenom jedna jediná telefonní společnost - mechanické, takže k průnikům do systému moc nedocházelo, protože vlastně nebylo do čeho pronikat.

Teď jsou telefonní společnosti stejně jako ostatní firmy otroky počítačů, a to, co jeden programátor vytvoří, jiný dokáže zničit. Stačí zrušit podstatnou část telefonních služeb pro velké město, a to je celé v háji. Jasně, některé velké společnosti mají pozemní spojení s dalšími městy, ta pak nevedou přes MCI, AT&T, Sprint a podobně, ale drobní uživatelé, kteří se připojují přes dial-up, T1 nebo DSL a tak - a těch je pořádná spousta -jsou v háji, protože ať má jejich provider sebelepší zabezpečení, jde o to, že kde nic není, ani smrt nebere."

"Žádný obchod, žádné služby, prostě nic?"

"Přesně tak. I když fungujou telefony, pořád existujou způsoby, jak to všechno poslat do kytek. V současnosti je na webu desítka hlavních serverů DNS, neboli jmenných serverů - to jsou ty, které mapují podle jmen domén, jako je třeba www-tečka-něco-tečka-com nebo tečka-org, tečka-biz nebo cokoli. Pak jsou adresy Internet Protocol, to jsou IP čísla, jedna-osm-čtyři-tečka-dvě-tečka-tři-tečka-bla-bla-bla. Všechny mají pochopitelně záložní možnosti, ale existují způsoby, jak se do nich elektronicky dostat a narušit je. A to dokáže všechno pořádně zmást."

"To zní prostě skvěle, Jayi."

"No, a to jsme se ještě nedostali k sociálnímu inženýrství. K tomu, že když podplatíš člověka, který zná heslo, tak si ušetříš spoustu problémů.

Velké nadnárodní společnosti mají své vlastní servery, a i když se ti povede nasypat písek do soukolí hlavních hráčů DNS, souhrn informací a spojení společnosti tím neutrpí hned - teď je to trošku technická otázka, ale řekněme prostě, že je to něco, jako když vyřadíš z provozu velkou rozvodnu elektřiny. Některé domy zhasnou, ale spousta lidí má domácí generátory, které nahodí a bude si svítit, dokud jim nedojde nafta."

"Pořád tě ještě sleduju."

Jenomže když víš, co děláš, můžeš třeba všechno načasovat tak, aby

velká tma trvala dost dlouho, lidi si nahodili svoje generátory, a pak se to začalo trošku uvolňovat. A v době, kdy menším generátorům dochází nafta,

přijde další velké zatmění. Chce si to s tím trošku pohrát, ale dá se to."

"Fajn. Zatmění."

Jistě. Ale kdybychom chtěli všechno ještě víc zamotat, existuje pár nových, velkých, centralizovaných záložních spouštěčů, které obsluhují velkou část přenosu. A i když je značná část přenosu zašifrovaná, zejména v oblasti bankovní a vojenské, existují servery, které mají tyhle šifrovací sekvence či obrazové dekodéry, jichž využívají spousty lidí. Když narušíš i ty, máš další výpadek. Představ si, že by někdo chtěl vypnout nejenom elektřinu, ale i zemní plyn, nebo by propíchal pneumatiky cisternám s topnými oleji, aby je nemohly rozvážet, a když už by byl v tom, tak ještě vypnul vodu."

"To zní hrozně složitě," řekl Fernandez.

"No, to víš, že to je komplikovaný. Do systému je zabudováno tolik trojitých pojistek, že zásadní problém na webu, o celém netu ani nemluvě, se dá způsobit jedině s využitím mnohasměrného a dokonale načasovaného útoku. Já bych se do toho nepouštěl bez hordy zkušených hackerů a programátorů, a i pak bych měl do poslední chvíle obavy, jestli se to povede. Než k tomu došlo, tak bych se vsadil, že to nejde udělat."

Jenže někomu se to povedlo."

"To je jasný, někomu jo - pokud se nejedná o největší shodu okolností v dějinách, a tomu neuvěřím ani na chviličku. Hrozně rád bych věděl, kdo tomu týmu šéfoval. Je to machr. Pořádnej machr."

Větší než já, pomyslel si Jay, ale nechal si to pro sebe.

"Zní to tak, že mi přijde jednodušší zajít k serverům a přestřihnout k nim dráty."

Jenže to bys musel vědět, kde jsou. Taková místa jsou dobře ukrytá, a i kdybys věděl, kde je najdeš, pořád bys musel uniknout ozbrojeným strážcům, kteří by tě při prvním zahlédnutí zastřelili."

"Tak tomu konečně začínám rozumět."

"Existuje pár hlavních přenašečů, které přenášejí největší část přenosů na síti, dokonce víc, než by měly, některé mají optická vlákna, jiné jsou bezdrátové, a když je vyhodíš do povětří, je to, jako bys naráz zavřel záchody na stadionu při finále fotbalového mistrovství - civilizace by sice nezanikla, ale hodně rychle bys byl po kolena ve sračkách. Jde totiž

o miliardy dolarů ušlých zisků, takže se nedá jen tak vklouznout do spižírny a kutilskými kleštičkami přestřihnout pár drátků; spíš by se to podobalo průniku do pevnosti."

"Ale provést to lze."

Jistě. A dá se to taky udělat jinak, ani bys nemusel do budovy. FCG, MHG nebo HPM." "Co prosim?"

"Elektromagnetické pulzní bomby." "Aha, jasně, o EMP už jsem slyšel. Atomovky." "Ale to je záležitost minulého století, poručíku. EMP se teď dodávají

i s příchutěmi, žádná radiace a jaderný odpad. Máme generátory pro úpravy proudění, magnetohydrodynamické generátory a obávané virtuální katodové oscilátory, alias virkátory. Tahle zlatíčka se montují do konvenčních bomb, používají snadno naváděcí vysokorychlostní výbušniny a běžnou elektroniku a není problém je vyhodit ze zadních dveří dvoumotorových letounů, jaké má FedEx, a odpálit v takové výšce, že výbuch ani nepoškodí fasádu na budově. Ale všechny chráněné elektronické součástky se rozkmitají, když jim nad hlavou vybuchne některá z těch bomb, a ty neochráněné můžeš rovnou vyhodit."

"Probůh, vy hoši od počítačů dokážete člověku nahnat strach." "Ale kdeže, hoši od počítačů takové věci nedělají, Julio. My sedíme v kancelářích, mačkáme knoflíky a povídáme si o tom. Nikdy neuvidíš, aby skupinka lidí napadla záložní server, prostřílela se skrz ochranku, rozhazovala granáty a bomby, to... to se nedělá. Nemluvě o tom, že většina těchhle hochů, co znám mimo komunitu zpravodajských složek, by neunesla neprůstřelnou vestu a musela by vynaložit všechny svoje síly, aby odhodili kriketák, o granátu nemluvě." "Ano,

to jistě."

"Hernajs, ale nemusíš se mnou souhlasit a dívat se přitom na mě, člověče."

"O tvých zásluhách na bojišti jsem už něco zaslechl, Jayi." "A právě proto mi platí tolik peněz, abych seděl v kanceláři a dělal to, co mi uložili. Posilovat za mě chodí lidi jako ty, pěkně děkuju." "Nemáš zač. Já budu radši házet granáty než mačkat knoflíky." Jo. No, takže to provedli počítačoví hoši spíš než komando. Elektronickou cestou napadli telefonní společnosti, velké servery, záložní přenašeče, komunikační družice, koupili si pár hesel a vešli otevřenými dveřmi,

možná měli i některé věci, o kterých ani nevím, uskutečnili to ve velmi přesných krocích a byli tak dobří, že způsobili takový rozruch, jaký způsobili. Čísla ještě nemáme, ale kdyby se jim povedlo aspoň patnáctiprocentní narušení, i dvanáctiprocentní, tak připravili svět o miliardy a miliardy dolarů, realů, pesos nebo kdovíčeho dalšího."

"Hlavní otázkou však zůstává, proč to udělali. Co doufali, že tím získají?"

Fernandez pokrčil rameny. "To je na tobě a dalších počítačových odbornících Net Force, to musíte zjistit vy. Já pak jenom půjdu a zastřelím ty, na něž mi ukážou."

"To musí být fajn."

"Taky je. Vážně. Mnohem jednodušší."

Oba se na sebe usmáli. Jay si říkal, že každý má svoje místo, a kdyby se ve skutečnosti někdy ocitl v temné uličce, přál by si, aby mu záda chránil Julio Fernandez. A nejenom záda...

04 KAPITOLA

Alex Michaels se opřel o opěradlo židle a díval se na monitor.

"Tak copak nás čeká dnes?"

Hlasová linka se spustila a odpověděla mu. Na seznamu měl kromě jiných věcí setkání s ředitelkou ohledně jeho svědectví před senátním výborem pro elektronickou komunikaci. Očividně se objevil další nátlak ze strany KyberZemě a prošetřovaly se některé sliby téhle společnosti. Jedním z nich bylo naprosto bezpečné připojení na net a web a výbor chtěl vědět, zdali je to vůbec možné.

KyberZemě. Michaels byl na pochybách, co si o tom má myslet. Bylo to spíš politické hnutí než webová stránka, KyberZemě se snažila přimět světové mocnosti k tomu, aby ji uznaly jako rovnoprávnou zemi, stát bez měst, bez hranic, který existuje jen ve virtuálním světě internetu. Jenže i tak šlo o stát se skutečnou mocí.

A to na tom bylo nejděsivější. Zdálo se, že mnoho lidí netuší, jestli se jim má vysmát nebo se k nim přidat. Mohlo by něco takového fungovat? Mohla by země existovat bez silnic, bez domů, bez farem, řek a jezer? Mohla by nějaká země existovat, aniž by reálně existovala} Pokud ano, co to znamená pro význam zemí... nebo občanství... nebo života samotného?

Michaels dokázal jejich záměr do jisté míry pochopit. V těchto dnech více než kdy jindy, v době internetu, v éře neustále rostoucí globalizace a nekonečného přesouvání lidí, informací a myšlenek by sen o zemi sku-

tečně bez hranic vypadal lákavě. Ale ne že by to bylo možné. Ještě ne. Dnes ne.

Šance, že by nějaká významná země udělila představitelům KyberZemě status občanů a nenutila je platit daně, byla přibližně stejně reálná jako představa, že na Měsíc lze doletět tak, že vyskočíte z domu a budete mávat rukama. Nemělo ani myslitelné, že byste bydleli třeba v Dubuque v Iowě a mohli používat silnice a infrastrukturu města, státu a regionu, ale nemuseli byste za to platit. Samozřejmě byste museli přestat spoléhat na zdravotní pojištění a další výhody, ale když jste si mohli dovolit stát se občanem KyberZemě a

platit jejich poplatky, tak už jste stejně asi byli víc než za vodou. A jejich tvrzení, že velké společnosti i státy by měly platit poplatky za přenos, aby mohly dosahovat miliardových zisků díky reklamě, byl takový domeček z karet, že ani šílenec by v něm nechtěl bydlet.

KyberZemě tvrdila, že všem svým "rezidentům" poskytne veškeré informace zdarma. Hudbu, video, knihy, lékařské předpisy, cokoli. Byl to totální chaos snažící se vyhledat nějaké útočiště a každý, kdo věřil, že to bude vážně takhle fungovat, měl asi o kolečko míň.

KyberZemě nicméně disponovala penězi a neváhala je utratit. A dost peněz se může, pokud se správně použijí, rovnat moci. Proč by jinak senátní výbor zval šéfa Net Force na pohovor? Leda ve snu.

Michaels tuhle část své práce nenáviděl. Předstíraná srdečnost, kterou musel předvádět, celá ta politická omáčka. Bylo to nutné, to věděl, a ředitelka musela zvládnout ještě větší část, protože měla i větší moc, ale čas od času něco zbylo i na něj. Politici dělali všechno z důvodů, jež měly s logikou či vědou pramálo společného, ale chtěli hlavně potěšit voliče doma; snaha o znovuzvolení byla vždycky zapojena do kroků profesionálních politiků, někteří z nich by nešli ani na záchod, pokud by jim předtím veřejné mínění nedalo najevo, že na rozepnutí poklopce nic není.

Vzdychl. Vždycky se něco našlo. Přál si, aby si mohl vzít tak den volna, odjet domů a zůstat se ženou a synkem. Sedět v houpacím křesle se spícím dítětem na klíně se podobalo ráji mnohem víc než poslouchat ředitelku, která mu bude klást na srdce, aby zachoval klid, i když se ho možná nějaký vypasený senátor ze zapadákova v Arkansasu zeptá na něco, co by se neodvážil vypustit z pusy ani retardovaný imbecil...

*****

Na palubě výletní lodi Bon Chance Kdesi v Karibském moři

Modrooká blondýna kolem dvacítky a s dlouhýma nohama, vlasy do půlky zad a oblečená jen tak, aby ji mohli ukázat v televizi, se usmála a odhalila dokonalé zuby. Nadechla se a její až neskutečně dokonalá ňadra div neprotrhla látku miniaturních plavek. Já už jsem v KyberZemi. Nechcete se ke mně přidat?" Olízla si plné rty, pak si prstem přejela po prsou, po břiše až k okraji kalhotek.

Ve vzduchu se objevilo telefonní číslo a e-mailová adresa a blondýna se znovu nadechla.

*****

Jasmine Chance stiskla knoflík dálkového ovládání a hologram ztuhl. Podívala se na Roberta. "Co na to říkáš?"

"Z postele bych ji nevyhodil."

Chance se zasmála. "Ty bys z postele nevyhodil ani zmrzačenou slepou svini, kdyby byla tma a nemusel by ses na ni dívat. Já myslela jako reklamu. Chceme ji procpat do televizí, do kin a na velké servery."

Pokrčil rameny.

Řekla: Ja vím, je to prvoplánové, nic složitého. Kdyby to šlo, tak bychom ji nechali říct: 'Připojte se ke KyberZemi, můžete si se mnou smluvit schůzku, přijdu za vámi domů.'"

"Vážně? Ty na ni máš telefon?"

"Ne, ale mám telefon na tebe. Ona není ani skutečná, Roberto, je to počítačový výtvor."

"To je škoda."

Je to účel, co světí prostředky," namítla. "Když se k nám dají, dostanou nakonec mnohem víc, než kolik zaplatí. Ale potřebujeme lidi. Když budeme mít dost členů, můžeme začít jednat."

Já myslel, že jednáním byla už ta akce s počítači."
"To je pravda, ale naše vidlička má čtyři hroty. Děláme reklamy, politiku, ničíme počítače, a když na to přijde, tak bude třeba vzít do ruky i kladivo. Musíme se k tomu postavit ze všech myslitelných úhlů."
Znovu pokrčil rameny. "Ty jsi šéf."
"Ne, já šéfy zastupuju, jsem jen jejich ruka."
"A co jsem potom já?"
"Prst."
"Aha. A jaký?"
Ukázala mu.
Zasmál se. "Mám ti ukázat, co s tím prstem dovedu?"
"Směle do toho."

*****
Washington, D.C.

Když se Michaels konečně dostal domů, byl unavený, ale těšil se na Toni a syna.
Toni ho přivítala ve dveřích. Než se stačil zeptat, řekla: "Spí. Právě jsem ho uložila. Jestli ho vzbudíš, je po tobě."
Usmál se.
Jenom zapnu chůvičku, a hned jsem u tebe."
Když odešla, otevřel aktovku a vytáhl z ní zabalený dárek, který tam ukryl. Sháněl ho nějakou dobu. Nebylo sice výročí jejich svatby, ale výročí dne, kdy se poprvé políbili, když seděli v té staré Mazdě MX-5, kterou koupil a opravil, bylo to někde ve Virginii. Chvilku trvalo, než našel, co hledal, a stálo to pětkrát víc než nový exemplář před pouhými deseti lety. Když to sehnal, pár měsíců to schovával v kanceláři. Nechtěl čekat, chtěl to dát Toni hned, jakmile mu to přišlo, ale vydržel to. Určitě ji tím překvapí, o tom nepochyboval.
Než se vrátila z Alexova pokojíčku, postavil dárek zabalený v modrém papíře na okraj stolu.
"Asi za deset minut přivezou čínu. Kořeněné kuře, krevety a sušené opečené fazolky."
"To zní dobře. Jak to dneska šlo?"
"Skvěle."
Jak jinak."
"Radši bychom si ho měli užít, dokud to jde. Máme - co to je?"
"Co by. Jo, ty myslíš ten balíček? Tak tos mě dostala."
"Co jsi provedl, Alexi?"
Já? Já nic neprovedl. A tohle vidím prvně."
Usmála se a zvedla krabičku. Zatřásla s ní.
"K čemu to je?"'
"Zapomněla jsi, co je dneska za den?"
"15. ledna, ne?"
"Toni."
Její úsměv se rozšířil. "A pak že jsou ženy romantičtější. Ne, nezapomněla jsem. V ten den jsi koupil miatu."
"A...?"
"A to není všechno?"
"Ty zlobíš."
Zasmála se. "Naše první rande, první polibek a poprvé sis dokázal přiznat, co jsem já věděla už dávno. Ale nemusel jsi mi nic kupovat."
"Ne, to jsem nemusel. Ale chtěl jsem. Tak to otevři."
Toni papír doslova roztrhala.
"Páni. Kde jsi to sehnal?"
"Líbí se ti to?"

Ještě se ptej. Samozřejmě se mi to líbí."

"Je to první generace," řekl, "Sběratelský kousek."

Otáčela obalem videokazety v rukou a Alex se usmíval její radosti.

Na kazetě byl úvod k Pukulan Pentjak Silat Seraku, technikám od prvního djuru dle výkladu guru Stevena Plincka. Byla tam i webová adresa a fotografie.

Podle toho, co si Michaels zjistil, byla kazeta natočena v soukromé škole kung-fu v Longview ve státě Washington před deseti nebo jedenácti lety, byla první v řadě a spatřila světlo světa v době, kdy Američané začali zjišťovat, že nějaká indonéská bojová umění vůbec existují. Toni měla od Plincka další kazetu, úvod do stylu Bukti Negara, ta byla o pár let starší a taky ve formátu VHS. Kazety se serakem se sháněly hůř, protože Plinck je sám připojoval k časopisům o bojových uměních a nabízel je na jediné stránce na netu. Většina komerčních producentů už před lety přešla na formáty DVD či SQD a starší magnetické pásky se vyskytovaly stále méně a méně. Na kazetě byl Plinck, který vypadal na něco málo přes čtyřicet a vysvětloval zákonitosti a principy Seraku a pak je předváděl na různých studentech, dále pak studenti bušili a kopali do sebe navzájem. Všichni účinkující měli na sobě trička, tepláky a sarongy, většinou šlo o muže, žen bylo jen pár. Jedna z nich byla snad ještě menší než Toni.

Michaels po vyhledávání na internetu zjistil, že Plinck, bývalý člen zvláštních jednotek, byl starším studentem Paula de Thouarse, Holanďana s indonéskými kořeny, který spolu se svými bratry Mauricem, Wil-

lemem a Victorem byl mezi prvními, kdo přinesli to zákeřné a násilné bojové umění z Jávy na Západ. Všichni bratři možná znali Toninu učitelku, starší dámu, které Toni říkala "guru".

Toni by dokázala svými dovednostmi přemoci většinu mužů bez ohledu na jejich vzrůst.

Objala ho. "Děkuju, miláčku. To je nádhera."

Usmál se. Od doby, co ho Toni učila - dostal se už k osmému djuru z osmnácti - začal se víc než jen povrchně zajímat o historii tohoto umění na území USA. Jeden z bratrů - nejmladší, Victor - dle všeho napsal o seraku pár knih a Michaels po nich na webu neustále pátral, protože je chtěl koupit Toni k narozeninám.

"Tak, teď se posaď, jsem tu hned."

"Jdeš si na sebe vzít něco pohodlnějšího?"

"Ne, ty nedočkavce. Jdu ti pro dárek. Ty sis vážně myslel, že jsem zapomněla, co?"

"Ne, to víš, že ne."

"Jenom nelži."

Usmál se a Toni se vrátila za necelou minutu. "Ukryla jsem to na dno náhradního balení plínek. Věděla jsem, že tam to nikdy nenajdeš."

"Hele, nech si to! Já ho přebaluju pořád!"

"Na." Podala mu obdélníkovou dřevěnou krabičku s panty na jedné straně, velikou asi jako menší vázaná kniha.

Odstranil mosaznou západku a otevřel ji.

"No tohle!"

Uvnitř byly dva malé nože zasazené do prohlubní vytvořených speciálně pro ně. šlo o kerambity, celokovové, bez rukojetí, tlusté asi půl centimetru a každý měl na jednom konci krátkou srpovitou čepel a na druhém kroužek pro prst. Okraje byly vyhlazené a zaoblené. Toni je měla také - jednou je Alex použil proti zfetovanému šílenci, který se ho snažil zabít - a tyhle vypadaly skoro stejně, byly snad ještě hladší. Vytáhl je a automaticky zasunul ukazováčky do otvorů a držel je tak, že hroty měl stočené dopředu od spodních okrajů dlaní. Pravidelně s jejími noži trénoval, takže mu to nepůsobilo potíže.

"Toho nožíře, který vyrobil nože pro guru, jsem nenašla," řekla radostně. "Ale v Baton Rouge je jeden člověk, jmenuje se Shiva Ki, a ten se specializuje

na zakázkovou výrobu pro nadšence do bojových umění, sám kdysi cvičil. Poslala jsem mu obrázek a obrys mých nožů a on udělal
tyhle. Je to poniklovaná damascenská ocel, skoro jako ty tradiční krisy. Říkala jsem si, že bys měl mít svoje."
Vrátil nože do krabičky a objal ji. "Děkuju ti. Jsou překrásné.''
"No a teď už bych na sebe mohla hodit něco pohodlnějšího," řekla.
Jo, jo, pospěš si, než se to čertovo kvítko probudí."
Toni odešla a Michaels se uvelebil na pohovce a díval se na malé kerambity. Přemýšlel, co si normální páry dávají k výročím. Těžko pásky o tom, jak nadělat z útočníků fašírku, ani zakázkově vyrobené nože na rozřezání násilníků. Usmál se. Co člověk nezažije, když se zamiluje do ženy, která se vyzná v bojovém umění a zasvětí ho do něj.
"Čemu se tady usmíváš?"
"Ničemu. A kde jsi, už se mi stýská."
Jeho den byl najednou o tisíc procent lepší.

05 KAPITOLA

*****

Na palubě Bon Chance

Chance se procházela po kasinu a poslouchala zvuky kolem sebe: rozhovor lidí u stolků s karetními hrami, zvuky z výherních automatů, velké starožitné kolo rulety a rachotící kuličku. Jistě, člověk mohl sázet i na webu, hrát virtuální hry, které vypadaly a působily skoro dokonale, ale skutečné zážitky nikdy nic nenahradí. Na VR se mohl připojit kdokoli; k tomu nebyla zapotřebí žádná práva.
"Tak jak jste strávili víkend?"
"Dost dobře. Zajeli jsme si do Karibiku a zahráli si karty."
"Jo? Co máš za program?"
"Jakej program? My tam byli ve skutečnosti."
Kromě posádky neměl nikdo z přítomných o hlavním smyslu téhle lodi ponětí. Jistěže se tu daly vydělat peníze, tak se taky dělo, každý měsíc odsud plynul na účet jejich věci příjemný výdělek.
Zásadní ovšem bylo, co se dělo pod úrovní kasin a kajut, v elektronickém srdci lodi.
Tam tlouklo jedno ze tří hlavních mobilních sídel KyberZemě. Z tohoto a z dalšího mobilního stanoviště a z dalších určených oblastí se měla zrodit virtuální země, což bylo poměrně ironické, protože k jejímu vzniku měla přispět nemalá část lidí, kteří dávají přednost reálnému světu před VR.
"Web je budoucnost! Informace mají být volně dostupné! Přístup je na prvním místě!"
Jo, to určitě.
Občané KyberZemě - lidské hnací motory celého konceptu - si takový stav doopravdy přáli. Věřili těm sloganům. Jedli, spali a žili tou představou. A měli velkou podporu, zejména mezi dětmi, které vyrostly v době, kdy počítače byly stejně samozřejmou součástí života jako auta a televize. Děti, jež si představovaly, že ať chtějí cokoli, ať jde o hudbu, filmy nebo knihy - v případě těch, co vůbec uměly knihy číst - hry nebo něco jiného, mělo by jim to patřit, a to zadarmo. Fakt, že některý umělec stráví výrobou něčeho měsíc či rok života, pro ně nic neznamenal. Proč by za to měly platit? Vezměte si to, dejte to na web a zpřístupněte to lidem, kteří se rádi připojí, zdarma si to stáhnou, a tak to má být, komu se to nelíbí, ať si trhne nohou.
Pro tyhle lidi byl pojem duševního vlastnictví, pokud mu vůbec rozuměli, minulostí, produktem doby Temna, a taková doba už byla dávno pryč. Skončila

stejně jako období dinosaurů, a pánbu za to zaplať.

Mělo by to takhle být? No, každému podle jeho zásluh a podle jeho potřeb. Neměli ponětí, kde se tahle myšlenka objevila poprvé. Pojem minulosti jim byl naprosto cizí.

Lenin se asi v hrobě svíjí smíchy.

Chance si ráda pohrála, ale fanatickou ideologii nejzarytějších přívrženců a hybných členů KyberZemě nesdílela. Bylo to povolání. Dobře placené, vzrušující, ale pořád jenom zaměstnání. Dokázala dodržovat stranickou linii, hlásat slogany, ale chtěla naplnit záměry KyberZemě z osobních důvodů. Ráda vyhrávala. Prohry ji nezajímaly.

Roberto měl na sobě smoking a mířil jí naproti. Vypadal v těch elegantních šatech dobře - jemu to ale slušelo ve všech šatech i bez nich -ale Chance chvilku trvalo, než ho naučila nedbalému postoji, který dělá smoking smokingem. Choď, jako bys měl na sobě košili a džíny, vysvětlovala mu. Šaty nedělají člověka, člověk dělá šaty.

"Ahoj," řekl jí. "Jak to jde?"

"Dobře. Za deset minut se sejdeme v hovorně. Mám pro tebe menší úkol."

Usmál se, nejspíš měl pocit, že půjde o něco tělesného.

O čtyři paluby níž za těžkými a zamčenými ocelovými dveřmi, jež se otevíraly podle otisků prstů a u nichž stála dvojice ozbrojených strážců,

byla hovorna. Termín pocházel z oblasti zábavního průmyslu: bylo to tradiční označení místa, kde herci, připravení předstoupit před kameru, čekali na pokyn.

Když tam Chance přišla, Roberto už na ni čekal.

"Copak pro mě máš?" zeptal se.

Usmála se. "Tu košili si nesvlíkej, ty nadržence. Nebuď tak hr."

"To od tebe člověk moc často neslyší."

Dovolila si menší úsměv. "Dnes večer máme na palubě pana Ethana Dowlinga ze Silicon Valley. Nahoře u stolku se mu docela dobře daří, je teď v plusu pět až šest tisíc dolarů. Pracuje i jako viceprezident pro programování v Blue Vhale Systems. Potřebujeme znát všechno, co ví o bezpečnostních kódech u nich ve společnosti."

"Žádný problém."

"No, až taková hračka to nebude. Zaprvé to nesmíme udělat tady. Budeš ho muset sledovat a sebrat ho někde jinde. Jeho helikoptéra ho odveze na letiště v Miami, kde na něj čeká letadlo jeho společnosti, a to ho zaveze do San Franciska. Chceme, aby byl na pevnině, až ho sundáme, a pokud možno zpátky na západním pobřeží."

"Pořád v tom nevidím problém."

Podala mu Dowlingovu holografii. Podíval se na ni a přikývl.

"Má s sebou dvojici ozbrojených strážců. Oba dřív dělali v FBI, umějí střílet, jsou urostlí, silní a dobře vycvičení v boji mano a mano."' Podala mu další dva snímky a on si je prohlédl.

"A víc jich není?" Usmál se a odhalil své bílé zuby.

"Kristepane, tobě ale nechybí arogance, co?"

Pokrčil rameny a pořád se usmíval. "Proč se to jmenuje ,Blue Whale'?"

"Protože ten tvor má největší páteř ze všech zvířat na zeměkouli. Jeho společnost je záložní server, a pokud ještě není největší, tak k tomu nemá daleko."

"Aha."

"Musí to vypadat jako nehoda. Jestli někdo bude mít podezření, že se někdo pokusil z něj něco vyrazit, začnou měnit kódy."

"Není problém."

"Moc na tom záleží, Roberto."

Jeho úsměv zmizel a ona na chvilku zahlédla v jeho očích záblesk brutality. "To je moje práce, Missy. Nemusíš mi to připomínat."

Měla pocit, že jí po zádech přeběhl mráz. Jak se teď dívala na Rober-

ta, připadala si, jako by byla v kleci se zpola ochočeným jaguárem. Mohl by ji zabít jediným máchnutím packou, a bránila mu v tom jen jeho výchova. "Samozřejmě," pronesla lhostejně, byť se tak necítila. "Proto tě o to žádám."

Žádám. Ne přikazuju. Roberto byl na takové rozdíly háklivý.

"Tak to ber jako hotovou věc," řekl.

Přikývla. "Samozřejmě."

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginie

V průběhu poměrně klidného dopoledne zazvonil Michaelsovi telefon.

"Aloha, borče," ozval se hlas.

Telefonát měl jen hlasovou složku, ale i kdyby nefungovala identifikace volajícího, Michaels by uhodl, kdo to volá. Byl to Duane Presser, jeden z instruktorů FBI pro boj zblízka, urostlý Havajan, který pracoval pro FBI už patnáct let.

"Aloha" odpověděl Michaels. "Co pro tebe můžu udělat, Duane?"

"Zařiď, ať jsem hubenější, hezčí a bohatší."

"Tak to bys měl zavolat kouzelníkovi, ne mně. A to ještě tomu nejlepšímu, co se kdy narodil."

"Ty vtipálku."

"Vyprávěj to mojí ženě."

"Tak potřebuju kouzelníka já nebo ty?"

Presser mluvil jako prosťáček z ostrova a lidi si pak mysleli, že mu to asi pomaleji myslí. Jenže každý, kdo by téhle představě uvěřil, by se dopustil velkého omylu. Michaels věděl, že Duane absolvoval právnickou fakultu jako nejlepší z ročníku a byl ostrý jako sklad žiletek.

"Volám ti, protože jsme dostali třídu nováčků do stavu, že mají pocit, že by každý rozsekal četu mariňáků. Napadlo mě, že by si mohli vyzkoušet, jak jejich umění funguje proti staříčkému veliteli Net Force a jeho slabé ženě, a třeba by pak změnili názor."

"Chceš, aby jim Toni něco předvedla. Proč do toho taháš i mě?"

Jen ze zdvořilosti, borče. Navíc Toni určitě uvítá, když bude moct někoho poslat k zemi. A já už jsem moc starý na to, aby se se mnou zacházelo takhle krutě."

Michaels se zasmál. "Tak to jsme dva."

"Myslíš, že to udelá?"

"Asi jo. Zeptám se jí. Kdy?"

"Jak bude chtít. Ti hoši už jsou nějakou dobu v klidu, ale nechci, aby od nás odešli jako pitomci."

"Zeptám se Toni a zavolám ti."

"Díky, borče. Mahalo."

Toni nejspíš po té příležitosti skočí. Role matky ji bavila a malý Alex byl světlem v životě jich obou, ale už nejednou se zmínila o tom, že čas od času potřebuje změnit vzduch. Když k nim na návštěvu přijela z Bronxu její matka, měli chůvu, jíž mohli důvěřovat, takže toho využívali, jak jen mohli.

Nakázal svému telefonu, aby zavolal domů se zapnutým videokanálem.

"Ahoj, Alexi. Copak?" Toni zapnula kameru; ztěžka oddychovala a na sobě měla mikinu. Nejspíš právě docvičila.

Vysvětlil jí Presserovu žádost. Velmi ráda souhlasila, přesně jak předpokládal.

"Kde?"

"Řekni si, já mu to zavolám. On všechno zařídí. Možná v té velké nové tělocvičně."

"A co přesně má na mysli?"

"To mi neřekl, ale nejspíš malou ukázku, pak nějaké souboje. Několik nováčků nejspíš začíná mít pocit neporazitelnosti."

"S tím se dá něco dělat," řekla. "Co takhle to domluvit na pozítří kolem desáté ráno?"

"Zavolám to Duanovi. Co mrňous?"

"Teďka spí. Pořádně se pokakal, tak jsem ho přebalila a on odpadl, takže jsem mohla trénovat djuru."

Michaels se usmál.

"Čemu se směješ?"

"Tobě. Moc ti to sluší." V hlavě mu ovšem běželo: Tak já, dospělej chlap, mluvím se ženou o pokakanejch plínách. To jsou věci.

Zaslechl tišší zakvílení. Toni řekla: "A je to. Musím běžet. Probudil se. Přijdeš brzy?"

"Přijdu."

"Objednám nám thajskou večeři, vyhovuje?"

Jasně."

Jak Toni zavěšovala, zlostný křik dítěte zesiloval. Michaels se usmál. Ať se v práci děje cokoli, ale život není tak špatný. Když se stal poprvé otcem, trávil spoustu času mimo domov. Jeho manželství se právě proto rozpadlo, ale nemělo to jenom negativní dopady. Susie bude pořád jeho holčička, a kdyby se s Megan nerozvedli, nikdy by se nedal dohromady s Toni. Jeho bývalá žena se znovu provdala, měla malého syna Leonarda a její manžel byl slušný člověk.

Občas se stane, že věci se vyvinou velice dobře, i když se zpočátku schyluje spíš ke katastrofě. On sám si neměl důvod stěžovat.

06 KAPITOLA

*****

Masopustní úterý 1970 New Orleans, Louisiana

Když Jay vstoupil do baru Curly's na Canal Street kousek od přecpané francouzské čtvrti, byl vlahý večer a ve vzduchu se nesl zápach mnoha zpocených těl a rozlitých piv. Venku se pořád slavilo, kdosi rozhazoval mezi lidi tísnící se v ulicích korálky, mince a bonbony a hudba hrála hodně hlasitě.

V baru nebylo ani zdaleka prázdno či ticho - ale osazenstvo tady aspoň po sobě neházelo sklenicemi a všichni byli oblečení. Velká část z nich byli námořníci, měli na sobě uniformy, a i když se ve vzduchu vznášela slavnostní nálada, nebylo to tak šílené, jako kdysi bývaly bary na Bourbon Street.

I když se psal rok 1970, v baru nebylo moc dlouhovlasých hipíků. Náboj šedesátých let se na jih dostal se zpožděním a námořnický bar nejspíš nebyl tím nejlepším místem na setkáni s alternativními proudy.

Byl předvečer popeleční středy, začátku půstu, a radovánky brzy skončí, jelikož dobří katolíci se jich poslušně vzdají. Aspoň do příštího roku.

Jay našel u baru volnou stoličku a posadil se na ni. Barmanka, žena kolem třicítky s odbarvenými vlasy a uspěchaným výrazem, si ho všimla.

"Copak si dáte, pane?"

"Pivo."

Přikývla, sáhla do chladničky, vytáhla vychlazenou plechovku piva Jax a podala ji Jayovi.

Když Jay sbíral informace pro tenhle scénář, zjistil, že Jax je místní pivo, o němž se (neoprávněně) povídá, že voda, z níž se vaří, se bere přímo z Mississippi, přecedí se přes síto, které je tak hrubé, že nepropustí jenom větší raky, a pak se smíchá s dalšími podobně vybranými příměsmi. Vzhledem k tomu, že asi sto dvacet kilometrů proti proudu řeky sídlil velký petrochemický komplex a že to bylo před rozmachem organizací na ochranu a bezpečnost práce a ochranu životního prostředí, které se všem dívají přes rameno, řeka musela být

z mnoha důvodů hodně nevábná. Podle místních obyvatel to bylo podobné jako v tom starém rčení o Angličanech a jejich šílených psech, kteří jdou v poledne na slunce, jen s tím rozdílem, že v New Orleans by z řeky pili jenom šílení psi. Říkalo se, že v noci se u přístaviště snadno lovily ryby, protože všechny svítí...

Plechovka byla studená a pivo vychlazené, takže se dalo pít. Kromě toho, i kdyby v něm byl jed, ve VR to Jayovi nemůže uškodit.

Vedle Jaye se posadil námořník, poddůstojník, a v ruce měl kožený váček s dvojicí kostek. "Zahrajeme si o pivo?" zeptal se.

Jay pokrčil rameny. Jasně."

Námořník párkrát váčkem zatřásl a pak ho otočil dnem vzhůru na opálený dřevěný bar a zvedl ho. Měl čtyřku a dvojku.

Jay si vzal váček, nasypal kostky do něj, zatřásl jím a vysypal je na bar. Šestka a dvojka.

"Vyhráls," řekl námořník. Zvedl dva prsty, aby je barmanka viděla, a pak ukázal na sebe a na Jaye. Žena k nim přišla a postavila před ně další dvě piva. Námořník dal na bar nějaké peníze, žena si je vzala a odešla.

"David Garret," řekl námořník a podal mu pravici.

Jay mu s ní zatřásl. Davy z Navy. Jay Gridley," řekl.

Jsi... Korejec? Japonec?"

Jay se usmál. "Část rodiny je z Thajska," řekl. "Ale narodil jsem se tady."

Garret pokrčil rameny. "Neuraž se. Já jsem se jenom vrátil ze služby v jihovýchodní Asii, kousek od pobřeží Vietnamu."

"To ti dali dovolenou v dobrou dobu."

"To bych řek. Už jsem měl holek, že se to nedá ani spočítat. Musel jsem si dát chvíli voraz, doplnit palivo, a pak se do toho zase vrhnu." Mávl rukou ke dveřím.

Jay se napil ze své lahve a řekl: "No a když už jsi z námořnictva, tak jsi asi slyšel o tom rozruchu s minovými poli."

"Minová pole" ve VR označovala všechny problémy, které se objevily na netu a webu.

Garret dopil, odložil plechovku a zvedl další. "Nic víc než všichni ostatní," řekl a znovu pokrčil rameny.

"A co jsi tedy slyšel?"

"Normálně, no. Někdo rozmístil kupu těch potvor tak, aby do nich naše lodě najely. Nikdo neví, kdo to byl, ale mám kamaráda v námořní rozvědce, a ten říká, že za tím možná stojí KyberZemě."

Jaye ta informace překvapila. "KyberZemě?"

"To se mi doneslo."

Jay se zamyslel. Proč by KyberZemě měla zájem na potížích webu? Přece jeho nefunkčnost jí může jedině uškodit, ne?

A co když ne, ozvalo se Jayovo skeptické já.

Ne?Aproč?

Vzpomeň si na toho člověka ze servisu.

Jay se podíval do špinavého zrcadla za barem a zahlédl sám sebe, tvářil se zamyšleně. Ach tak.

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginie

Jay se uvelebil na pohovce v kanceláři velitele a díval se na svého šéfa.

"A co přesně tenhle odkaz znamená?" ptal se Michaels. "Proč servis?"

"No, jestli to lidi z KyberZemě skutečně udělali, tak jsou chytřejší, než jsem si myslel."

"Poslouchám."

"Když jsem jel naposledy na návštěvu za rodinou, město žilo skandálem. Jeden člověk se vrhnul na opravování aut - voskování, leštění, čištění starých

laků a tak - a nějak se mu přestalo dařit. Takže jednou pozdě v noci vyrazil na projížďku lepší čtvrtí a sprejem postříkal padesát šedesát aut zaparkovaných před domy."

Šéf přikývl. Jasně."

"Tušíš, kam mířím. Ten člověk měl další den obrovskou spoustu zákazníků - použil takovou barvu, o níž věděl, že ji celkem snadno vyčistí - a musel najmout pár pomocníků, protože by to sám nezvládl. Nepřijeli sice všichni - pár lidí si auta vyčistilo doma a nebyla to jediná

lakovna ve městě - ale víc než dvacet aut se objevilo a cena byla kolem sto padesáti dolarů za jedno. Když vyplatil svým novým pomocníkům minimální platy a odečetl náklady na leštidla a podobně, zbyly mu skoro tři tisíce dolarů. Na to, že investoval patnáct minut času a jeden sprej, to nebyl špatný zisk.

Pak se zase přestalo dařit, takže pár týdnů počkal a znovu se projel po čtvrti se sprejem v ruce. Tentokrát vydělal skoro pět tisíc.

Kdyby toho v tomhle okamžiku nechal, byl by za vodou. Jenže pro něj to byly snadno vydělané peníze.

Takže ten člověk se po dobu příštích pár měsíců čas od času vždycky projel po lepší čtvrti a zadělal si na práci. Místní policie se domnívala, že pachatelem je nějaký teenager, co má v hlavě jen obyčejné vandalství, a ten lakýrník by asi dokázal udržet svou lest v tajnosti několik let, kdyby se nebyl prozradil. Jelikož nechtěl, aby z jeho činností těžily i další lakovny, objížděl pořád ty samé čtvrti, které ležely nedaleko jeho podniku. Jeden z lidí, jimž počmáral auto už potřetí, se naštval tak, že si nechal instalovat před garáž kameru. Lakýrník měl dost rozumu, aby si natáhl na hlavu lyžařskou kuklu, než vyběhl k autu, aby nikdo neviděl jeho tvář. Taky jel pokaždé jiným autem, co patřilo zákazníkovi, který ho u něj nechal předchozího dne. Problém byl v tom, že na kameře se objevila poznávací značka ujíždějícího vozu. Policistům se podařilo vystopovat majitele, a ten jim sdělil, že inkriminovanou noc měl auto v lakovně. V odpadkovém koši v lakovně pak našli prázdnou plechovku od spreje, pustili se do něj a on se zlomil. A pohádky je konec."

"No fajn, chápu, kam směřuješ, ale netuším, jak se to vztahuje k nám. Copak zákazníci KyberZemě neměli ty samé problémy jako všichni ostatní, když net a web přestaly fungovat?"

Ještě že ses zeptal. Podíval jsem se na to. Během toho výpadku, který jsme zaznamenali, měl tytéž potíže každý, kdo se připojil přes ty samé telefonní společnosti a záložní servery. Ale o linku nepřišel žádný zákazník KyberZemě, co je propojený s jejich serverem. Ono to možná samo o sobě nic neznamená, ale jako reklamní tahák to není k zahození. Zatímco ostatní servery měly zavázané oči a netušily, co se kolem nich děje, my, co jedeme přes KyberZemi, jsme fungovali naprosto normálně!"

"To si domýšlíš, Jayi. Copak u spousty lidí, kteří nebyli zákazníky KyberZemě, nefungovalo spojení bez problémů?"

Jo, to máš pravdu. Ale jako možnost bych to nevylučoval. Kdykoli nějaký větší server zaznamená potíže, přijde o zákazníky. Před padesáti lety nikdo neměl doma počítač a nikdo nepodnikal na webu. Teď se tím živí spousta lidí. Před telefony si lidi psali dopisy nebo všechno řešili z očí do očí - teď má každá společnost telefon a všechny, co mají všech pět pohromadě, jsou zastoupeny i na webu. Vynucuje si to konkurence. Když něco z toho uzavřeš, okamžitě se to někdo pokusí opravit. Přejít na jiný server je příliš snadné. Když můžeš tvrdit, že ten tvůj je v pořádku, určitě jich pár na svou stranu přetáhneš."

Michaels přikývl. "Dobře. Co tedy máš na mysli?"

"Napadlo mě, že dokud nenajdu nějakou stopu, že oni to v žádném případě udělat nemohli, vydám se tímhle směrem. Stejně toho jinak moc k prověřování nemáme. Tedy do příště."

"Myslíš, že nějaké příště bude?"

"Vsadil bych se, že jo, šéfe. Takováhle porucha stála spoustu času, peněz a talentu. Nejde o něco, co by si pár hackerů z gymplu vymyslelo nad jahodovým koktejlem v mlíčňáku. Ještě o nich uslyšíme. Mají za lubem něco většího, a ten první případ mohl být jen zkouška. Příští setkání může být mnohem horší."

"Najdi je, než se to stane, Jayi."

"Dělám co můžu, věř mi."

*****

San Francisco, Kalifornie

Potíž s profesionálními bodyguardy byla v tom, že byli příliš odhadnutelní.

Santos se díval, jak ta dvojice doprovází svého svěřence k limuzíně, a usmál se. Tenhle počítačový blázen měl menší prioritu. Pokud měl s sebou jen dva bodyguardy, tak nebyl skoro vůbec ochráněn - někdo, komu by reálně hrozilo, že bude unesen nebo zabit, by s sebou měl přinejmenším šest nebo osm ozbrojených mužů, a kdyby byli co k čemu, tak byste viděli jen ty, kteří by vám to dovolili, ostatní by byli buď mimo dohled, nebo takoví, jaké byste za strážce či hrozbu vůbec nepovažovali: žena s kočárkem, stařec opírající se o hůlku, člověk, který vypadá jako někdo, kým rozhodně není.

Pan Ethan Bowling ze Silicon Valley měl k ruce jen ty dva viditelné strážce, což postačovalo k tomu, aby ho slušní lidé nechali na pokoji.

Možná jsou nepříjemní a dobře vycvičení, ale jsou omezení, protože jsou všem na očích. Kdyby šlo jen o to, zabít pana Dowlinga, byla by to hračka: stačí si připravit úkryt čtyři sta pět set metrů daleko, zamířit puškou, počkat si na správný okamžik, odprásknout ho a šmytec.

Santos absolvoval ostřelovačský kurz v rebelské paravojenské organizaci Modrá hvězda, což bylo prakticky totéž jako kurz používaný pro jednotky SEAL amerického námořnictva. S kvalitní puškou dokázal vypálit tři přesné rány za necelé dvě vteřiny. V dnešní době se člověk nemusel strachovat o metody odhadování vzdálenosti. Solidní ostřelovačský dalekohled měl vestavěné vyhledávání vzdálenosti. Stačí zamířit, přečíst údaje, upravit mířidla proti stoupání a větru a prásk! ten člověk byl po smrti, než mu zvuk výstřelu doletěl k uším. Než by se bodyguardi vzpamatovali, mohli jste sundat i je, pokud by se vám chtělo.

Ale při téhle akci šlo o sběr informací, ne jenom o atentát. Musel vyřadit bodyguardy ze hry, zajmout terč, získat vše potřebné a pak je všechny zabít, aby jejich smrt vypadala jako nehoda, což - i když Missy řekl něco jiného - není žádná legrace.

Zatímco se ale díval, jak limuzína s oběma strážci uvnitř - jeden řídil, druhý seděl na předním sedadle - odjíždí od chodníku věřil, že se mu podaří úkol splnit. Bude to vyžadovat trošku příprav, ale má k dispozici zdroje KyberZemě včetně obrovských sum elektronických peněz a za pár hodin si sežene všechno, co potřebuje. Některé problémy stačí zasypat dostatečným množstvím peněz, a ony přestanou pálit. Stejně jako pan Dowling a jeho dva bodyguardi - i oni přestanou existovat, jakmile si sežene, co potřebuje.

*****

Na palubě Bon Chance

Keller ležel v posteli nahý a vyčerpaný.

Jasmíne Chance ležela vedle něj taky úplně nahá, otočila se na břicho a usmála se na něj.

Keller řekl: "Kdyby Santos věděl, že jsi se mnou, co myslíš, že by udělal?"

Pokrčila rameny. "Asi nic. Nejsem jeho majetek."

"Působí na mě jako člověk se sklony k žárlivosti."

"Máš strach?"

"To bych řek. Zabil by mě jednou rukou."

"Vsadila bych se, že by tě zabil, aniž by se tě vůbec dotkl," řekla.
"Super. To jsem zrovna potřeboval slyšet."
"Copak tobě se ten sex nelíbí, Jacksone?"
"Kdepak. Sex je skvělý. Velice, hm, uvolňující."
"To je dobře. Nechci, abys byl napjatý. Jak se vyvíjí plány pro další útok?"
"Už to skoro bude. Ještě pár úprav, trošku větší zabezpečení a můžeme to odstartovat."
"Skvěle."
"Tedy pokud se Santos po návratu ze své mise nerozhodne utrhnout mi hlavu za to, že s tebou spím."
Já mu to neřeknu a ty asi taky ne."
"Nejsme na téhle lodi sami."
"Nech péči o Roberta na mně. Znám pár způsobů, jak ho uklidnit."
"Tomu bych věřil."
"Pojď sem, ukážu ti novinku."
Já nemůžu. Stávkuje mi."
"Chceš se vsadit o měsíční plat? Už jsi někdy slyšel o Vídeňské ústřici?"
"To teda neslyšel."
"Tak se dívej."
Překulila se na záda a provedla se svýma nohama takový cvik, že by nikdy neřekl, že je tak ohebná. Obě chodidla měla za hlavou. Kruci.
Dobře udělal, že se nevsadil.

07 KAPITOLA

*****
Washington, D.C.

Uplynul další den bez výraznějších útoků na jeho doménu a Michaels si dával velký pozor, aby se tímhle vědomím nenechal moc ukolébat. Nechtěl proti sobě namířit hněv nějakého znuděného anděla. Měl za sebou trénink a těšil se na pivo a klidný večer, třeba si pustí televizi a podívá se na nějaký bezduchý sitkom, nic náročného.
Právě vycházel ze sprchy a natahoval se pro ručník, když mu Toni řekla, aby počkal - a pak mu vysvětlila proč.
"Cože? Ty chceš, abych si vyzkoušel nové šaty?"
"Žádné šaty, Alexi..."
"No dobře, tak sukni."
"Sarong. V určitých částech světa se mu říká přehoz. Půlka mužů v tropické části třetího světa ho nosí denně."
"Ale já ne. To je právě důvod, proč bůh stvořil trenýrky."
"Tak si představ, že je to skotská sukně."
"Skotská sukně, sarong nebo prostěradlo, je mi jedno, jak tomu budeš říkat, podle mě je to sukně a hotovo."
Toni se zasmála.
"Nevezmu si to."
"Ale vezmeš. Sám ses dobrovolně přihlásil na tu demonstraci, nebo už si to nepamatuješ? A při slavnostních přehlídkách Pukulan Pentjak Silat Seraku nosíme slavnostní oděv. Viděl jsi tu Plinckovu kazetu. Sám jsi mi ji koupil."
"Ale oni pod tím měli trenýrky," namítal.
"Tak jestli ti to udělá radost, můžeš si pod to vzít i trenýrky."
"Tím utlumíš mou nespokojenost jenom trošku."
"Alexi, no tak! O tvém mužství nemůže být ani pochyb, vždyť ten náš mrňous vypadá úplně stejně jako ty!"

"To není vůbec pravda. Vypadá přesně jako ty." Snažil se zachovat vážný výraz, ale nakonec to vzdal a rozesmál se.

"Mně to taky tak připadá," řekla.

"Tak si to přiznej, že jsi k tomu už nějakou dobu směřovala," řekl.

"Ne, ne."

"Ale jo."

Sel za ní do ložnice. Otevřela skříň a vytáhla dvě ramínka. "Tak si vyber, chceš modrý nebo s bambusem?" Zvedla dva čtverce jasně barevné látky. "Pravá ruční výroba z Bali, nejčistší stoprocentní hedvábí."

"Snad mi nechceš namluvit, že si mám oblíct holčičí sarong?"

"Vzdej to, Alexi. Vyrábí se pro kluky i holky jediný druh a jediná velikost." Stáhla oděvy z ramínek a rozbalila před ním vzorovanou azurovou látku. Jeden čtverec byl posetý něčím, co vypadalo jako hvězdy namalované někým, kdo byl pod vlivem psychedelik, a měl tmavou barvu, převážně indigovou; druhý byl taky modrý, ale světlejší, měl na sobě nakreslené modrobílé bambusy.

"Tak asi ten s bambusem. Ježíši, to má rozměry jako ubrus!"

"Nech toho, ukážu ti, jak se to obléká."

"Snad si dokážu uvázat ručník kolem pasu."

"A spadne ti, jak tě poprvé pošlu k zemi."

"To bys udělala schválně."

"Přesně tak."

Usmál se. Toni mu podala látku s bambusy, která byla opravdu velká jako ubrus, měřila snad dva a půl metru na metr a půl.

"Dívej se."

Ukázala mu, jak si to obléct. "Omotáš si to takhle kolem těla, pak si to přeložíš na levém boku a zpátky, takhle. Tradičně by to mělo zůstat na místě jen díky přeložení, ale jelikož se budeme víc pohybovat, použijeme pro tu přehlídku zavírací špendlíky, jeden sem, pak to přelož zpátky doprava, tam další špendlík, pak to překládej dopředu a dozadu, pokaždé to takhle urovnej a pak to smotej dolů, aby ti vznikl pas a zkraťto dole, vidíš? Mělo by ti to viset u kolen."

"To si myslíš."

"Ale však ty taky."

Díval se, snažil se napodobit její pohyby. Když skončil, vypadalo to celkem dobře - dokud látku nepustil a ta mu nesjela k nahým kotníkům.

"Skvěle. To se před studenty FBI báječně předvedu. Havajec se potrhá smíchy. Říkala jsi dva špendlíky?"

"Ano. Pro tebe by ale asi byly nejlepší nějaké silnější špendlíky."

"Ha, ha. Děsná legrace."

"Mně to taky tak připadá. Zkus to znovu. Loktem si to musíš pořád přidržovat, tady, pak tady, dokud nebudeš mít pas omotaný, abys to mohl upevnit."

Poslechl ji, a když tentokrát látku pustil, sarong zůstal tam, kde měl.

"Tak co?"

"No, musím uznat, že je to pohodlné."

"O nic horší, než když si po sprše omotáš kolem pasu osušku."

"Jenom s tím rozdílem, že osušku bych si kolem pasu neovázal před kupou lidí."

"Ale v tělocvičně to děláš, ne?"

"To je něco jiného. Tam jsou jenom chlapi."

"Aha, tak teď už tomu začínám rozumět. Ty se bojíš, že nějaká cizí žena uvidí tvýho bimbáska?"

"Ale ne."

"To je chyba. Nechci, abys ho ukazoval žádné jiné. Ještě ti ho vykouká."

Zasmál se. Já se jenom nechci cítit jako nějakej pošahanej úchyl, nic víc. V týhle zemi muži v sukních prostě nechodí, no."

"A je nějakej nepošahanej úchyl?"

"Však víš, jak to myslím."
"Takže půl miliardy mužů, kteří v tom chodí, jsou úchylové?"
"To jsem neřekl. Ale něco mi to připomíná."
"Co ti co připomíná?"
"Uchyly. Dneska jsem měl zajímavý rozhovor s Jayem."
"Hezky jsi změnil téma. Jayovi by se takové napojení určitě taky líbilo. O co šlo?"
"Nebudeš tomu věřit. Ale s ohledem na to, kam se snažíš mě tímhle rozhovorem navést..."
Ja? Já jsem se přece nebránila tomu, abych na sebe vzala sarong, protože bych se bála, že budu vypadat zženštěle."
Alex zavrtěl hlavou.
"No dobře, tak co povídal Jay?"

*****

"Děláš si legraci," řekla Toni.
Alex zavrtěl hlavou. "Podle Jaye je to tak."
"A jak to Jay ví?"
"To jsem se ho ptal taky." Usmál se. "Říkal, že správný počítačový odborník musí prozkoumat všechny oblasti své práce."
"A co říká jeho snoubenka na průzkum téhle oblasti?"
"To jsem se neptal."
Přesunuli se do kuchyně. Alex měl na sobě pořád sarong. Byla to velmi tenká látka a on v ní vypadal sexy. Toni se podívala na mrkev, kterou chtěla nakrájet. Vzala ji do ruky a pak speciálním nožem odsekla konce.
"Vztahuje se to sekání k tomu, o čem jsme mluvili?"
"To nechám na tobě."
Zasmál se.
Vrátila se k mrkvi, kterou krájela do salátu. Její matka hlídala dítě ve svém pokoji v hotelu, takže měli celý byt sami pro sebe. Tedy aspoň na dalších několik hodin.
Alex řekl: "Mě to až tak nepřekvapuje, když se nad tím trošku zamyslím. Na internetu bylo porno odjakživa, už od začátku. Skupiny pro nejrůznější úchylky, webové stránky, kde sis mohla stahovat fotky nebo filmy, dokonce interaktivní prostory pro chat. A jak se VR scénáře pořád zlepšují, byla to jenom otázka času."
"Ale plně interaktivní sex na internetu? To mi připadá tak... tak..."
"Divný?"
"No, to by asi mohlo být ono, jo. Nikdy bych neřekla, že něco takového je možné."
"Podle Jaye to bylo možné už od přelomu století. V počátcích sis mohla koupit takové věci jako třeba silikonové panny v životní velikosti s funkčními, řekněme, otvory včetně vibrátorů. To se zapojilo do sítě a hotovo. Jenže to byla jen supermoderní masturbace. Teď se můžeš připojit ke všem možným strojům, zavolat kamarádovi, připojit se k zařízení pro VR a cítíš všechno to, co vidíš. Jay říkal, že ty stroje začínaly jako telefonní pagery, ale poměrně rychle se vyvinuly. Některé z nich působí jako napodobenina penisu či vaginy, mají jednorázové silikonové výztuže nebo až šestnáct zahřívaných polštářků ze silikonu a s motorem."
"Myslíš, že to musím poslouchat?"
"To nevím. Co myslíš?"
Toni se zamyslela. "Určitě. Ať nikdo nemůže říct, že poté, co jsem se vdala a narodilo se mi dítě, jsem okamžitě zakrněla."
"Lidi, kteří tomu propadli, prý o takových sexuálních zařízeních mluví jako o McCleans."
Toni dokrájela mrkev, natáhla se pro další a zvedla obočí.

"Podle Jaye to pochází z jednoho starého limericku."
"Nemusíš pořád říkat ‚podle Jaye'. Já chápu, že si to nevymýšlíš sám."
"Hm. No, podle... prostě, víš o dotykových myších a zadávacích tužkách. McCleans vznikly z výzkumu pro zrakově postižené. Nejmodernější jednotky mají orální, genitální či anální přípojky či dutiny podle, hm, tělesného rozložení a tužeb uživatele. Sluchátka mají moduly od Aromajetu, které dokáží napodobit určité tělesné pachy. Těm se říká ‚smraďoši'. Na stránce Ochutnej-to-pravé-tečka-com jsou k sehnání podložky pod jazyk, které na základě elektronických podnětů poskytují nejrůznější chuti, a těm se přirozeně říká 'slintáky'."
"Smraďoši a slintáky," řekla Toni. "To zní moc hezky."
"Ideální název pro právnickou firmu," řekl.
"Hm. Nejlepší jednotky mají okruhy s tvarovou pamětí, která dokáže různými způsoby vyvinout tlak, teplo nebo chlad díky několika síťovým obvodům, a to včetně vibrací."
Toni odložila druhou mrkev a pak se pustila do sladké červené cibule. Řekla: "Takže se připojíš k ultramodernímu vibrátoru, nebo ho zapojíš do sebe, to podle pohlaví, vklouzneš do nějakého speciálního oblečení, které je vážně pohodlné, vyvoláš si chuť a vůni něčeho teplého a spojíš se se svým neviditelným milencem kdesi na pláži ve VR?"
"Tak mi to vysvětloval, ano."
"A jak to obstojí při srovnání s realitou?"
"No, podle Jaye - a víc informací o tomhle oboru fakticky nemám, věř mi - to oproti skutečnosti nestojí za řeč, ale je to lepší než samota. A v některých případech existují i pocity, které se skutečným partnerem nikdy nezažiješ. Elektrický jazyk může vyslat tolik výbojů, až se ti zježí vlasy na hlavě. Pak je k mání i realistický vibrující zadek..."
"Fuj! To už ale zní hodně nechutně."
"No jistě," řekl, "protože ty máš mě. Ty už nikdy žádného jiného muže nebo stroj nebudeš chtít poznat."
Tím ji rozesmál, přesně jak tušil.
"Poslouchej, krasavce, to v tvém sarongu je banán, nebo jsi tak rád, že mě vidíš?" "Banán." Zasmála se a jeho sarong nějakou shodou náhod sjel k zemi.

08 KAPITOLA

*****

Nicasio, Kalifornie

Noc byla chladná, ale ne moc studená a na té horské a křivolaké silnici panoval poměrně klid. Terč a jeho bodyguardi se vraceli z návštěvy u nějakých lidí od filmu, kteří měli sídlo v Lucas Valley. Santos toho o filmu moc nevěděl, do kina chodil jen zřídkakdy, ale tenhle dům, ranč daleko od silnice, byl očividně hodně slavný.
Santos si cestou vybral několik míst, kde by mohl svůj výpad uskutečnit, některá byla lepší než jiná, ale všechna by měla být použitelná, kdyby musel provést vše nezbytné.
Limuzína projela kolem jeho stanoviště a on počkal, dokud od něj nebyla tak kilometr. Pak nastartoval svou silnou motorku a dojel k autu. Neobával se, že by je mohl ztratit, protože věděl, kam mají namířeno.
Ale že by se tam dostali, to určitě ne.
O půl hodiny později se limuzína přiblížila k místu, jež si označil jako číslo jedna. Na odbočce z temné silnice ale parkovalo auto, velký sedan. Neviděl žádné siluety ve vozidle, ale o to nešlo.
Byla to komplikace, takže nechal limuzínu pokračovat dál.
Po dalších pěti minutách se ocitli u druhého bodu, ale tentokrát byl provoz

silnější, než by si byl přál.

Třetí místo bylo o šest až sedm minut dále. Kdyby byl problém i tady, nechal by je dnes plavat a zkusil by to zase zítra.

Jenže jakmile vyjeli ze zatáčky, Santos viděl, že jsou sami. Podíval se na tachometr. Bodyguard, který rád jezdil rychle, překračoval stanovený limit o dvacet kilometrů.

Skvěle.

Stiskl dvojici vypínačů na řídítkách, rozsvítil majáček a zapnul sirénu.

Limuzína před ním zpomalila a zastavila přesně tam, kde doufal. Byla taková tma, že kdokoli by projel kolem, by si všiml jen blikajících světel motorky - nic jiného by totiž vidět nebylo. A Santos věděl, že bude potřebovat jenom pár minut.

Limuzína zastavila a Santos zastavil za ní. Vypnul sirénu, světla nechal rozsvícená, sesedl z motorky a přešel k limuzíně. Řidič stáhl okýnko.

"Copak se stalo, strážníku?" zeptal se.

Santos se pokusil o svou nejlepší angličtinu a řekl: "Jel jste trošku moc rychle, pane. Ukažte mi prosím váš řidičský průkaz a doklady od auta."

"Ale no tak, přece mi nenapaříte pokutu, ne? Uprostřed pustiny, nikde nikdo?" Bodyguard otevřel peněženku, vytáhl odznak a doklady. Jsem Russell Rader, ochranná služba King Executive. Dřív jsem pracoval v FBI -jsem v penzi a pracuju jako bodyguard pro Blue Whale. Tady je pan Ethan Dowling, viceprezident společnosti." Kývl na pasažéra vzadu, který se usmál. "Buďte na mě hodnej, jo?"

Santos pár vteřin předstíral, že přemýšlí. Zavřel falešný blok s pokutami. "Z FBI, a už v penzi, jo? No, překročení rychlosti bych asi mohl přehlídnout, ale víte, že vám upadne značka?"

"Cože?"

"Asi vám vypadnul šroubek, drží to jen tak tak. Podívejte se."

Santos přešel dozadu a řidič vystoupil z auta. Oba došli k zadní části auta. "Podle mě tomu nic není," řekl Rader.

Teď nadešla náročná část. Santos se přikrčil za auto, pravý ukazováček přiložil ke značce. "Ale ne, pane, vidíte tady?"

Bodyguard se přesně podle očekávání přikrčil vedle něj a podíval se zblízka.

Jakmile je cestující ve voze neviděli, Santos vyrazil loktem.

Člověk v podřepu nemá obvykle nejlepší stabilitu nebo sílu pro takový útok. Jenže Capoeira bylo umění založené na pohybu v nezvyklých pozicích. Santos měl dokonalou rovnováhu.

Udeřil bodyguarda přímo do pravého spánku. Muž spadl jako podťatý.

Sladké sny, pane Radere.

Santos vstal. Přešel ke dveřím u spolujezdce limuzíny a přikrčil se.

Druhý bodyguard stáhl okýnko na své straně.

"Váš kamarád se to snaží spravit, ale tím nožem nic nezmůže. Nemáte v autě šroubovák?"

Jak bodyguard otevřel pusu a chtěl promluvit, Santos ho vší silou udeřil do krku. Slyšel praskot dýchací trubice. Muž se chytil za krk a Santos ho udeřil podruhé, tentokrát hřbetem dlaně rovnou do čela. Takhle silná rána by mu rozhodně zlomila klouby, ale on měl ruku vycpanou - měkkou dlaní udeříte silně, tvrdou slaběji - jen tak lze předejít úrazu.

Mužova hlava odletěla dozadu. Než se stačil pohnout, Santos trhnutím otevřel dveře a omráčeného strážce chytil jednou rukou za krk a stiskl mu krční tepny. Deset vteřin bohatě stačilo. Muž obrátil oči v sloup. Upadl do bezvědomí.

Santos povolil sevření. Nechtěl ho zabít.

Pan Dowling vzadu začal koktat: "Co to ksakru... Hej!"

Santos mohl vytáhnout pistoli a použít ji jako kouzelný proutek, aby muže umlčel, ale ani to nepotřeboval. Usmál se širokým úsměvem, odhalil své bílé

zuby. "Tohle je únos, Ethane. Budeš zticha, nebo tě budu muset zabít."

Muž byl v šoku. Zmlkl.

Santos už teď musel jen spoutat oba strážce. Druhého vytáhl z auta a odvlekl ho dozadu. Oba muže v bezvědomí svázal cáry měkké látky, které měl v kapse. Nechtěl, aby jim na kůži zůstaly oděrky. Jednu smyčku jim omotal kolem krku a zápěstí, takže až se proberou, nebudou sebou moc cukat. Otevřel kufr auta a hodil dvojici dovnitř, pak opatrně víko zavřel. Vrátil se k motorce a mezitím jen mrkl na Dowlinga, jestli se o něco nepokouší - jestli se nechce přesunout na přední sedadlo, nastartovat auto nebo jen otevřít dveře a utéct.

Dowling seděl, nehýbal se a Santos se usmál. Nemyslel si, že by to Ethan dokázal. Na takové věci měl nos.

Vypnul majáček motorky, odmontoval ho i se sirénou a ovládáním, pak stroj schoval do křoví vedle silnice, aby nebyl z vozovky vidět. Teď už to byla jenom obyčejná motorka. Než ji někdo najde, bude po všem. A nebude nejmenší šance nějak ji spojit s Dowlingem a jeho bodyguardy - zbytek celonoční akce se měl odehrát padesát kilometrů odsud po jiné dálnici. Motorka nebyla kradená; koupil ji pod falešným jménem

a neexistoval žádný důvod nějak ji propojovat s limuzínou. Bude to další nevyřešené tajemství života.

Santos přešel k vozu, otevřel dveře na straně u řidiče a posadil se k volantu. Jen hezky tiše seď," řekl. "Projedeme se a pak si promluvíme. Nezlob a odneseš si z toho jenom nepříjemnou vzpomínku."

Lhal. Jestli půjde všechno podle plánu, Dowling a jeho dva strážci budou do hodiny po smrti. Ale znervózňovat ho nemělo smysl, ne?

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Michaelse k tomu přiměl až zlý sen. Probudil se celý zpocený, srdce mu bušilo a z hlavy nedokázal vypudit sen, ve kterém se ten pomatený feťák Bershaw vkradl k němu do domu a zajal Toni jako rukojmí. Tentokrát ovšem ten vrah držel za kotník malého Alexe a chystal se jím udeřit o kuchyňskou linku.

Michaels po tom přízerném obrázku už nedokázal usnout.

John Howard mu říkal, aby mu zavolal, kdykoli bude potřebovat. Jakmile to dostatečně uzrálo, udělal to.

Teď tedy seděli v Michaelsově kanceláři.

"Chystal jsem se k tomu už hrozně dlouho," řekl Michaels. "Díky, Johne."

"V pořádku. Naprosto to chápu," řekl Howard. Já bych to na vašem místě udělal už dávno."

"Víte co, i když je Toni hrozně zdatná a tak, všude po domě máme nože, tasery a podobně, už dvakrát se mi po domě procházel člověk s vražednými úmysly."

"Na poslední událost si pamatuju poměrně dobře," řekl Howard. Je načase, abyste si sehnal poněkud serióznější vybavení."

Jo. Chci se na to líp připravit, kdyby k tomu mělo ještě někdy dojít."

"Počítám, že tohle je pro vás to pravé," řekl Howard. "Ukážu vám, co tu máme."

Michaels přikývl a podíval se na kufr se zbraní, který vypadal jako z nahnědlá látky nebo mastného hadru, na několika místech byly tmavé skvrny od oleje.

Rozvázal provázek na silnějším konci obalu a vytáhl zbraň.

"Patřilo to mému strýci," vysvětloval. "Tomuhle druhu se říká ‚dostavníková puška'. Byla to totiž puška, kterou řidiči dostavníku používali, když jezdili s povozy po Divokém západě. Tohle je model European American Armory Bounty Hunter II, vyrobená byla v Rusku na vývoz. Můj strýc ji používal při kovbojských rozstřelech."

"Co to je?"

"Soutěže. Muži i ženy se oblékli do kostýmů z 19. století, které se nosily na Divokém západě, dali si přezdívky jako ‚Doc', .Deadeye' nebo ‚The Kid' a dobovými zbraněmi stříleli na terč - byly to šestiranné pušky, obyčejně s pákovým nabíjením a taky brokovnice."

"Opravdu?"

Jo. Jakoby si dospělí hráli na indiány. Indiáni dneska taky nosí dobové oblečení a pořádají soutěže. Všichni mají špunty do uší a ochranné brýle a tak, ale jinak to vypadá celkem věrohodně."

"Aha."

"Můj strýc byl do toho blázen. Na hranici bylo celkem dost černých kovbojů. Po zrušení otroctví a před nástupem Jima Crowa se nikdo moc nestaral o to, jakou máte barvu pleti, stačilo, že jste uměl jezdit na koni, naháněť dobytek a střílet hady a zloděje dobytka. To mi aspoň vyprávěl, když jsem byl mladší."

"Zajímavé."

"Není to nijak zvlášť drahá puška, pažba z ořechového dřeva tmavé barvy. Rusové nedělají elegantní pušky, ale jsou velmi solidní a řemeslně velice dobře zpracované. Jsou do toho dvanáctkové nábojnice, ty kratší, jenom dva a tři čtvrtě palce. Stačí to - třípalcové by člověku asi urazily rameno, když to má tak krátkou hlaveň."

Otočil pákou uprostřed a otevřel závěr. "Má to dvojitou dvacetipalcovou hlaveň, extraktory, co vyhazují nábojnice, ale ne ejektory, takže je to nerozhází po podlaze. Externí kohoutky, těm se říká 'králičí uši'. Tohle je moderní kopie starých pušek, takže kohoutky neudeří přímo do úderníků, ale spíš natáhnou vnitřní úderníky. Díky tomu lze využít blok úderníku stejně jako pojistku spouště, to je tenhle čudlík. Nic jednoduššího asi neseženete. Otevřete to, vložíte dvojici nábojnic, zavřete a natáhnete kohoutky. Má to dvě spouště, pro každou hlaveň jednu. Odstraníte pojistku, zamíříte jako každou pušku, nebo když někdo stojí blízko vás, tak mu to strčíte pod nos, a stisknete spoušť."

"A co když minu? Neproletí ta střela zdí a nezabije to souseda v posteli?"

"Když budete používat broky, tak ne. Hrubé broky nebo kulky na krátkou vzdálenost nepotřebujete. Pro souboj stačí nabít broky na ptáky nebo zajíce, těm stačí pár překážek a konec. Zeď nebo něco takového je zastaví. Ačkoli byste si mohl sehnat povolení na ruční zbraň, tohle vám poskytne větší sílu, je to bezpečnější a tady v Districtu to můžou mít i civilisti."

Michaels si pušku vzal, zkusil si otevírání a zavírání, pak zkusil natáhnout kohoutky. Připadalo mu to dobré a pevné.

"Měl byste se stavit na střelnici a párkrát si z toho vystřelit. Trošku to kope, ale dá se střílet i od boku, když nechcete mít rameno samou modřinu. Je to, jako byste ukazoval prstem."

Michaels přikývl.

"A tady je sejf na pušku."

Zvedl podlouhlou krabici dost velkou, aby se do ní vešla puška; na vrchní straně byl obrys ruky.

Je to titanové, odlehčené, ale dost silné, aby se to nikomu nepodařilo vypáčit šroubovákem. Vejde se tam několik dlouhých zbraní. Přišroubujte si to do skříně v ložnici a dovnitř si uložte pušku a munici. Tady to má čtečku otisků, která rozezná Čtyřiašedesát různých typů, takže to můžete naprogramovat na svoje a Toniny a všech, komu věříte. Čtečku napájí lithiová baterie, vydrží pět šest let, a když začne docházet, rozsvítí se dioda, ta je tady, takže vás upozorní, že je potřeba ji vyměnit. Taky se to dá připojit na systém domovního alarmu, kdybyste chtěl."

"No, vypadá to celkem jako sejf."

"Kdybyste měl zájem, můžete říct Střelákovi na střelnici, aby vám nainstaloval všechny elektronické pojistky, které používáme v našich zbraních, vyfasoval byste prsten s přenašečem a zajistil byste to i takhle. Kdyby se k té pušce pak dostal někdo nepovolaný, tak z ní nevystřelí -ale toho bych se

neobával.

Jakmile vám tedy někdo bude chtít uprostřed noci vyrazit dveře, můžete to vytáhnout z pouzdra a za pár vteřin je hotovo. Kdokoli, kdo vás uvidí s takovouhle mašinou v ruce, si pořádně rozmyslí další postup. Spousta lidí, kteří mají v ruce pistoli, se zastaví, když se ocitnou tváří v tvář brokovnici."

"To chápu. Vypadá to jako dělo."

"Nevýhodou je, že máte jenom dvě rány. Jiné typy by vám zajistily nejméně pět ran, zbraně s rozšířenou komorou i víc.

Měl byste zvážit, jestli se nepřihlásíte do kurzu FBI/DEA pro střelbu z brokovnic. Jako šéfa Net Force vás tam hrozně rádi uvítají a myslím, že jedno nedělní odpoledne by se na to obětovat dalo."

"Myslíte, že něco takového potřebuju?"

"Ano, pane. Když třeba uvidíte, že se vám po bytě prochází někdo, kdo tam nemá co dělat, a v ruce má pistoli, co uděláte?"

"Řeknu mu, ať ji zahodí?"

"Odborníci na domácí zločiny tvrdí něco jiného. Měl byste za ním vyrazit a zastřelit ho."

"Cože?"

"Zaměstnanci policejních organizací mají dopadat zloduchy živé, běžní občané ne. Jestli je u vás doma někdo se zbraní v ruce, je rozumné ho považovat za smrtelné ohrožení. Ve vašem případě už se to párkrát stalo. Když přikážete ozbrojenému útočníkovi, aby odhodil zbraň, máte značnou naději, že vás zastřelí. Jakmile v noci zaslechnete šramot, máte sebe i celou rodinu zavřít do bezpečí, vzít si pušku, zavolat policii a zůstat ve střehu, dokud nepřijede. Nemáte se plížit po chodbách jako Buffalo Bill s brokovnicí a hledat zloducha. Když to ale uděláte, někoho takového uvidíte a on bude ozbrojený, tak ho nejdřív zastřelíte, a teprve pak se ho zeptáte, co tam chce."

Ježíš."

"No, ten se k vám domů asi nevloupá. Běžte na ten kurz, pane. Je spousta věcí, které byste měl o využití smrtelné síly vědět, protože od chvíle, co jste odešel z terénu, se toho hodně změnilo."

Michaels se podíval na pušku. "Ano. To vidím. Tak kolik vám dlužím?"

Howard mu řekl cenu.

"To je nějak neskutečně málo."

"No, já ji nepoužívám, takže budu rád, když někomu pomůže. Krabici nábojů jsem vzal ze svého domácího sejfu, už je mám celou věčnost. Jediná věc, kterou jsem musel koupit, byl ten sejf, takže chci jenom za něj."

Ještě jednou díky, Johne."

"Až si budete chtít zastřílet, ozvěte se. Třeba bych vám mohl dát pár rad."

"Spolehněte se."

Když Howard odešel, Michaels si prohlížel pušku. Nikdy doma nic takového neměl - aspoň ne v tomhle domě. V dobách, kdy pracoval v terénu, měl doma pistoli, ale jakmile ho povýšili, neměl potřebu si něco takového pořizovat. Vyfasoval taser, a ten mu dlouho bohatě stačil - ale

teď už ne. Nic člověka nepřesvědčí o nutnosti mít v nočním stolku nebo pod postelí pistoli jako pár vrahů procházejících se po bytě. Už ji nebude nikdy víc potřebovat, doufal, že ne, ale postupem času zjistil platnost sloganu Národní střelecké asociace: je lepší zbraň mít a nepotřebovat ji, než ji nemít a potřebovat. Byl zvědav, co na to asi řekne Toni. Ještě s ní o tom ani nemluvil.

09 KAPITOLA

*****

Na palubě Bon Chance

"No vida," řekl technik. "A máme to."

Seděli v hale Media rozdělené do jednotlivých kanceláří plných počítačů, tiskáren, kopírek a dalšího elektronického vybavení.

Chance se podívala na monitor, jedenadvacetipalcovou plochou obrazovku připojenou k nejmodernějšímu počítači Macintosh. Díky softwaru Avid a velikosti harddisku počítače na něj mohli uložit stovku hodin filmů, a s takovým nelineárním střihačským systémem se daly dělat divy. Vymazávání, stmívání, rozpouštění, modrá obrazovka, holoprojekce, cokoli. Byl to velmi výkonný nástroj používaný ve spoustě filmových a televizních projekcí; mohli jste vzít obyčejný film a dokázat s ním fantastické věci.

Celý svět musí považovat KyberZemi za fantastickou.

Na obrazovce byla počítačem vytvořená katedrála z mramoru a kamene vznášející se vysoko nad zemí. Skrz nízké mraky prosvítaly paprsky slunce, v nichž se vznášela zrnka prachu. Kamera se přesouvala na simulovaném vozíku k vypínající se budově.

Spustila hudba, Bachova fuga s burácejícími tóny varhan.

Jak se kamera blížila k masivním dveřím katedrály, dveře se otevřely a zmizely. Zevnitř vyletěly holubice a zmizely. Hudba se začala měnit v klasickou rock'n'rollovou skladbu a slova jako by vyrůstala přímo z not varhan, znělo to těžkým a svůdným rytmem, bylo v tom vše o americkém

snu a strojích na sebevraždy. Jak se změnila hudba, změnil se i obraz, z tyčící se pseudogotické stavby se stal futuristický noční klub. Kamera klouzala dál, pokračovala do dveří a do klubu, kde spolu tančily desítky pohledných lidí, zuřivě se kroutily v dunění rocku. Oblečení se jim lepilo na jejich dokonalá těla. Muži podle všeho každý den poctivě posilovali, ženy neměly podprsenky, které ostatně ani nepotřebovaly.

Nad nimi v oblacích barevného kouře pobleskovala světla laserů a nápis KYBERZEMĚ - VEZMEME VÁS VŠUDE, KAM BUDETE CHTÍT! se objevil nad tanečníky a pod ním se objevila adresa URL.

Záběr se zastavil. "Tohle je úvod. Co na to říkáte?" zeptal se technik.

"Není to špatné," odpověděla Chance. "Ale trošku stáhněte hlasitost hudby, a až vypilujeme ten slogan, chci, aby basovou linku doplňovala ozvěna. Kdo má na starosti hlasy?"

"Foghorn Franklin."

"Dobře. Je to třída. Jak to bude pokračovat dál?"

"Pořád ještě pracujeme na té části s dinosaury a mimozemšťany, ale sekvenci v harému a nakupování u Harrodse už máme skoro hotovou. Zbytek by měl být připravený k otextování za pár dní."

Chance přikývla a odvrátila se od počítače. Podívala se na hodinky. Roberto se jí ještě neozval. Přemýšlela, jak se mu asi vede.

Nejspíš dobře. Příliš se obávala o detaily, to věděla. Bylo těžké důvěřovat lidem, že udělají, co jim řeknete, a měla k tomu důvod. Kdysi pracovala jako ředitelka divize a byla na nejlepší cestě k místě viceprezidentky společnosti Fortune Five Hundred. Vydělávala slušné peníze, lidé si jí vážili, ona je proháněla a vyhazovala, ale musela odejít. Vždycky to někdo pokazil, udělal něco jinak, než mu řekla, a to ji stálo místo. Představa solidní manažerky byla taková: najali jste dobré dělníky a dali jim volnost, a oni zavolali až po odvedení práce, pokud předtím na něco nenarazili. Skutečnost však byla taková, že v jakémkoli oddělení jste zdědili spoustu tupců, a až po nějaké době jste zjistili, kdo opravdu pracuje a kdo jenom přehazuje papíry po stole a práci jen předstírá. Jistě, jakmile jste se zorientovali, mohli jste lenochy vyhodit, ale pak jste trávili spoustu času hledáním dalších, a pak jste se rozhodovali, jestli nechat toho, kterého znáte, nebo vzít někoho, kdo může být úplně stejný a ještě ho ani neznáte. Přečetli jste si jeho skvělý životopis,

ten člověk se objevil, u pohovoru se ukázal jako špičkový, a jakmile jste ho přijali, stal se z něj neohrabaný pecivál, s nímž nehnete ani párem volů. Polovinu těch

peciválů jste nemohli vyhodit už jenom proto, že by vás zažalovali za ten či onen druh diskriminace - pohlaví, věk, rasu, cokoli. Klidně jste mohli někoho přistihnout, jak krade peníze z pokladny, osahává v metru stařenky nebo šňupe kokain v jídelně, ale když měl ten člověk solidního právníka, nebylo vůbec jednoduché se ho zbavit.

A tlachy v kanceláři? Pitomí šéfové, kteří čím jsou neschopnější, tím jsou výš? Kudly do zad kolegům?

To už vůbec nemělo smysl...

Chance se té vzpomínce usmála. Vést v podstatě jakýkoli podnik bylo poměrně zatěžující. Důvod, proč se rozhodla pro tuhle práci, byl, že jí dovolili začít od nuly, najmout kohokoli se jí zamanulo, a mohla se zbavit všech, kteří pro ni pracovali, jen pouhými dvěma slovy: Máte padáka! Žádné odvolání neexistovalo. Nemusela se zodpovídat nikomu, jen správní radě, a dokud plnila úkoly podnikového plánu - který sama sestavila - bylo všem jedno, jak se jí to dařilo. Lepší práci si ani neuměla představit.

Roberto byl dobrý, a měla by mu důvěřovat, že udělá všechno, co je potřeba, ale ona měla pořád ráda kontrolu nad věcmi. Nikdy nebyla v klidu, když byl její osud v rukou někoho jiného. Bude to muset nějak změnit. Potřebovala by se uklidnit - Berto byl na tuhle práci ten nejlepší.

Ovšem jestli se jí do pár hodin neozve, bude strašně nervózní.

*****

San Rafael, Kalifornie

Zabít ty tři bylo to jednodušší. Když vytáhl z Dowlinga všechno, co potřeboval, a spoustu toho, co mu bylo naprosto lhostejné, velmi pečlivě ho přidusil tím zvláštním chvatem, které se naučil od bojovníka džiu-džitsu z Brazílie. Stačilo, aby ten člověk pozbyl vědomí, nemusel hned umřít. Pak vytáhl bodyguardy jednoho po druhém, uškrtil je a všechny posadil do limuzíny. Odjel na vybrané místo kilometr odsud a znovu je všechny přidusil, chtěl mít jistotu, že jsou v bezvědomí. Pak rychle dojel ke svodidlům nad dvousetmetrovým srázem a prudce zabrzdil těsně u okraje.

Zacouval. Pak jednoho z bezvládných bodyguardů posadil k volantu a připoutal ho pásem. Nohu mu nacpal k plynovému pedálu a motor zaburácel. Zavřel dveře, natáhl se do okna a přesunul páku automatické převodovky na pozici pro jízdu.

Auto vyrazilo kupředu a nabralo rychlost. Do svodidel narazilo s dostatečnou silou, prorazilo je a překulilo se přes okraj srázu.

Během pádu nadělalo spoustu hluku, převalovalo se a párkrát nadskočilo. Santos sledoval pád vozu, dokud nezhasla světla, možná proto, že se uvolnila baterie.

Adios, amigos.

Nebylo to bez potíží, ale těžko se kdokoli bude zajímat o něco, co nebylo úplně zjevné. Řidič viceprezidenta společnosti cestou v noci po horské silnici zahlédl jelena, kojota nebo jiné zvíře, dupl na brzdy a bohužel sjel z útesu. Jistě, školený vyšetřovatel by si asi všiml, že bezpečnostní svodidla nejsou nejspíš tak poškozená, jak by náraz ve vysoké rychlosti naznačoval. Jenže strážník Kalifornské dálniční policie uvidí stopy po brzdění, které budou shodné s pneumatikami limuzíny, z čehož usoudí, že vozidlo se pokoušelo zastavit. Muži zemřou na následky zranění utrpěných při nehodě a neobjeví se ani stopa po drogách či jiných zraněních, jež by nesouvisela s nehodou, o to se Santos postaral.

Nehody se stávají. Opravdový strážník, který má za sebou pár let služby, už nejspíš pár takových nehod viděl, a když jste tohle chtěli vidět, tak nebylo

nic jednoduššího. Nebudou mít žádný důvod myslet si něco jiného.

Pojišťovna možná pošle svého experta, aby všechno prověřil. Ale i tak, podobné šetření nějakou dobu potrvá, bude potřeba provést přeměření, udělat zkoušky, sepsat hlášení, a i to s výsledkem nejistým.

Tak co, pane Acidente Experto, proč si myslíte, že to nebyla nehoda?

Protože na svodidlech není taková škoda, která by odpovídala nárazu ve vysoké rychlosti.

A co když právě tenhle kus je ze zvlášť silného kusu kovu?

Podle mých zkoušek tomu tak není.

Dobře, ale jak víte, jak rychle to auto jelo, když narazilo do svodidel?

Délka brzdné dráhy ukazuje na značnou rychlost.

Aha, ale brzděním přece to auto muselo zpomalit, ne? Možná natolik, že ten náraz už neměl takovou sílu? To není možné?

Ano, možné to je...

Když kráčel k místu, kde měl schované auto - s poznávací značkou, kterou si vypůjčil na dlouhodobém parkovišti na aeroporto v San Francisku - Santos se usmíval. Kdyby se tak za týden nebo měsíc úřady rozhodly, že zničení té limuzíny není způsobeno nehodou, už by to bylo jedno. Tou dobou by už totiž informace, pro niž sem přijel, byla využita.

A jak? To přesně nevěděl, ani ho to nezajímalo, nebyl to jeho problém. On sem byl vyslán, aby ji získal, to se mu podařilo a hotovo. Neexistovala naprosto žádná šance spojit ho s tou nehodou. Auto koupil pod falešným jménem. Nikdo ho tady neznal a ten, kdo ho možná viděl, neví, kdo je nebo kam odjel. Byl jen další černoch a běloši mají pocit, že ti jsou všichni stejní, ne?

Jakmile se vrátí do San Franciska, zavolá Jasmine z jednorázového mobilu. Krátký vzkaz na záznamovou službu, že práce je hotová. Určitě se jí uleví. Missy byla až příliš nervózní. Uvolnit se dokázala jedině v posteli, a ani pak neházela za hlavu úplně všechno; částí své mysli byla pořád ve střehu. Měl v úmyslu to postupně potlačit. Přivést ji k čistě zvířecí rozkoši, nedívat se nalevo, napravo, jen extaticky sténat a chvět se. Možná to chvilku potrvá, ale to mu nevadilo - už jenom cesta do toho bodu bude zábavná.

A jakmile tam dorazí, stane se jeho otrokyni. Pak ji odvrhne a najde si jinou. Po světě chodí tolik žen.

10 KAPITOLA

*****

Washington, D.C.

Toni čekala pošťáka; touhle dobou už jí měla přijít další zásilka plátků falešné slonoviny na miniatury, takže když zazvonil zvonek, myslela si, že to je on. Od narození dítěte se sice miniaturám moc nevěnovala, jen trošku, když malý spal. Nikdo jí neřekl, jak je malé dítě náročné na čas.

Otevřela dveře, ale místo pošťáka tam stála guru.

Stařenka se usmála, když viděla Tonin užaslý výraz. "Ahoj, nejlepší děvče. Překvapení."

"Guru! Co vy tady?"

"Čekám, až mě pozveš dál."

Toni otevřela dveře a držela je otevřené. "Pojďte dál, jen pojďte!"

Guru - což v indonéském jazyce bahasa znamenalo "učitelka" - zvedla svůj kufr a prošla kolem Toni dovnitř. Nesla s sebou i těžkou dřevěnou hůl.

Stařena, která se jmenovala DeBeersová, měla zanedlouho oslavit pětaosmdesáté narozeniny. Když byla Toni v pátém měsíci těhotenství, skolila guru mrtvice, ale zřejmě se zase zotavila. Toni se s ní viděla, když byla před šesti nebo osmi měsíci ukázat synka své rodině, a guru tehdy žádnou hůl

neměla.

Ale než se Toni stihla zeptat, guru uhodla její myšlenky. "Tu hůl mám kvůli obraně, ne na chůzi. Myslíš, že bych se sem z Bronxu dostala vlakem neozbrojená? Copak jsem tě vůbec nic nenaučila?"

Toni se zasmála. Pentjak Silat bylo umění založené na zbraních. Holé ruce jste používali, jen když jste neměli jinou možnost. Guru vždycky říkala: "Nejsi přece opice, tak použij nástroj. Rukama bojovat můžeš. Prstem si namažeš i chleba máslem, ale proč, když máš po ruce nůž?"

Toni čekala, až si guru odloží kufr a posadí se na pohovku. Jdu uvařit kávu," řekla.

"To by bylo hezké," řekla guru. "Máš ještě trochu té javánská kávy, kterou jsem ti poslala?"

"Zavřenou ve vakuovaném sáčku, aby zůstala čerstvá," přikývla Toni.

Jsi hodné děvče. Jak se má tvůj synek?"

"Úžasně. Právě spí, ale brzy už se asi probudí."

"To je taky dobře."

Toni odešla umlít kávu a nasypat ji do překapávače se zlatým sítkem. Používala balenou vodu - guru byla na kávu velmi puntičkářská - a když všechno připravila, vrátila se do obývacího pokoje.

Jsem ráda, že jste přijela," řekla Toni. "Měla jste mi ale zavolat. Přišla bych vám naproti na nádraží."

"Abych se připravila o ten výraz, když jsi mě uviděla? Ani za nic."

Toni se znovu usmála. Guru byla členkou rodiny od doby, co se Toni od ní začala učit tomu bojovému umění silat před více než šestnácti lety. Toni bylo třináct, když viděla tu stařenku, která už tehdy dávno v důchodu zametla na ulici se čtyřmi chuligány, kteří měli dost kuráže, aby si došlápli na stařenku kouřící dýmku. Guru přišla se svým manželem z Jávy jako mladá žena, vychovala svou rodinu a ovdověla ještě dříve, než se Toni narodila. Její manžel ji naučil rodinnému bojovému umění obvykle vyhrazenému pouze mužům, a ona ho zase předala Toni.

Ptát se té stařenky, proč přijela či jak dlouho plánuje se zdržet, by nebylo zdvořilé, ale guru ji jako obvykle předběhla. "Postarám se ti o dítě, zatímco budeš v práci."

"Děkuju, ale, hm, já ještě do práce hned tak nepůjdu," řekla Toni. "Aspoň nějakou dobu ne."

"Plány jsou od toho, aby se měnily, nejlepší děvče. Myslím, že se vrátíš velice brzy."

"Netuším, jak to..."

Zazvonil telefon. Toni byla v pokušení ho ignorovat, nechat počítač, aby přijal vzkaz, ale guru na ni mávla. "Měla bys to zvednout," řekla. Já se podívám na to kafe." Usmála se.

Toni pokrčila rameny. Když se natáhla pro přístroj, viděla, kdo volá.

"Ahoj, Alexi. Co se děje?"

"Problémy v River City," odpověděl. "Web dostal další pořádnou pecku. Je to, jako by někdo kopnul do mraveniště, a mravenci teď pobíhají všude kolem, můžou se vzteknout a všechno hryžou. Víš, docela lituju, že tvoje maminka odjela domů, protože bych tě tady docela potřeboval."

Toni se dívala do kuchyně na guru, která nalévala kávu z konvice do karafy a něco si pobrukovala.

Musela to být shoda náhod. Co jiného.

Jenže někde ve skrytu duše tomu Toni nevěřila. Věřila jen tomu, že guru to věděl/al

Nemohla přece vědět, že jí Alex řekne právě tohle. A přesto tam stála, vařila kafe, jako by jí Toni zavolala, jestli by jí nepřijela pohlídat dítě. Přijela sem, protože věděla, že Toni bude potřebovat pomoc.

Jak to bylo možné?

"Toni?"

"Hm. Jo. Přijela guru."
"Fakt? To je paráda. Jak se má?"
"Dobře. Přijela pohlídat malého Alexe, abych se mohla vrátit do práce."
Alex pár vteřin nic neříkal. "Náhoda," řekl nakonec.
"Říkala, že se možná budu muset vrátit do práce dřív, než jsem si myslela. Dorazila před deseti minutami."
Následovala dlouhá odmlka. "Náhoda," opakoval. "Musím to brát tak. Jinak je to totiž dost na hlavu."
"To mi povídej."
"Káva je hotová," zavolala guru z kuchyně. "Pozdravuj pana Alexe."
"Guru tě pozdravuje."
"Slyšel jsem." Další pauza. "No, asi bys sem měla dorazit. Potřebuju každou volnou ruku."

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Michaels zavěsil a zavrtěl hlavou. Jednoho dne si bude muset s tou stařenkou sednout a zeptat se jí, jak tahle tenaga dalam, "vnitřní magie",
v níž se prý vyzná, funguje. Určitě existuje i nějaké vědecké vysvětlení, ale on o něm dosud neměl žádné informace.
Zatím měl ale mnohem horší potíže. Hlasovou linkou vytočil číslo Jaye Gridleyho.
"Tak mluv, Jayi."
"Vystopovali jsme to po Blue Whale," řekl Jay.
"A to je co?"
"Hlavní záložní server na Západním pobřeží. Několik velkých uzlů tamtéž."
"A co se stalo?"
"To ještě nevím, šéfe."
"Tak to zjisti."
"Už běžím."
Michaels vstal a zamířil ke dveřím. Za pár minut mu nejspíš zazvoní telefon a na druhém konci drátu bude ředitelka FBI a bude chtít vědět, co se to ksakru děje. Jelikož neměl po ruce nic, co by jí mohl říct, vůbec se na ten rozhovor netěšil.
Jeho sekretářka se na něj podívala, když šel kolem jejího stolu. Jdu na záchod," řekl. "Až zavolá ředitelka, řekněte jí, že jsem si odskočil."
Becky mu řekla: "Tak si vezměte virces. Nechci, aby křičela na mě."
Virces byla zkratka Virtuálního celosvětového spojení, zařízení jen o malinko většího než krabička cigaret. Šlo o telefon, modem, počítač, fax, GPS, kreditní kartu, skener, hodiny, rádio, televizi a pohotovostní paprsek v jednom. Nebyly to zrovna rozšířené přístroje, rozhodně ne ta verze, jakou měl Michaels. Alex sám brzy zjistil, že FBI jeho virces kontroluje a monitoruje přes satelit čtyřiadvacet hodin denně sedm dní v týdnu. Vysvětlili mu, že to bylo z důvodu ochrany vysoko postavených zaměstnanců. Když jste měli k opasku připevněný virces FBI, mohli jste se dát na útěk, ale skrýt jste se nemohli, a na rozdíl od civilních modelů, v nichž byly souřadnice poněkud nepřesné, aby je nemohli teroristé využít k navádění balistických střel na cíle, vojenský přístroj GPS ukazoval s přesností jednoho metru. Michaels nepochyboval, že to funguje i po vypnutí.
Když jste třeba šli na toaletu a vzali si virces s sebou, kontrolní oddělení dokázalo poznat, ve které kabince jste.
"Vybila se mi baterka," řekl.
"Aha," pronesla Becky. Jistě. A v horní přihrádce ve vašem stole není pět náhradních baterek jako obvykle?"
"Vyměním ji, až se vrátím."
"Zbabělče."

"To jsem já. Zatím."

*****

San Francisco, Kalifornie

Ve tmě mihotala záplava světel, slábnoucí zvuky sirén a praskání ohně, který spaloval všechno, co se mu postavilo do cesty.

Budova, pětipodlažní stavba postavená po velkém zemětřesení v roce 1906, hořela jako, no jako velký dům. Černý kouř se valil z horních dvou pater, plameny šlehaly z vyražených oken ve třetím patře. Hasičské vozy zaplňovaly ulici červenými světly a mechanickými povely. Z výsuvného žebříku stříkala voda do horního patra, zatímco hydrantem napájené třípalcové hadice chrlily vodu do třetího a čtvrtého patra. Policisté drželi zvědavce co nejdále a hasiči běhali tam a zpět, hýbali hadicemi, chystali si zásobníky vzduchu a masky, dělali zkrátka svou práci.

Jay Gridley měl na sobě tuhý a nepohodlný hasičský oblek - kabát, kalhoty, rukavice, boty a helmu, od reflexních pásků na oblečení se mu odrážela světla - stál se skupinou dalších hasičů nedaleko od vchodu do budovy.

Před mapou u stánku stál kapitán a poslouchal hlášení z vysílačky. Pak se podíval na svůj tým a řekl: "Takže. Situace vypadá následovně. Pokud víme, v budově nejsou žádní další lidé. Požár vypukl ve třetím patře, to je ze dvou třetin v plamenech, oheň se šíří do stran a rychle směřuje vzhůru, ale první dvě podlaží jsou pořád v pohodě. Chci, abyste tam zamířili." Ukázal na mapu. "Skupiny Baker a Charlie vstoupí do budovy od východu a jihu a usadí se tady a tady."

Gridley neměl dostatečné povědomí o taktice skutečného boje s ohněm. Začal vytvářet tenhle scénář před pár dny, ale ještě neměl čas na kompletní průzkum, takže pochyboval, že to v RS takhle funguje. Vstoupili by do nižších pater budovy, kdyby horní patra hořela? Určitě by nic takového nechtěl dělat. Jeho scénář byl založen na filmech, které viděl, a každý věděl, že filmaři nikdy nedovolí, aby jim pravda zkazila příběh.

VR ale naštěstí nemusela být zrcadlem reality. Ani to nemuselo tak dobře vypadat, pokud jste nechtěli pozvat ke hře ještě někoho dalšího. To jen takoví nadšenci jako Jay museli mít scénář co nejblíž realitě - vět-

šině lidí to bylo jedno. Jedinou zkouškou jeho výtvoru, která by pro něj měla smysl, by bylo, kdyby si sem přivedl tým opravdových hasičů, ukázal jim to, oni by pokývali hlavami a řekli: Jo, to je přesně ono." Říkal si, že když se povede přelstít někoho, kdo opravdu ví, jak to chodí, pak je to teprve solidní scénář.

Většina lidí by si koupila běžný software a byla by naprosto spokojená. Jenže většina lidí nebyla nejlepší eso VR v Net Force ,Smokin'Jay Gridley. Kdyby to nedokázal pořádně, tak to raději nedělal vůbec.

Kapitán všem rozdal své povely. Tým vyrazil k budově a táhl s sebou pevnou a těžkou natlakovanou hadici. Elektřina nefungovala, takže si zapnuli svítilny na helmách i v rukou. Zvuky, které vydávali, zněly ve tmě hrozně hlasitě a dunění ohně pár poschodí nad nimi bylo tlumené, ale slyšitelné, budova se otřásala, jak ji ta žlutorudá příšera sžírala. Spousta hasičů si oheň personifikovala, to Jay věděl. Mluvili o něm, jako by před sebou měli nějakou zlovolnou bestii, a přitom šlo v zásadě jen o velmi rychlou verzi oxidace a spalování...

Jay a jeho tým seděli na velitelství Net Force u svých počítačů a snažili se vypátrat zdroj problémů v Blue Whale - a nebyli sami - ale v tomhle scénáři se zrovna chystal prozkoumat tmavou chodbu, aby se pokusil dostat ke zdroji ohně. Něco takového by žádný hasič při smyslech neudělal, a už vůbec ne sám, toho si byl vědom.

Jakmile se členové jeho týmu dostali na místo, kde měli použít hadici, Jay vklouzl na schodiště a zamířil nahoru. Zápach hořícího materiálu a kouř na

schodišti působily věrohodně, pomyslel si a poblahopřál si.

Když dospěl na druhé odpočívadlo a překonal ho, najednou si vzpomněl na Saji. Navzdory jejím buddhistickým řečem o tom, že život je naplněn strádáním, ji jejich blížící se svatba velmi vzrušovala. A i když pomyšlení na to, že bude sám stejně jako předtím, než ji potkal, bylo tak strašně pochmurné, až se na to Jayovi ani nechtělo myslet, musel si přiznat, že měl i jisté pochybnosti. Svatba nikdy předtím v jeho životním plánu nebyla. Jistě, představoval si, že potká nějaké ženy, možná bude mít jednou i děti, ale skutečnost byla jiná než ty mlhavé představy, jaké míval. Fakt, že si vezme buddhistku, již poznal na netu, když se vzpamatovával z mrtvice - ženu, která na netu vystupovala jako starý tibetský láma - to by ho nenapadlo ani v nejdivočejších snech. A teď už bylo stanoveno datum, všechny plány dostávaly konkrétní obsah a představa o tom, že bude brzy manželem někoho, mu pomalu začínala docházet.

Jediná žena na zbytek života. Den za dnem, pořád spolu...

Jasně, sex byl fajn, miloval ji, to taky, nedokázal si představit, že by byl sám, bez Saji; a přece, v tom, že řekne "Ano" a podepíše smlouvu na celý život, byla taková nějaká... konečnost, která mu nikdy dřív nedošla, dokud se před ní neocitl tváří v tvář...

Došel do třetího patra. Sundal si pravou rukavici a přitiskl ruku na dveře. Na dotyk se zdály chladné. Párkrát se zhluboka nadechl toho zatuchle vypadajícího stlačeného vzduchu z lahve a natáhl se po klice. Na svatbu je dost času potom. Teď před ním stojí úkol. Někdo se snaží položit web na kolena, a on je tím, kdo je vystopuje a zastaví.

Očividně nemají tušení, s kým si zahrávají...

*****

Na palubě Bon Chance

Ten scénář s požárem byl v pohodě, ale přehnaný. Jay v těchhle otázkách nikdy neměl vkus, trávil příliš mnoho času tím, jak to či ono vypadá, když se měl místo toho věnovat tomu, jak to funguje. Styl, nikoli podstata.

Jak tam ovšem Keller v hasičské uniformě postával a díval se, jak Jay pracuje, musel uznat, že je to třída. Čenichal správným směrem.

Počkal si, až ho Jay mine směrem ke zdroji "ohně". Třeba by se mu povedlo něco odhalit, třeba taky ne, ale k tomu nebude mít šanci. Keller šel za Jayem po schodech, držel se tak, aby ho Jay neviděl, a sledoval ho jen podle klapotu jeho bot na schodech.

Jakmile se Jay zastavil před správnými dveřmi, Keller vstoupil. Byla tam tma, kouř, horko, celkově vzato poměrně dobrá představa, když se to tak vezme. Jay si vždycky dával záležet na detailech. Jenže to je právě prokletím lidí bez představivosti, že? Nevidí les, protože vidí jen jednotlivé stromy. Žádný nadhled.

Z místnosti kousek ode dveří vytáhl Keller termitovou bombu ve tvaru kuželkářské koule. Nastavil časovač na deset vteřin a poslal ji po podlaze k neviditelnému Jayi Gridleymu. Slyšel, jak se Jay zastavil a poslouchá.

Zatím se měj, Jayi. V tomhle kole jsi prohrál.

Bomba explodovala a objevila se záře, která zničila celý scénář. Keller mezitím vystoupil z VR a vrátil se do své kajuty na Bon Chance. Sundal si senzorické vybavení a smál se. "Takového protivníka, jako jsem já, jsi ještě neměl, Jayi. Znám všechny tvoje fígle. Máš smůlu."

11 KAPITOLA

*****

Na palubě Bon Chance

Muž kolem pětasedmdesátky seděl v houpacím křesle v laciném pokoji a mířil dálkovým ovládáním na staříčkou televizi, mačkal knoflíky, ale na obrazovce naskakovalo jen mihotavé zrnění.

Hluboký mužský hlas řekl: "Už vás nebaví, jak vám pořád vypadává internet? Nemůžete se připojit na web, protože váš server neustále padá?"

Stařík ještě párkrát stiskl ovládač, pak zavrtěl hlavou a pohodil ho na poškrábaný stolek vedle ošoupaného koženého křesla.

Ke staříkovi docupital spokojeně vyhlížející německý ovčák. V zubech nesl další ovládač, stříbřité blýskající se zařízení. Muž se podíval na psa, který mu přístroj nechal spadnout do klína a spokojeně se na muže usmál.

"Co to je, chlapče?" zeptal se stařík.

Pes jednou krátce štěkl.

Muž zvedl ovládač.

V pozadí se začaly ozývat počáteční tóny Straussova "Tak pravil Zarathustra".

Hluboký hlas řekl: "My v KyberZemi vaše rozčarování chápeme. A máme pro vás záruku -jestliže budete na jakémkoli serveru KyberZemě déle než hodinu bez spojení, nejenže vám vrátíme peníze za celý měsíc, ale dostanete od nás další měsíc zcela zdarma."

Hudba zesílila. Bum-bum-bum-bum-bum-bum...

Stařík se podíval na psa a zvídavě zvedl obočí. Pes jednou štěkl a bylo jasné, co chce říct. "Neváhej!"

"KyberZemě je tu pro vás nonstop dvacet čtyři hodin denně, tři sta šedesát pět dní v roce. Dáme na to slovo a ručíme za ně svými penězi."

Muž namířil ovládačem na televizi.

Hlasitost hudby se zvýšila tak, že burácela u muže se psem, jako by se ve vedlejším pokoji usídlil orchestr.

Televizor se změnil v obrovské okno přes celou stěnu. Jím do toho ošuntělého pokoje vstupovali lidé. Byl tu svatý muž z Indie v turbanu a dlouhé splývavé bílé róbě; černoška ve slaměné sukýnce od pasu nahoru nahá; kovboj; polárník; lovec divokých zvířat. Kromě nich vlezli oknem do náhle většího obývacího pokoje ještě nosorožec, pštros a malý dinosaurus. Všem se podle všeho dařilo přímo báječně.

Hudba dosáhla vrcholu, dechy spustily dramatický part.

"Kdekoli, kdykoli, kdokoli, kým chcete být - KyberZemě vám to zajistí. Přijďte. Připojte se k milionům spokojených občanů netu v největším experimentu lidstva. Budoucnost čeká jen na vás."

Stařík i pes se usmívali a hudba slábla.

*****

"Co na to říkáš?" zeptala se Chance.

Roberto řekl: "Stařík a pes?"

"Ne všichni jsou na reklamy se sexem," řekla. "Psi se hodí vždycky. Víš, co se říká o názvu knihy, ne?"

Berto zavrtěl hlavou.

"No, jedna teorie tvrdí, že lidi mají rádi psy. Taky mají rádi Abrahama Lincolna a svoje doktory, aspoň většinou. Takže název knihy, který by zajistil okamžitý prodejní úspěch, by zněl Lékař Abrahama Lincolna a jeho pes."

Berto se usmál.

Je to všechno otázka demografie. Sexuálně podbarvená náborová akce nám přitáhne spoustu mladých počítačových nadšenců. Ale taky máme speciální reklamy připravené pro starší generaci, pro důchodce, pak pro mladé matky, zkrátka pro všechny skupiny, které se nám podaří identifikovat a dostat se k

nim. Net, televize, rádio, tištěné reklamy, filmy, billboardy, lavičky na nádražích, sponzorství sportovních klubů - všechno od triček po znaky na závodních vozech - středoškolské vzdělávací kanály,

cokoli. Od útoku na Blue Whale jsme jenom na západním pobřeží získali osmdesát osm tisíc nových zákazníků."

"To ujde, ne?"

"Čekali jsme to lepší. Lidi z Net Force se tam dostali a spravili to dřív, než jsme čekali. Měli jsme získat dvojnásobek nováčků."

Znovu pokrčil rameny. "A co?"

Je pravda, že to nepostupuje tak rychle, jak bychom chtěli. Zaostáváme za projekty. Zdá se, že asi budeme muset... nějak přidat."

"Další reklamy? Další útoky na net?"

Podívala se na něj. Tvářil se jako neviňátko. "Ty mě budeš popichovat, jo?"

Ušklíbl se. Já jsem připraven vždycky. Záleží jen na tobě." Usmála se. Jo, jo. Měl své kouzlo, i když ze sebe dělal hloupějšího, než byl...

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

John Howard měl na sobě tréninkové oblečení Net Force a stál pod jednou z hrazd na překážkové dráze a pomalu otáčel hlavou, aby si protáhl svaly na krku. Cvičení totiž patřilo k věcem, které během své krátkodobé penze zanedbával. Nepřestal sice úplně - každé ráno se protahoval a párkrát do týdne chodil posilovat do sklepa, většinu dní si udělal čas i na několik kilometrů běhu; ale na překážkovou dráhu se nedostal skoro celý měsíc, a dříve se tu obvykle objevoval nejméně dvakrát do týdne.

Možná trochu vypadl z formy, ale ne moc.

Vyskočil, zachytil se za ocelovou tyč dlaněmi o něco dál od sebe než na šířku ramen a začal se shyby. Po prvních několika přitáhnutích pochopil, že jeho obvyklých dvanáct až patnáct shybů nepřichází v úvahu. U pátého už se napínal a s vypětím všech sil se mu povedlo jen deset.

Byl rád, že tu není Julio Fernandez. Kdyby tu byl, Howard by musel někde sebrat síly ještě na tři až pět dalších a s největší pravděpodobností by si při tom utrhl sval.

Po desátém jen tak visel, protahoval si svaly a pak se spustil k zemi sám sebou znechucen. Kdo to řekl - Gertruda Steinová? - že po čtyřicítce je už život jenom samé látání, látání, látání?

Nezáleželo na tom, kdo to řekl, pravda to rozhodně byla. Na jednu stranu se pořád cítil jako devatenáctiletý kluk. Jistě, zpod vlasů mu vykukovalo víc kůže než kdysi a na skráních se mu objevovaly první šedivé vlasy. Ale vrásek moc neměl a jeho forma a váha se od hodnot starých dvacet pětadvacet let moc nelišily. Od začátků v pravidelné armádě mu možná ještě nějaké svaly přibyly. Ale časy celonočních večírků a po nich následující pracovní dny byly dávno pryč. Občasné namožení nebo odřenina se hojily déle, a kdyby se před samotným začátkem tréninku neprotahoval a nezahříval, měl by mnohem větší problémy, než když byl mladý. Měl pocit, že už si na stárnutí a zpomalování zvykl, ale uvědomoval si, že to neznamená, že by měl zpomalit tempo. V žádném případě už neomládne nebo nezesílí, ale kdyby se mu nepodařilo udržet ve formě, zestárl a zeslábl by mnohem dřív. Taková pauza ho jen utvrdila v pocitu, který měl - člověk třeba nakonec v souboji s věkem podlehne, ale když se mu nebude den co den vzpírat, dospěje ke konci mnohem rychleji.

Párkrát se zhluboka nadechl a podíval se na dráhu před sebou. Měl stopky, staré mechanické hodinky, které koupil v obchodě s ruskými armádními přebytky, stejně jako tu pušku, kterou dal veliteli; Rusové pořád dělali kupu věcí postaru. Ne z důvodů nějaké touhy po kvalitě, ale proto, že dosud neměli

technologii na levnější výrobu. Natahovací kapesní hodinky nebo stopky s osmnácti kameny se daly sehnat za necelých padesát dolarů; kvalitně vyrobená a pevná puška byla za tři čtyři stovky. Zkuste to v Americe. I kdybyste na něco takového přece jen narazili, stálo by to mnohem víc.

Rozhodl se nezapnout stopky a dráhu si jen proběhnout. Až tak moc nestál o to, zjistit, o kolik zpomalil. Postačí mu, když dráhu proběhne a nic si nezlomí.

Připravil se na start. Byl pobožný, věřil v boha a už dlouho žil v souladu s Ježíšovým učením. Věřil, že když povede spořádaný život, dostane se do království nebeského, a dělal pro to všechno. Jenže stejně jako kdysi žertoval jeho otec, nebyl připravený odejít tam hned teď. Měl dospívajícího syna a milující manželku a chtěl být na světě ještě tak dlouho, aby se dožil vnoučat. Odchod do penze k tomu sice patřil, ale když se chystal vyrazit na dráhu, uvědomil si, že sedět v houpacím křesle na verandě a pozorovat, jak život kolem plyne, asi není ideální řešení. I na verandě do vás může vrazit autobus - to se před pár měsíci stalo

nějakému chlápkovi v D.C. - nemusí vás zrovna zastřelit nějaký magor, zatímco vedete ozbrojenou skupinu Net Force. Bůh má svůj plán a Howardovo číslo vytáhne jednoho dne taky, ať bude kdekoli a bude dělat cokoli. Napadlo ho, že osud pokoušel už dost, ale pak si uvědomil, že ten autobus sjel ze silnice a přejel člověka, který byl mladší než on sám, a ten už seděl na verandě, takže mu došlo, že smrt může přijít kdykoli a odkudkoli.

Utíkej, Johne, a o smyslu života rozjímej až potom - tím se do cíle nedostaneš, když budeš jenom přemýšlet.

Usmál se. Byla to pravda. Byl čas přemýšlet a čas hýbat se. Právě teď byl na řadě pohyb.

Naposledy se zhluboka nadechl a rozběhl se.

*****

Michaels zvedl oči od svého stolu a uviděl Toni, která stála před ním v pracovních šatech.

"Ahoj, miláčku."

"Veliteli," řekla Toni a krátce přikývla.

"Hm..."

Usmála se. Jestli tady mám pracovat, i když dočasně, musíme to udržet na čistě pracovní bázi."

"Cože, to tě nemůžu osahávat na chodbě?"

"Pokud nechceš skončit u soudu kvůli obtěžování, tak ne."

Oba se usmáli.

"Tak jo," řekl.

"A jak to vypadá?"

"Líp, než jsme doufali. Jay a jeho skupina odhalili problém na serveru poměrně rychle. K ruce měli pomoc od InfraGuardu a NIS z PSPZ."

"A jak se vede Národnímu infraochrannému středisku a Pracovní skupině proti zločinu?"

"Jako pořád. Kdyby bylo po jejich, ty, já a celá Net Force by zmizela v jednom zapáchajícím oblaku síry a červeného kouře."

Toni se usmála.

"Ale musí se jim nechat, že se připojili a pomohli Jayovi."

"Jak se teroristi dostali dovnitř?"

"Pomocí hesel. Měli je až po nejvyšší úroveň."

"Sociální inženýrství," řekla. "Někoho podplatili."

Zavrtěl hlavou. "Nebo ne. Viceprezident, co má na starosti bezpečnost Blue Whale, přišel před pár dny o život spolu s dvojicí bodyguardů, kteří oba kdysi pracovali pro FBI. Tenkrát to vypadalo jako obyčejná dopravní nehoda - auto sjelo ze skály, nic podezřelého. Ale vypadá to jako obrovská shoda náhod."

"To ano." Chystala se něco říct, ale pak si všimla pušky v kufru opřené v rohu. "Co to je?"

"Puška," řekl. "Přinesl mi ji John Howard."

"A na co?"

Nadechl se. "Abych měl něco doma."

Nevěděl přesně, co čekal, ale vzhledem k tomu, že z Toni se stala matka a tak, zčásti čekal, že bude spíš proti té myšlence. A ona místo toho řekla: "Dobrý nápad. Pušku bychom doma mít měli."

V jeho tváři se asi objevilo, jak moc ho tím překvapila, takže řekla: "No co, myslel sis, že proto, že mám ráda nože, tak mám něco proti puškám?"

"No..."

"Silat tě učí využít pro daný úkol příslušný nástroj. A jsou chvíle, kdy to bez pušky nejde."

Přikývl. Jak se má guru?"

"Dobře. Vypadá skvěle, žádné zpomalení řeči, pohybuje se taky asi normálně."

"A nebojíš se, že to dítě bude na ni příliš?"

Toni se usmála. "Když se probudil, hrozně křičel. Nechtěl pít ani dudlík, nebyl mokrý ani pokakaný, prostě jenom řval. Guru si ho ode mě vzala a on zmlkl, jako bys otočil knoflíkem. Cvakl a hotovo, už se jenom usmíval a vrněl. Nevěřila bych tomu. Podívala jsem se na něj a řekla jsem mu: 'A ty jsi kdo? Co jste to udělali s mým dítětem?'"

Michaels se zasmál. "Zkus ji přesvědčit, ať tě to naučí. Na tom by se dalo vydělat jmění."

"Ty mi něco povídej. Dobře. A co mám dělat teď?"

"Totéž, co jsi dělala dřív. Mluvil jsem s ředitelkou, nemá nic proti tomu, abys byla tady a ne tam. Budeš konzultantka, takže ti můžeme dát plat. Tenhle poslední útok na net a web je pravděpodobně práce stejné skupiny, která zaútočila předtím. A jestli oni zabili toho viceprezidenta, aby se dostali k bezpečnostním kódům, tak to znamená, že změnili způsob hry. Jestliže se nezastaví před vraždou, tak se musíme připravit na hodně velkou kupu nepříjemností."

Toni přikývla. "Souhlasím."

"Tak se dáme do práce. Vezmi si svou starou kancelář. Jsem rád, že jste se vrátila do našeho týmu, slečno Fiorellaová." "Potěšení je na mé straně, miláčku veliteli." Zasmál se.

12 KAPITOLA

*****

Quantico, Virginia

Veškeré pobavení nováčků FBI z toho, že vidí velitele Net Force v sarongu, vyprchalo, jakmile s nimi Michaels praštil o žíněnku v tělocvičně takovou silou, až nadskočili. Bavilo ho to mnohem víc, než by mělo. Všiml si jejich úsměvů, když s Toni vstoupili do haly, a když někteří z nováčků uviděli jejich oděv, dokonce se ušklíbli.

Ale teď už se nesmáli, že?

Toni jim ukázala pár jednoduchých pohybů pro sebeobranu, Michaels jí sloužil jako pokusný králík, takže i on sám dostatečně okusil tvrdost zdejších žíněnek. Pak vyzvala dobrovolníky a řekla mu, aby na nich demonstroval jednotlivé techniky, aby sama mohla poukázat na to, co dělá a proč.

Říkal si, že si to právo, bušit do těch chlapců, vysloužil tím, jaké pobavení jim svým sarongem způsobil. Účet byl vyrovnán. Když s ním Toni před pár měsíci trénovala, nasadila si boxerské rukavice, poskakovala kolem něj a

vyrážela na něj prudkými výpady. Při jednom útoku proti ní vyrazil a snažil se ji překvapit, jenže si zapomněl krýt horní část těla, protože měl co dělat se zablokováním kopnutí. Za svou nepozornost si vysloužil ránu pravým zápěstím do levého oka. I když měla rukavici, Michaels pak ještě týden chodil po světě s monoklem. Cítil samozřejmě jistou dávku zlomyslného zadostiučinění, když ten monokl vysvětloval: Hele, co se ti stalo? Narazils do dveří?

Ne, žena mě zmlátila. To mám doma pořád.

Lidé, kteří Toni neznali a o silatu moc nevěděli, mu nevěřili. Samozřejmě se domnívali, že vtipkuje.

"No tak fajn," řekl učitel bojových technik FBI. "Všichni jste viděli, co se tu stalo?"

Nováčci se tvářili povětšinou zmateně. Oni to totiž neviděli.

Duane Presser, urostlý Havajec, řekl: "Nenechte se zmást tím legračním poskakováním. Dívejte se mu na nohy, na to, jak se přibližuje a vzdaluje. Jakmile se zaměříte na jeho ruce, povalí vás na zem. Když budete sledovat jenom jeho nohy, dá vám loktem za uši. Sledujte ho celýho. A sledujte vzdálenost - předpokládá se, že má v ruce nůž, takže je potřeba si dát pozor i na půl kroku navíc. Chápete všichni, co myslím?"

‚Já to chápu, náčelníku," řekl jeden z nováčků velice sebevědomě.

Michaels si muže prohlédl. Byl mladý, možná kolem pětadvaceti, vysoký a v teplácích a tričku vypadal hodně svalnatě. Vážil asi o deset kilo víc než Michaels, byl i trošku vyšší. Na hlavě měl krátký sestřih, a to, co mu zbylo z vlasů, bylo pořád tak černé, že to připomínalo havraní křídla. Barva pleti a rysy obličeje naznačovaly, že někteří z jeho předků byli indiáni. Zatím se jenom díval, nehlásil se jako dobrovolník, a Michaels z toho usuzoval, že bude asi chytřejší než první nadšenci. Bylo dobré nejprve se podívat, co protivník dokáže, a teprve pak se odhodlat k útoku.

To by mohlo být pro Michaelse nepříjemné.

"Takže vy si myslíte, že jeho obranou proniknete?" zeptal se Duane.

"Ano, náčelníku, věřím tomu."

Duane přikývl. "Tak nám to předveďte."

Když ten urostlý nováček vstoupil na žíněnku, Michaels si všiml, že se Duane na Toni široce usmál. Havran to neviděl. Alex by si přál mít Duaneův klid.

Když se k němu Havran přiblížil, řekl šeptem: "Hezká sukně, pane."

Michaels se usmál. Standardní postup - snažil se protivníka rozčílit. Michaels tiše řekl: "To jistě. Ne že se mi pod ni budete koukat, až budete ležet na lopatkách."

"K tomu nedojde, pane."

"Fajn. Tak mi ukažte, co umíte."

Havran zaujal boční bojové postavení s levou nohou vepředu a kroužil rukama před obličejem a klínem. Z ladnosti jeho pohybů Michaels usou-

dil, že ten mladík s tím už do kurzu federálů přišel - bylo nemožné, že by se takhle zdokonalil během šesti týdnů Havajcova kurzu sebeobrany.

Havran řekl: "Mám černý pásek v taekwondu, pane." Ušklíbl se, nadskočil a přiblížil se k Michaelsovi. "Ale moc vám neublížím."

No super. Maniak na bojová umění, který chce prokázat, že jeho styl je dokonalejší. Michaels musel přiznat, že ho muž poněkud znervóznil. Věnoval se silatu poměrně intenzivně už déle než rok, tvrdě trénoval, cvičil sedm dní v týdnu, ať se dělo co se dělo, a cíl neměl ještě ani zdaleka na dohled. Pořád se ale zlepšoval. Toni ho nijak nešetřila a párkrát do tělocvičny pozvala na trénink i další lidi, aby Michaelsovi zajistila protivníky různé výkonnosti, aby mu pomohla nacvičit si vzdálenost a načasování. Nebyl vynikající, ale už to taky nebyl žádný zelenáč. Doufal.

Mládenec se ale dopustil chyby - chvástal se svým černým páskem, což, podobně jako poznámka o sukni, mělo Michaelse zastrašit, znervóznit, ale zároveň tím hodně prozradil. Když jste si mysleli, že stojíte tváří v tvář

tygrovi, mohl to být problém. Když jste věděli, že proti vám stojí jen menší kočka, hodně se vám ulevilo.

Taekwondo se v poslední době stalo spíš sportem, i když bylo pár lidí ze staré školy, kteří byli vynikajícími bojovníky, aspoň podle toho, co říkala Toni. Sportovci rádi kopali, snažili se tím získat víc bodů a rádi kopali co nejvýš, do hlavy. Jak tak Havran postával stranou, bylo jasné, že jestli chce nabrat nějakou rychlost, bude muset použít přední nohu. Otočka nebo kruhové kopnutí zadní nohou by trvalo moc dlouho.

Tohle všechno se Michaelsovi rychle honilo hlavou. Uběhlo jen pár vteřin, a přišel první útok.

Havran k němu přiskočil a vykopl nohu proti Michaelsově hlavě.

Byl pružný a velmi rychlý. Michaels se přikrčil a Havranova hlava mu přeletěla nad hlavou. Jak se Havran vracel k zemi, Michaels ho lehce poklepal po žebrech, bez větší síly, jen aby zjistil, co mladík dokáže.

Havran se vymrštil zpět, ale minul. "To by mi nemohlo ublížit," řekl.

Kdyby opravdu uměl bojovat, tak by ho to poplácání trklo a uvědomil by si, že udělal chybu. Jestli ho však vykolejilo, nedal to na sobě znát.

Michaels se ohlédl k Toni. Zavrtěla hlavou. Ten mladík neměl šanci.

Znovu se proti Michaelsovi vrhl, máchal rukama a předvedl rychlou kombinaci kopů - zepředu, otočku a shora dolů, čímž se snažil kotníkem udeřit Michaelse do hlavy či ramene. Byla to dobrá sestava, rychlá a dobře provedená.

Musel očekávat, že Michaels ustoupí dozadu a bude se krýt, protože na to byl asi zvyklý; kdyby k tomu i došlo, tak by Michaelse praštil.

Michaels neustoupil.

Místo toho se přikrčil, udělal krok směrem k mladíkovi a zachytil Havranovu achilovku kopající nohy svým pravým ramenem. Žádné údery, žádné kopy, žádné máchnutí, jenom úkrok a rameno...

Mladík se svalil nazad, ztratil rovnováhu a spadl. Podařilo se mu pád zamaskovat jako překulení a otočku a rychle vstal. "V pohodě!" řekl, ale moc nahlas a moc rychle.

Teď tedy nervózní byl. Chytřejší, zkušenější bojovník by ustoupil, zamyslel se a zpozorněl, ale Havran se ani nezastavil. Přece se v tom vyzná, tak co by si rozmýšlel!

Když zaútočil potřetí, vyrazil zároveň silný úder pravou rukou a kopnutí pravou nohou a Michaels nedokázal poznat, jestli ho skutečně šetří, jak se holedbal předtím. Mladík chtěl Michaelse udeřit za to, že ho ztrapnil, a chtěl, aby to bolelo. Byl celý roztažený, stál na levé noze, levé koleno měl skoro nehybné.

Michaels se připlížil k němu, zablokoval úder levým zápěstím, kterým udeřil mladíka do obličeje, a kopnutí zastavil pravou rukou. Levou rukou zatlačil a pravou trhl vší silou nahoru, dlaní směřoval k podlaze přesně tak, jak ho to učili. Havran se svalil dozadu a rozplácl se na žíněnce. Spadl rovnou na záda a vyrazil si dech. Než se stačil pohnout, Michaels už u něj klečel, pravou ruku měl zaťatou v pěst a udeřil ho doprostřed hrudi. Trošku to utlumil, ale i přesto byla rána tak silná, že se ozvalo hlasité plesk! Pak Michaels rozevřel dlaň, přesunul ruku mladíkovi k hrdlu a stiskl mu dýchací trubici. Při sebemenším tlaku by mohl Havranovi zlomit hrtan, a mladík si toho byl taky vědom.

Havran plácl do žíněnky, aby dal najevo, že prohrál, ale Michaels své sevření nepovoloval. Řekl: "Na ulici se z toho takhle nevykroutíš. Když přitlačím, je po tobě."

Panika, která se Havranovi objevila v očích, Michaelsovi stačila. Uvolnil svůj stisk, převrátil se na nohy a ustoupil dozadu, pak udělal půlobrat s ukročením siloh a vyhlížel další potenciální útočníky.

Žádné neviděl. Uklidnil se, přesunul se k místu, kde stále ještě ležel Havran, a natáhl k němu ruku, aby mu pomohl na nohy. Mladík mávl rukou, že to nepotřebuje.

Michaels chtěl mít jistotu, že Havran si z toho odnese ponaučení, takže potichu řekl: "Díky, žes mi moc neublížil, chlapče."

Havran zavrtěl hlavou. Ponaučení se dostaví - ale ne dneska.

Havajec se znovu široce usmál a řekl: "No fajn, tak kde udělal chybu?"

Menší zrzavá žena s pihami v obličeji řekla: "Že ráno vstal z postele?"

Všichni se zasmáli - tedy až na Havrana, který se právě posadil.

Pak vstal, krátce se Michaelsovi uklonil a řekl: "No, u poměrně velkýho chlapa, jako je velitel, to celkem funguje. Ale co takhle někdo jako tamhle Karkulka proti někomu mýho vzrůstu?" Ukázal na ženu, která předtím promluvila.

Michaels se otočil na Toni a zavrtěl hlavou, zatímco ona vstoupila na žíněnku.

Já ti to ukážu," řekla.

Ten chudák prostě nedá pokoj, dokud si to nevyzkouší na vlastní kůži.

*****

Na palubě Bon Chance

Santos přemýšlel o zlatu.

Ouro, ten třpytivý žlutý kov, který byl skutečným měřítkem bohatství. Missy mluvila o dálkovém vedení optických vláken zavěšeném pod mosty, ale Santos přemýšlel, kdy se dostane k prodejci mincí, aby si mohl koupit další kanadské zlaté mince. Mohl by to samozřejmě udělat přes internet, ale počítačům nedůvěřoval. Hrozně snadno se porouchají, v poslední době zvlášť. Usmál se té představě.

Ne, až se dostane na pevninu, zajde za jedním z deseti obchodníků, z nichž ho každý znal pod jiným jménem, ale ani jeden pod pravým.

Cena oproti minulému týdnu trochu poklesla, asi o deset nebo dvanáct dolarů, ceny za mince byly vyšší než za surové zlato, protože je musel někdo opracovat a tak, ale i tak bude dobrá doba na nákup.

Missy řekla: "...hlavní kabely to překročí tady a tady..." Ukazovala přitom na mapu Spojených států.

Kanadské zlaté mince Javorový list představovaly standard pro zlaté mince. Byly čisté - 99,99 % zlata na rozdíl od amerických Zlatých orlů, které byly jen 22karátové s příměsí pár gramů stříbra a mědi. Krugerrandy z JAR měly jen 90 % zlata, příměsí bylo tedy ještě víc, i když pro hraní na berimbau se hodily výtečně. Čínské Pandy byly tak napůl. Klokani

a Koaly z Austrálie byly lepší, skoro tak dobré jako kanadské, ale Javorový list byl prostě základ. To věděl každý.

Platina? To bylo něco jiného. Platinoví orlové z Ameriky byly v pohodě, tenhle kov byl navíc tvrdší a stál podle aktuálních cen na trhu skoro dvakrát tolik co zlato. Měl jich taky pár, ale ten bílý kov mu připadal chladnější, takový... sterilnější než zlato. Javorových listů už měl skoro dvě stovky, každý vážil jednu unci, a za pár měsíců jich bude mít ještě třikrát tolik. Za rok možná celou tisícovku. Papíry jsou pomíjivé, zejména v jeho vlasti, ale zlato je věčné. Až bude mít tisíc mincí, odjede domů. Sice z něj ještě nebude milionář, ale i tak bude váženým člověkem. Na černém trhu za to navíc dostane víc než tady. Mohl by učit své umění a neobávat se o peníze. Kdyby měl studenty, kteří by byli šikovní, ale chudí, mohl by jim pomáhat, jako jeho Mestre pomohl jemu. Pak by mohl brát své umění ještě vážněji, studovat každý den, celý den...

"Posloucháš mě, Roberto?"

Usmál se na ni. "Poslouchám, ale nechápu, k čemu mi to je. Tohle by dokázala cvičená opice s kusem dynamitu."

"Taky by byla lacinější a snědla by míň než ty," řekla. "Ale my nic do vzduchu nevyhodíme. Když vyřadíme z provozu jen jednu sekci, na velikosti nezáleží, tak ji za pár hodin dokáží zase opravit. I kdybychom zničili celý most, loď by ani ne za den položila rezervní kabel. Kdepak, přerušíme je v

šesti bodech, každé přerušení pár kilometrů od druhého. Oni opraví jeden bod, ale pořád nic. Pak najdou druhý bod, opraví to, a zase nic. Než najdou třetí poruchu - jež bude v odlehlé oblasti a ukrytá, telefonní společnosti už budou mít nervy nadranc. Budou muset najmout víc inspektorů, zajistit větší bezpečnost. Počkáme týden a zopakujeme to, zase na šesti jiných místech. Budou si rvát vlasy."

"Dobrý plán," řekl spíš, aby jí polichotil, než že by ho to nějak zajímalo. Přeřezávání plastikových kabelů bylo pod úroveň každého bojovníka. Muž potřebuje výzvy, skutečné výzvy od jiných mužů. Odrážet je, jeden proti jednomu nebo jeden proti přesile, to mělo smysl. Ale taková práce mu umožňovala hromadit bohatství, a to byl úkol, kterého chtěl dosáhnout v dlouhodobějším časovém horizontu.

Sledoval její povídání jen na půl ucha, čas od času přikyvoval nebo něco zabručel, aby si nemyslela, že ji neposlouchá, ale čím dál víc se zaměřoval na mnohem zásadnější otázku, jak získat víc zlata...

*****

Sanfranciský záliv
San Francisco, Kalifornie

Výsadkový tým Johna Howarda plaval chladnou a kalnou vodou, všichni měli šnorchly, ne dýchací přístroje, aby je neprozradily bubliny při výdechu. Měli neoprény a rukavice nejvyšší kvality, ale i tak přes švy cítili chlad vody. Poháněly je ploutve a vlastní svaly, neměli žádné skútry ani nic takového, protože nechtěli způsobit žádný hluk, který by mohly zachytit senzory číhající na motory.

Terč se nacházel dvě stě metrů před nimi, ale vidět bude, až se dostanou těsně k němu. Nebáli se, že ho minou - ropný tanker dlouhý skoro jako tři fotbalová hřiště a s hlubokým ponorem není něco, co se dá obeplout nebo podplavat, když je k vám natočený bokem - ponor měl víc než deset metrů. Při přibližovací hloubce pěti metrů uvidí nad sebou i pod sebou stěnu ocelových plátů.

Tanker byl unesen v indonéských vodách tamilskými teroristy a doplul na místo kousek od Sanfranciského zálivu, aby přitáhl pozornost k požadavkům teroristické organizace, ať už to bylo cokoli. Pokud prý nebudou jejich požadavky splněny, vyhrožovali, že vyhodí loď do povětří, takže kalifornské pobřeží zaplaví stovky tisíc galonů surové ropy.

Taková událost by znamenala ekologickou katastrofu, nemluvě o velmi špatném vlivu na turistiku přinejmenším od Big Suru po Santa Barbaru.

Něco takového se nemohlo stát. Zatímco úřady vyjednávaly a zdržovaly teroristy, Howard se svým týmem postupoval vpřed. Plán byl prostý: dostat se k lodi, vylézt na palubu, zabránit teroristům v proražení nákladového prostoru, a to s použitím všech dostupných prostředků. Budou muset jednat rychle a také dokonale - jeden psychopat s rychlou rukou by mohl napáchat obrovské škody.

Neočekávali žádné nepřátelské potápěče, ale byli připraveni i na ně, co kdyby. Neoprény měli vybavené nejmodernějšími ultramoderními hračičkami. Měli vysílačky LOSIR, infračervené senzory a bublinové počítače, které jim do celoobličejových masek dodávaly záběry z dění nad hladinou. Kromě toho měl každý člen šestičlenného týmu zbraně použitelné ve vodě i ve vzduchu. Primárními zbraněmi byly ruské pušky APS ráže 5.56 mm pro střelbu pod vodou. Jednalo se o plynem poháněné zbraně. Odpalovací mechanismy vycházely ze systému rotujícího závěru z kalašnikovů, a nebýt obrovských zásobníků na šestadvacet nábojnic,

vypadaly jako pušky AK. Projektily byly šipky pro překonání čelního odporu, nábojnice vycházely z munice NATO 5.56 X 45 mm. Šipky měřily každá dvanáct centimetrů. Účinný dostřel pro zabití byl něco málo přes sto metrů. Pod vodou v takové hloubce to činilo asi třicet metrů. Ale když se člověk v takhle kalné

vodě dostane k nepřátelskému potápěči tak blízko, že ho i vidí, bohatě stačí dát mu pěstí do nosu -šipky by smrtelné zranění určitě zajistily.

Každý z Howardových potápěčů měl s sebou pistoli H&K P1l 7.62 X 36, pětihlavňovou zbraň s uzavřenými komorami. Účinný dostřel byl menší než u ruských pušek, ve vzduchu asi třicet metrů, pod vodou půlka nebo ještě méně. Jakmile jste navíc vystříleli všech pět střel, museli jste zbraň poslat k dobití puškařovi - zajišťoval to jedině výrobce. Howard si říkal, že kdyby došlo i na tohle, tak by to bylo hodně zlé - pokud jim nebude stačit skoro třicet střel z pušek, dalších pět z pistolí asi už moc nepomůže. I tak bylo lepší je mít a nepotřebovat...

Howard najednou zahlédl mihotavé červené světlo na displeji své masky. Kódovaná označení členů jeho týmu byla modrá, takže červená barva znamenala společnost. O chvilku později se objevil druhý červený bod. Z displeje odečetl, že protivníci jsou třicet metrů daleko, na hranici dostřelu jejich pušek. Dvojice rudochů se pomalu přesouvala od východu na západ.

Hlídka, pomyslel si. A ještě nás neviděli.

Viditelnost v té chladné vodě nepřesahovala sedm osm metrů, rychle se smrákalo a hrozilo, že brzy nebude vidět ani na krok. Chtěli se co nejdříve dostat k tankeru, tam pak použijí speciální stoupad přísavky. Jakmile se setmí, začnou stoupat. Nejdůležitější bylo načasování; nemohli si dovolit to zkazit.

Howard přestal plavat dopředu a pohybem ruky dal svým mužům znamení, z nichž byli všichni kromě týlu na dohled. Mohl použít infračervené vysílačky, ale bylo možné, že je má i protivník, a i když by byl jeho přenos kódovaný, nepřátelé by mohli zachytit podezřelý signál. Nevěděli by sice, co se v něm říká, ale fakt, že se to vůbec objevilo, by bohatě stačil.

Howard ukázal do tmy, zvedl dva prsty, pak si ukázal na oči a na závěr připojil znak pro otazník

Vidím dva nepřátelské potápěče. Vy všichni je vidíte taky?

Všichni souhlasně odpověděli.

Ukázal na své dva nejlepší muže a poslal je směrem k nepřátelským potápěčům; ukázal na hodinky a pak udělal srozumitelné gesto přes hrdlo.

Jeho dva muži potvrdili rozkaz a rychle odplavali do šera.

Howard se za nimi otočil, sledoval je těch pár metrů, co ještě byli vidět, pak se spolehl na své senzory.

Dvojice modrých bodů se pomalu blížila k červeným. Když se dostali sobě navzájem na dohled, potápěči protivníka si jeho mužů očividně všimli. Pokusili se o útěk...

Měl pocit, jako by to trvalo hrozně dlouho, ale ve skutečnosti to bylo dílem okamžiku. Neslyšel nic, neviděl nic kromě odrazů na senzorech, ale dvojice červených bodů se přestala pohybovat. Modré body se blížily, spojily se s červenými a výsledkem byla podivná nachová barva, protože počítač v jeho obleku nevěděl, jakou barvu má použít. Pak se dvojice červených bodů začala potápět a během pár vteřin zmizeli z dosahu senzorů.

Howard mávl na zbytek svého týmu. Nejvyšší čas pokračovat...

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Náhle se rozezněl telefon a automaticky přerušil scénář VR, přesně podle naprogramování. Jelikož číslo s tímhle naléhavým kódem měli jen dva lidé -jeho žena a šéf- Howard rychle odpověděl. Provedl to, aniž by se předem podíval, kdo mu to vlastně volá.

"Ano?"

Johne, to jsem já," řekla jeho žena. Její hlas zněl nervózně, na pokraji paniky.

"Co se stalo?"

"Volám kvůli Tyronovi. Měl nehodu. Je v nemocnici Mercy General. Já už tam jedu. Sestra, která mi volala, říkala, že má otřes mozku a zlomenou nohu, ale prý bude v pořádku."

Howardův náhlý strach, který ho jako raketa zasáhl s jejími prvními slovy, rychle zmizel. Děkuju ti, bože, žes mi zachránil syna.

"Jedu tam," řekl. "Sejdeme se tam."

Howard stiskl knoflík na svém vircesu, zatímco vstal a sundával si zařízení pro VR.

"Alex Michaels. Co se děje, generále?"

"Pane, tady John Howard. Můj syn měl autonehodu. Je zraněn, ale není to vážné. Jedu do nemocnice."

"Vezměte si helikoptéru," řekl Michaels. "Budete tam mnohem dřív."

"Pane, vždyť jde o osobní věc..."

"Vezměte si ji, Johne. Berte to jako pohotovostní nácvik. Kdyby se někdo cukal, tak náklady uneseme."

"Děkuju, pane."

"Zavolejte mi, až to půjde."

"Ano, pane, zavolám."

Howard běžel na heliport a cestou volal. Bylo dobře, že se mu nikdo nepřipletl do cesty - John by měl totiž co dělat, aby stihl uhnout.

13 KAPITOLA

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Jak dopadla ukázka?" zeptal se Jay. Měl radost, že zase vidí šéfa s Toni pracovat společně.

Šéf řekl: "Myslím, že nováčci FBI získali určitou dávku respektu k malým ženám s intenzivním tréninkem v oblasti bojových umění."

"A k mužům v sukních taky," dodala Toni.

Jay jejich výměnu úplně nepochopil, ale Michaels s Toni měli nejspíš pocit, že je to děsná legrace.

"Tak co pro nás máš?" zeptal se ho šéf.

Jay zvedl oči od svého notebooku. Seděli tu jenom oni tři. Syn generála Howarda Tyrone si při nehodě ošklivě poranil nohu, takže Howard odjel do nemocnice. Tyronovi upevnili nohu na kladku - šroub v holeni připevnili k pytli s pískem, a ten pověsili na kladku. Ještě si tam nejméně pár dní poleží. Jay už se za ním byl podívat. Byl to dobrý kluk. A poručík Julio Fernandez někde testoval nové vybavení.

Jay řekl: "No, moc toho není. Po tom útoku na Blue Whale se situace zase zklidnila. Ale podíval jsem se na tu stopu, kterou jsem měl o KyberZemi."

"O KyberZemi? Oni ještě fungují? 'Informace mají být pro všechny'?"

Podíval se na Toni. Jistě, a jsou ještě větší než kdykoli jindy. A nepletou se. Ten džin je venku z lahve a jen těžko se ho podaří vrátit."

"Aha." Nezněla ale moc přesvědčeně.

Jay pokrčil rameny. "A vždycky, když se net otřese v základech, mají nové přispěvatele. To není špatný motiv."

"Motiv může mít spousta lidí," namítl Michaels. "V chaosu se daří spoustě věd. Máš něco, kvůli čemu je KyberZemě podezřelejší než tisícovka jiných společností, jejichž akcie šly nahoru po problémech internetu?"

"Ne, aspoň to nemůžu prokázat. Mám jednu zajímavost, ale může to být náhoda."

"A sice...?"

"Víte o tom viceprezidentovi, vedoucím bezpečnosti v Blue Whale, co se

zabil?"
"Ano. Nějaký nový vývoj?"
"Ne. Pořád je to nehoda, aspoň pokud jde o názor policie, ale začínají se do toho zaplétat hlouběji. Jestli toho chlapa někdo poslal k ledu, byl dobrý. Ale jde o tohle: ten chlap si pár dní předtím, než umřel, vyrazil na výlet přes celou zemi a trošku si zahrál nedaleko od pobřeží Floridy v jednom z těch kasin plujících v mezinárodních vodách."
"A prohrál víc, než si mohl dovolit?" zeptala se Toni. "Přišel si někdo pro dluh?"
"Podle jeho spolupracovníků ne. Když se vrátil, byl šest tisíc v plusu, zkrátka idyla."
"Tak o co jde?"
"O tu hazardní loď, kde ten člověk svoje peníze vydělal. Je upravená, dřív šlo o něco jako tanker, je registrovaná v Libérii a teď se jmenuje Bon Chance. Jakmile se začneš rozhlížet pozorněji, není vůbec jednoduché zjistit její majitele, je to propletenec několika falešných firem. Ale víte, kdo je na konci té hry na schovávanou? Korporace s názvem InfoMore, která patří sakumprásk celá - ta da dá! - našim přátelům z KyberZemě."
Šéf po jeho slovech zvedl obočí.
Toni se do toho vložila. "Takže chceš říct, že se někdo z KyberZemě dozvěděl, kdo je ten viceprezident z Blue Whale, sledoval ho domů, a než ho shodil ze skály, vytáhl z něj bezpečnostní kódy?"
Jay pokrčil rameny, i když byl rád, že Toni je pořád ve formě a uhodla, kam mířil. "Ne, to netvrdím, je to příliš hypotetické, když se uváží, co víme. Jenom mi to připadá jako náhoda, kterou je potřeba prověřit, nic víc. Jestli byl ten člověk zavražděn, a stalo se to kvůli tomu, co věděl, tak se musíš aspoň zamyslet, jestli tam neexistuje nějaká spojitost. Když jsem se to pokoušel vypátrat posledně, byla tam past: informace, kterou jsem
hledal, se sama zničila, když jsem se k ní dostal. To ve mně vzbudilo podezření. Nebudeš přece líčit past, jestliže nejde o něco, co chceš uchovat v tajnosti."
Michaels řekl: "Myslíš, že nějakou souvislost najdeš?"
"No za to mi přece platíš takový velký peníze, ne? Teda, spíš možná střední. A vlastně jsem o tom s tebou chtěl mluvit. Zanedlouho se ožením, takže jsem se chtěl zeptat, jestli nemyslíš, že bych si zasloužil přidat?"
Michaels se ušklíbl. "Už teď vyděláváš skoro tolik co já, Jayi. Chceš mě ztrapnit tím, že bys vydělával ještě víc?"
"Asi bych se s tím dokázal naučit žít, šéfe."
"Tak s tím ještě chvilku počkej."
Jay se zasmál.
"Budeš se tomu dál nějak věnovat?" zeptala se ho Toni.
"Jo. Zatím jsem nenašel nic, co by ukazovalo jiným směrem, takže nic lepšího zatím nemáme. A musíš počítat s tím, že pokud v tom KyberZemě jede, budou mít někde ukryté pirátské servery, aby je nebylo tak snadné vystopovat. Mobilní je lepší než stacionární a loď na širém moři je mobilní celosvětově."
"Dobře," řekl Michaels. "Dej nám zase vědět."
"Spolehni se."

*****
Někde v Coloradu

Věci se ukázaly ještě zajímavější, než Santos doufal. Příprava toho útoku na optická vlákna byla úplná hračka. Šest přerušení v různých intervalech v délce tří set padesáti kilometrů a všechna provedená přibližně ve stejnou dobu - i když na tom tolik nezáleželo. Jakmile došlo k prvnímu přerušení, ten tlustý kabel už nic nepřenášel, takže na dalších pět střihů měli vlastně spoustu času. Šlo nicméně o to, dostat se na místo, provést práci a zase

zmizet. Kdyby si někdo všiml někoho z pachatelů na jednom místě, neměl by čas zavolat na něj policii, protože útok už by byl u konce a telefonní společnost by nedokázala včas zajistit dodatečnou smysluplnou ochranu.

Santos si pro sebe vybral nejvzdálenější z míst, kde byl kabel natažený přes soutěsku, někde v zemi kovbojů. Ocitl se poměrně vysoko v horách, patnáct až osmnáct set metrů, což odhadoval podle řídkého vzduchu

v plicích. Vzduch voněl borovicemi, byl čistý a čerstvý a čas od času se mu kolem hlavy přehnal pořádný poryv větru. Byla tam zima a všude ležely ostrůvky zmrzlého a starého sněhu. I přesto zde bylo jasno a slunečno a u vyšších skal, kde nefoukal vítr, bylo ještě tepleji. Trvalo mu tři hodiny, než sem došel od místa, kde zaparkoval svůj terénní vůz, dokonce se ve svém teplém oblečení zpotil, ale přesto si nesundával rukavice. Měl pocit, že jakmile rtuť klesne k nule, nemá šanci zahřát si ruce. Měl rád podnebí, kde se mohl procházet i bez košile, tropické horko, kde se sníh objevuje jen velmi výjimečně.

Když se dostal k místu, kde zamýšlel propálit chráněný kabel pomocí několika spirál svařovacího drátu, který měl v batohu, narazil na nečekanou společnost.

Překvapilo ho to, protože se ocitl uprostřed pustiny, daleko od nejbližší cesty.

Byli to dva urostlí muži. Na sobě měli pro oblast typické oblečení do zimy - tmavé vlněné kalhoty a turistické boty, vlněné košile a těžké goretexové parky a na hlavách oranžové čepice se státními znaky. Podle znaků bylo jasné, že jde o hlídače zvěře.

Smůla. Jejich.

Santos u sebe zbraň neměl, takže ho nemohli považovat za lovce, pokud si ovšem nemysleli, že prohání kamzíky a snaží se je ulovit kamením, jenže dvojice mužů se rozhodla, že ho i přesto potrápí. Santosovi to došlo v okamžiku, kdy jeden z nich řekl: "No to jsou ale věci - že by turista? Hele, Jerry, už jsi někdy slyšel, že by negři chodili po horách?"

"To teda neslyšel, Richi. Já myslel, že znaj jenom dvě rychlosti - husí pochod a kam mě nohy zanesou! Ale na sněhu jsou aspoň dobře vidět, co?"

Oba muži se zasmáli tomu hloupému humoru.

Díky tomu měl snazší situaci, i když o to nešlo. Stejně by se o ně musel postarat, protože ho viděli, ale měl lepší pocit z toho, že nejsou žádní svatoušci.

Santos počkal, až se k němu oba přiblížili. Oba měli v pouzdrech pistole, které byly vidět pod jejich rozepnutými bundami, šlo o glocky, nejspíš ráže 9 mm nebo .40. Jerry měl přes rameno pušku v koženém obalu. Vypadala na Winchester Model 70, ale kalibr se nedal odhadnout. Winchesterovky byly dobré zbraně.

"Strážci zvěře státu Coloradu. Ukažte nám doklady, mladíku," pronesl Rich.

"Dělám něco ilegálního?" zeptal se Santos. "Myslel jsem, že tohle je státní území. Nelovím ani nerybařím."

Ježíšku, poslechni si ten přízvuk, tohle je negr z ciziny. Jsi z Mexika, chlapče?" Tentokrát promluvil Jerry. "Habla Spicko?"

"Chceme se podívat do toho tvýho batohu," řekl Rich. Jestli neneseš zbraň, se kterou bys mohl pytlačit. Podej ho sem."

"Dobře," řekl Santos. "Vy jste zákon."

Oba muži se usmáli, podívali se jeden na druhého, byli si jistí tím, že tohohle černocha dokážou srovnat ve svých chladných horách do latě.

Santos máchl batohem Jerrymu do tváře vší silou, a než stihl Rich zareagovat, přikrčil se a kopl užaslého muže přímo do pusy. Ano, byl to příliš okázalý chvat a jeho Mestre by ho za něj vyplísnil, kdyby ho tak rychle použil i v pouliční bitce, jenže tihle dva nebyli hráči, byli to bílí rasisté. Chtěl je zlikvidovat stylově.

Rich se svezl k zemi, a zatímco se Jerry vzpamatoval z rány batohem do obličeje, Santos se k němu přiblížil a udeřil ho, využil setrvačnosti k tomu,

aby mu zasadil ránu ještě větší silou. Pak jeho pěst dosedla Jerrymu na spánek a Santosovi projela rukou bolest. Dobrá rána.

Jerry ochabl a Santos by vsadil zlato proti pilinám, že ten člověk byl vyřízený.

Rich vstal a šmátral po své pistoli, ale Santos se k němu dostal, chytil ho za zápěstí a stiskl ho. Pak otočil zbraní tak, že ústí hlavně mířilo Richovi do břicha, pak volnou rukou stiskl Richovo zápěstí tak silně, aby pistole vystřelila.

Exploze zněla v tom tichém odpoledni velmi hlasitě.

Prázdná nábojnice odletěla v pomalém oblouku, blýskala se ve slunečním světle, spadla, odrazila se od plochého kamene a zmizela z dohledu.

Riche doslova vyděsilo, když ho ta kulka praštila do žaludku, to bylo poznat.

Muž uvolnil sevření své zbraně a padl na kolena, snažil se zastavit krvácení holýma rukama. Nefungovalo to. Červená se mu valila skrz prsty, kapala na zem. Voněla jako teplá měď.

Santos sebral pistoli a namířil Richovi na hlavu.

"Ne, prosím, ne..."

Santos se usmál. " Vaya con dios," řekl. "To je španělsky, ne?"

"Ne...!"

Střelil muže přímo mezi oči.

Jerry pořád ještě ležel a chodidla se mu cukala. Dostal pořádnou ránu.

Santos udělal dva kroky, zamířil a střelil Jerryho do hlavy. Muž sebou škubl a pak znehybněl.

Dva muži, oba ozbrojení a žádná překážka. Vzdychl. U něj doma se i ženské perou líp.

Santos si zasunul pistoli za opasek. Zbaví se jí později, na místě, kde ji nikdo nebude hledat. Jeho otisky nebyly ve Spojených státech zaregistrované, ale nechtěl, aby ho tahle událost sžírala ještě za dvacet let. Úřady mají dlouhou paměť, když jim zabijete kolegu. Otisky, DNA, cokoli se dá sehnat, to všechno zůstane v systému navždy. Slyšel, že si pro někoho přišli třicet let poté, co někoho zavraždil, když něco, co celou tu dobu leželo v lednici v nějaké laboratoři, najednou souvisí s důkazem z nového místa činu. To nechtěl, odmítal se neustále ohlížet přes rameno.

Odešel k tělům a přikrčil se. Rukavice měl pořád na rukou, takže moc neriskoval, zatímco prohledával kapsy obou mrtvých mužů.

U každého z nich našel dvě peněženky, což ho překvapilo. Po prohlédnutí obsahu se mu na tváři rozhostil široký úsměv. Aha. Copak o tom víme?

Pustil peněženky, vzal si batoh a zamířil zase ke svému cíli. Za hodinu bude mít hotovo, než padne tma, bude dávno pryč... takhle vysoko, v téhle zimě, jestli je nenajdou zvířata, tak vydrží dlouho, stanou se z nich vysušené mumie. Jenže úřady najdou to, co tady ti dva povaleči nechali, až dorazí k tomu zničenému kabelu, což se dříve či později stane.

Až bude daleko odsud, možná by mohl z jednorázového mobilu zavolat úřadům o téhle dvojici. Jen aby měl jistotu, že si jich někdo všimne. To by byla legrace, ne?

Ano. Obrovská legrace.

*****

Toni vstoupila do Michaelsovy kanceláře a dívala se na výtisk z počítače. "Tady máme něco, co ředitelku asi konečně potěší," řekla.

"Co?"

"Víš o těch dvou uprchlých vězních, členech milice? Co byli podezřelí, že před pár týdny zabili pár hajných v Coloradu?"

"Bankovní loupeže a únosy pancéřovaných aut, ne? Čísla pět a šest na seznamu deseti nejhledanějších? Ti, kvůli nimž FBI už čtvrt roku pročesává

hory?"
"Přesně tak. Zdá se, že nějaký anonymní telefonát dal úřadům tip, kde se ta dvojka nachází. A skutečně měli u sebe průkazky hajných a jejich oblečení."
"Dostali je živé? Já si tak matně vybavuju, že přísahali, že živé je nikdo nedostane."
"To měli pravdu. Ale oba byli studení, když je lidi místního šerifa našli. Zastřeleni."
"Kdo je zastřelil?" zeptal se.
"To nikdo neví. Já bych si dovolila odhadnout, že je to vlastně každému jedno. Byl to někdo, kdo ušetřil státu a federální vládě výdaje na pár soudů."
"Život je občas zvláštní, co?"
"Svatá pravda. Místní policisté taky nedaleko našli přerušené transkontinentální vedení optických kabelů."
"Třeba je zastřelil někdo od telefonní společnosti. Nějaké novinky z domova?"
"Ano, právě jsem mluvila s guru. Alex spí. Nemá s ním žádné problémy."
"Zeptej se jí, jestli se k nám nechce nastěhovat nastálo. Byla by jako chůva na plný úvazek. Třeba na takových patnáct let nebo tak nějak."
"Ty si děláš legraci," řekla. "Já o tom ale vážně přemýšlím."
"Teď si zas děláš legraci ty."
"Nedělám. Je to stará paní a já ji mám ráda. Dlužím jí hrozně moc -to, čemu mě učila, mi pomohlo stát se takovou, jakou jsem. V New Yorku nikoho jiného nemá. Její rodina se o ni moc nezajímá. A s dítětem si báječně rozumí. Vadilo by ti, kdyby se ubytovala v tom volném pokoji a pomohla mi starat se o něj?"
Michaels zamrkal. Ta myšlenka ho šokovala. "Hm. Aha."
"Přemýšlej o tom."
Přikývl. "Dobře. Budu."

14 KAPITOLA

*****
Nemocnice Mercy General Washington, D.C.

Tyrone ležel klidně v umělém spánku. Dýchal pomalu a ztěžka, ale čas od času jakoby zasténal a jeho dech se zrychlil, snažil se otočit na posteli. Vždycky když se to objevilo, Howard natáhl ruku a položil ji chlapci na hlavu a potichu na něj mluvil, dokud se jeho syn neuklidnil.
Nadine odešla do jídelny pro sendviče a kávu. Howard čekal, že se za pár minut vrátí. Byla zoufalá, z Tyronova pokoje za celou dobu prakticky nevyšla. Pokoušel se ji přemluvit, ať si jde domů odpočinout, ale ona na to odmítala přistoupit.
Nechat své dítě tady, v nemocnici a samotné?
No. Bylo mu čtrnáct, už to nebylo žádné dítě, ale ona promluvila tak odhodlaně, že už o tom radši nezačínal.
A její pocity chápal. I když Tyrone už byl úplně mimo nebezpečí, budou tady sedět, dokud nebude moct jít domů.
Tyronova noha visela na kladce. Těsně pod kolenem mu ji svíral titanový šroub, který vedl jeho holenní kostí. Šroub byl z obou stran připojen k lanu a to zase k velkému pytli zavěšenému nad ocelovým rámem postele. Potřebovali mít všechno nějak zajištěné, než se pustí do dalších operací s destičkami a šrouby, říkali tomu otevřená redukce. A i poté bude chlapec po několik měsíců nosit sádru od boku až k patě.
Howarda bolel už jen pohled na něj. Doktor ho ujistil, že v kosti žádné nervy nejsou a že bolest v místech, kde trakční šroub protíná kůži, je

minimální. Tyrone měl největší bolesti v oblasti svalů, které měl pohmožděné a potrhané od toho, jak se mu zlomila stehenní kost - femur. K tomu došlo, když menší náklaďák, za jehož volantem seděl třiačtyřicetiletý stavební dělník, přejel dělicí čáru a čelně narazil do auta, na jehož zadním sedadle seděl Tyrone. Bezpečnostní pás ho přidržel na místě, ale auto se smáčklo a shrnulo jako harmonika, takže sedadlo před ním mu prudce narazilo do nohy a zlomilo mu ji kousek nad kolenem.

Tyronova kamarádka, čtrnáctiletá Jessie Corvosová, která seděla na tom předním sedadle, teď ležela na jednotce intenzivní péče s rozsáhlými vnitřními zraněními a špatnou prognózou. Řidič auta, Jessiin starší bratr Rafael, měl tři zlomená žebra, proraženou plíci, zlomenou pravou ruku, zlomený kotník a podstoupil operaci, během níž mu odstranili protrženou slezinu, ale vypadalo to, že se z toho dostane.

Muž, který řídil ten náklaďák, měl menší oděrku na čele, kterou mu sešili třemi stehy, jinak ani škrábnutí. Muž hrál před jízdou s kamarády kulečník a popíjel pivo. Zatkli ho za řízení pod vlivem alkoholu a propustili na kauci. V krvi mu naměřili 2,1 promile alkoholu, tedy skoro trojnásobek povoleného limitu.

Howard se s Raymondem, otcem Jessie a Rafaela, sešel na pohotovosti. Corvos starší byl pobledlý a třásl se, nejspíš byl v šoku, ale vyzařoval z něj také těžko potlačovaný vztek. Howard to zahlédl jen matně. Měl pocit, jako by klíčovou dírkou zahlédl atomovku chviličku před výbuchem - viděl jen náznak velmi jasného světla, ale jakékoli přiblížení by znamenalo okamžité oslepnutí. Raymond Corvos byl účetní vyhublé postavy a s prořídlými vlasy, a až na ten náznak do běla rozžhaveného vzteku vypadal přívětivě.

Kdyby Jessie nebo Rafael zemřeli, Howard by nechtěl být na místě toho řidiče, který je zabil - měl pocit, že jejich otec by si toho vraha našel, a Howard by mu nechtěl v té chvíli zkřížit cestu.

Když se díval na svého spícího syna, chápal to. Msta je výsadou boha a Ježíš hlásal odpouštění hříchů jakkoli zrůdných. Jenže kdyby Tyrone přišel kvůli nějakému ignorantovi, který se neudrží na nohou, a přitom vleze do auta, o život, velmi snadno by na sebe vzal roli soudce, poroty i porotce i za cenu, že by tím ohrozil svou vlastní duši.

Některé věci prostě muž udělat musí, ať to stojí co to stojí.

Nadine se vrátila do místnosti s igelitovou taškou a držákem nápojů se čtyřmi papírovými šálky kávy.

"Probral se?"

"Ne. Pořád spí. Zdá se mi, že leží klidněji."

Podala mu šálek kávy s kartonovým ouškem. Sundal víko a foukal do horké tekutiny.

"Bílý chleba s tuňákem, žitný s krůtím masem a celozrnný se šunkou a sýrem," řekla. "Vzala jsem od každého dva. Chceš?"

"Teď ne," řekl. "Zatím mám kafe, to mi stačí."

Přikývla, také si vzala šálek a přitáhla si židli k němu, aby byla blíž k posteli. Natáhla k němu volnou ruku a on ji sevřel ve své.

Věděl, že si na to zvyknou. Člověk si zvykne prakticky na všechno, když má dost času. Jeden z nich si odskočí domů, osprchuje se, zdřímne si a přinese čisté oblečení, druhý zatím zůstane tady. Vystřídají se. Při troše štěstí budou brzy doma. Existovaly přenosné trakční přístroje, jež mohli připoutat Tyronovi k noze, jakmile lékaři usoudí, že už bude v pořádku. Operace, která ho čekala později, byla poměrně běžná. Tento druh nehod může vyvolat vzácné, byť potenciálně nebezpečné komplikace, o nichž Howardovy už informovali: tuková embolie, krevní sraženiny, které se můžou uvolnit, proniknout do oběhového systému a způsobit tam problémy. Jejich riziko však po několika dnech klesne na minimum.

Tyrone bude v pořádku. Jenže - co kdyby byl Howard kvůli povinnostem v Net Force v okamžiku nehody na nějakém zapadlém místě? Bylo to vážné, ale co kdyby

to dopadlo i hůř? Kdyby jeho syn utrpěl taková zranění, z nichž by se nedostal? Zemřel by, zatímco jeho otec byl tisíc kilometrů daleko a nestihl se k němu včas vrátit?

Když o tom přemýšlel, věděl, že je to hloupá úvaha. Tyrone by mohl umřít při nehodě a Howard by byl blok od něj, a vůbec nic by se tím nezměnilo. Nejde žít celý život tak, že budete neustále vodit dítě za ručičku, každou minutu každého dne se obávat, co se mu může přihodit. Všemohoucí má své vlastní plány. A kdyby se mu zachtělo k sobě povolat Tyrona - nebo Nadine? No, tak by se to stalo a Howard by s tím nenadělal vůbec nic.

Člověk míní, pánbůh mění.

Ale někde ve skrytu duše cítil, že kdyby byl u toho, až je bůh k sobě povolá, tak by mu to třeba mohl rozmluvit. Nějak by se dohodli - nabídl by za ženu nebo dítě sám sebe, a bůh by na to možná přistoupil. Taková víra nebyla ničím podložená, bůh nebyl žádný koňský handlíř nebo obchodník s dušemi, ale Howard věřil, že kdyby takovou nabídku mohl

aspoň nadhodit, tak by se něco změnit mohlo. Hlavou se mu tudíž honila představa, že by musel odjet a nemohl by to ani zkusit. Možná přece jen udělal chybu, že se vrátil do práce v Net Force. Bude tomu muset věnovat víc času a myšlenek.

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Toni strčila hlavu do dveří Alexovy kanceláře.

"Copak?"

"BC III už pomalu končí."

"Vážně? To byla rychlost."

Přikývla. "Ukázalo se, že 'čínští hackeři' jsou z Richmondu, takže nemuseli jezdit daleko. Jay zařídil přenos z výslechu - kamera přenáší signál na velký monitor v zasedací místnosti, jestli se chceš podívat."

Alex se podíval na svůj stůl. "Vlastně proč ne. Tady mi nic neuteče."

Oba pak zamířili do zasedací místnosti. Když tenhle útok proběhl, Toni nebyla v práci, ale zažila několik dalších, když tu předtím pracovala. Nebylo to nic složitého. Někteří kriminálně zaměření hackeři a Vyděrači jsou stále stejní. Obyčejně se nabourají do systému nějaké společnosti, ukradnou soubory, systém zničí nebo naprogramují virus na pozdější dobu, občas tohle všechno najednou. Pak se spojí se společností a nabídnou jí své služby "konzultantů počítačové bezpečnosti". Pokud by podnik neprojevil zájem, zničili by nebo ukradli cenné soubory, na internetu zveřejnili seznam klientů plus další lotroviny, dokud by podnik nezměnil názor. Spousta středně velkých podniků považovala za lacinější a jednodušší hackerům prostě zaplatit, aby odešli, pokud neprojevili přílišnou chamtivost; šikulové - mluvili o sobě spíš tak než jako o pachatelích - si pak vzali peníze a zamířili za další obětí.

Nikomu se nic nestalo a společnost tu ztrátu považovala za součást obchodního života.

Ale před pár lety začala FBI a po ní Net Force používat své dovednosti k tomu, aby vytvářely společnosti, jež svým profilem takové šikuly lákaly. Zřídila se firma, ustavila se falešná minulost a úvěrové posudky na místech, kde byla jistota, že si jich někdo všimne a uvěří jim, a čekalo se. Vyděrači si byli až příliš jistí svými schopnostmi v elektronickém světě,

takže by se nikdy nesnížili k tomu, aby zašli do knihovny - hora taky nechodí za Mohamedem, říkali - a tam odhalili pravdu o těch zveřejněných lžích. Jenže kdo by se namáhal.

Nejsi opice - používej nástroj!

Šikulové si odjakživa vyhledávali tučné a snadné terče, a návnady Net Force vypadaly jako překrmené krůty neschopné pohybu.

Poslední verzí takového podfuku byl BC Internet Industries, Inc. Říkalo se

jí BC Trojočko nebo jenom Trojočko, a ta společnost měla tolik hesel a zabezpečení, že hacker musel vynaložit nemalé úsilí, ale pak na něj čekalo tolik zboží, které bylo volně dostupné, jakmile překonal všechny překážky. Stejně jako papírový sáček plný neoznačených dvacetidolarovek položený na chodníku, široko daleko nikdo - takovému lákadlu nemohl žádný šikula odolat. Trojočko poslalo během posledního roku ke dnu desítku zlodějů - vždycky pochopitelně pod jiným jménem a s nepatrně upravenými konfiguracemi.

"BC znamenalo "Bezva Cajmrsk" -jeden zjayových vtípků.

Hackeři vždycky zaútočili a pak požadovali výkupné. Společnost někdy vyžadovala nějaké důkazy. Občas dokonce najala zloděje, aby jí zařídili lepší bezpečnost s tím, že lepší je něco nežli nic.

Někteří šikulové dokonce považovali fakt, že se nabourali do sítě společnosti a pořádně ji poničili, za vstupní pohovor.

Trojočko mezitím vyladilo svůj postup. Jakmile se na ně pověsil nějaký šikula, nejprve poslalo menší obnos peněz s příslibem dalších - pokud ovšem zloděj kývne na to, že jejich lidem předvede, jak se lze dostat za ochranné stupně. Tenhle postup vymyslel a vypiloval geniální psycholog, který dříve pracoval pro ministerstvo zahraničí, než přestoupil do FBI. Mělo jít o něco, čemu hacker nemůže nikdy odolat. Hackeři totiž žili v domnění, že jsou chytřejší než normální lidi. Byli o své nadřazenosti přesvědčeni. Mysleli si, že dokáží převézt každého pracovníka počítačové ochrany nebo federálního agenta. Rádi ukazovali lidem, jak chytří jsou. Potřebovali aplaus a podraz s Trojočkem přesně vyhovoval jejich myšlení. Chybělo už jen, aby si kleklo na kolena a líbalo jim nohy. Všichni na to skočili.

A jakmile se šikulové chytili, prakticky bez výjimky šli k zemi.

Velká obrazovka byla rozsvícená a u stolu postávalo či sedělo několik lidí a dívali se. Kamera byla ukrytá v tašce, jež patřila jednomu z agentů. Obyčejně chodili ve dvojici, jeden z pravidelné FBI, druhý z Net Force

a představovali se jako generální ředitel a viceprezident bezpečnosti společnosti Trojočko. Požádali o setkání se zločinci, šikulové vybrali čas, místo a tak dál. Někteří zloději byli poměrně mazaní. Zavolali agentům třeba z mobilu a na poslední chvíli měnili místo, jeden člověk dokonce svolal schůzku v domě, který byl přestavěn na obdobu Faradayovy klece, celou ji obepínaly širokospektrální rušičky, aby si představitelé společnosti nemohli přivolat pomoc.

Tihle chlapci sice tak mazaní nebyli, opatrní ovšem ano.

Kamera na stolku měla zabudovanou malou jednotku, která postupně snímala oblast v úhlu skoro sto osmdesáti stupňů. Kamera se přesunula doleva.

"Podívej se. Ve dveřích je detektor kovů," ukázala Toni na obrazovku, "aby měli jistotu, že naši chlapi u nemají sebe pistole nebo nože."

Kamera se vrátila zpátky. Proti dvojici agentů seděli dva muži a za nimi stáli další dva.

"Kdo jsou ti šašci?"

"Počítáme, že bodyguardi."

"Pořádní mackové."

"Ke dvěma metrům. Sto třicet až sto padesát kilo. Na boj zblízka žádná legrace."

V levém rohu obrazovky byl menší širokoúhlý záběr na skoro celou místnost. Ten asi vycházel z jiné skoro neviditelné kamery o velikosti desetníku, kterou na stěnu u dveří připíchl při příchodu jeden z agentů. Tenhle záběr poskytoval lepší pohled na celou akci a Toni zvedla dálkové ovládání a změnila nastavení obraze v obraze.

Podívala se na své hodinky. "Asi... teď," řekla.

Jeden z agentů - ten z FBI - vytáhl z kapsy svého saka obálku a podal ji dvojici mužů na protější straně stolu. Zloděj obálku převzal, podíval se do ní, radostně se usmál a ukázal ji svému partnerovi. Ten si ji vzal, palcem prolistoval její obsah a taky se usmál.

Zatímco se ti dva Vyděrači dívali na peníze, agent sedící vlevo, jímž byl ve skutečnosti jistý Julio Fernandez z Net Force, vytáhl z kapsy něco jiného, a namířil to na muže proti sobě.

Vypadalo to jako balíček bílých hracích karet s malou rukojetí a kruhovým průřezem, do nějž Fernandez zasunul prst.

"To je divná zbraň," řekl Alex.

"To je," řekla Toni. "Ráže devět milimetrů, pět střel, celá z plastu a keramiky včetně pružin, tříštivé náboje jsou ze sloučeniny zinku, epoxidu, bóru a keramiky. Lehké, ale velmi rychlé, a to i z takhle krátké hlavně. Pět set až šest set metrů za vteřinu. Kulka se po dopadu rozprskne a způsobí ošklivou ránu."

Bodyguard vlevo se pohnul, jako by chtěl z pouzdra ukrytého v podpaží vytáhnout pistoli. Julio na něj mávl pistolí a něco řekl. Škoda že nic neslyšeli.

Bodyguard zjevně dospěl k závěru, že Juliova zbraň není tak nebezpečná. Vytáhl svou pistoli, velkou černou poloautomatickou zbraň.

Neměl ji ještě ani zpola vytaženou, když ho Julio střelil. Kamera neměla takovou rozlišovací schopnost, aby Toni viděla, kam kulka či kulky muže zasáhly, ale ten svou pistoli pustil a odpotácel se proti stěně, načež se svezl do sedu.

Druhý bodyguard podle všeho dospěl k závěru, že pokoušet se přeprat muže, který mu do obličeje míří pistolí, není nejlepší nápad. Zvedl ruce a prsty měl daleko od sebe.

"Bože, bože," řekl Alex. "Kam ten svět spěje, když i hackeři chodí na schůzky s pistolí."

"Žijeme v nebezpečné době," přikývla Toni.

15 KAPITOLA

*****

Na palubě Bon Chance

Keller si svolal svůj tým do zasedací místnosti vedle počítačového střediska.

"Poslouchejte mě," řekl. "Vím, že všichni odvádíte vynikající práci. Naše projekty zatím vždycky vyšly a byly velmi účinné. Avšak vzhledem ke krokům Net Force a také jiných menších bezpečnostních agentur jsme nedosáhli tak výrazných úspěchů, jak jsme doufali."

Tohle sdělení nikoho nepotěšilo, ale neříkal jim tím nic, co by ještě nevěděli.

Jedná se o nepředvídatelné skutečnosti z reálného světa; ty se samozřejmě vyskytují odjakživa, a ti, kdo mají takové záležitosti na starosti, budou jednat tak, jak je třeba. V tomhle směru jsme již přijali určitá opatření."

Ozvalo se nespokojené mručení.

Chápal to. Doufal od samého začátku, že programátoři a technici odvedou tu práci, aniž by se muselo přistupovat k drsnějším metodám. To by teprve bylo opravdové vítězství, kdyby použili jenom toho, čeho chtěli ve skutečnosti dosáhnout, a nic víc. Realita nicméně byla taková, že elektronický postup měl stále svá omezení. Budoucnost už byla na dosah, ale stále existovali lidé, kteří nejenže se do ní odmítali připojit, ale ještě jakoby mířili do minulosti. Ještě existovaly skupiny, jež používaly jenom psací stroje, prokristapána. Plnicí pera slavila obrovský boom. Sice

nehrozilo, že by ručně psané dopisy vytlačily e-maily, ale lidi mezi sebou pořád takhle korespondovali. Dokonce i ve Spojených státech se dalo narazit na lidi, kteří nejenže neměli záznamníky či záznamovou službu, ale nevlastnili

dokonce ani telefon! K takovým lidem se člověk nedostane, nejde je vyděsit obavami
o internet. Bylo jim to totiž jedno.

Takoví zpátečníci však byli díky bohu v menšině; počítačová revoluce nicméně ještě neskončila. Některé kroky bylo potřeba udělat postaru. Právě proto byli potřeba lidé jako Santos. K operaci jste taky potřebovali laserový skalpel, ale bez ohledu na pokroky v medicíně jste občas museli vzít do ruky i obyčejnou pilku. Nebo dokonce pijavici...

Zabloudil v myšlenkách nějak daleko. Napřímil pozornost zpět k probíhající schůzi. "Budeme muset posunout uzávěrku pro útok Omega trochu dopředu," řekl jim.

Ozvaly se hlasitější protesty.

"Já vím, já vím. Všichni už pracujete tak rychle, jak to jen jde. Nedá se s tím nic dělat - rozhodnutí padlo na vyšších místech. Budeme tu změnu koordinovat s jinými agenty, ale ten limit nesmíme překročit ani o hodinu. To, co budeme mít v okamžiku spuštění Omegy k dispozici, to prostě budeme mít. Byl bych rád, aby toho bylo co nejvíc. A teď se všichni zamyslete a ptejte se na co nejvíc."

Když pak všichni odešli, Keller se posadil za stůl, bezmyšlenkovitě poklepával prsty na dřevo a přemýšlel. Jeho lidé mu poskytnou všechno, co budou mít. A on si vyhrne rukávy a pomůže jim - Jay Gridley byl základním kolečkem, kolem něhož se točila bezpečnostní opatření Net Force. Když zasypou Jaye pískem, zadře se a zastaví, a jakmile Jaye neutralizuje, zpomalí se i velká část odvetných kroků Net Force, možná se
i zastaví.

Ať si o něm Santos myslí cokoli, Kellerovi postačí, jen aby ukázal na Jaye prstem, a Jay je mrtvý muž. To byla nejjistější cesta, jak ho odstranit. A možná by to bylo pro celou KyberZemi i bezpečnější.

Jenže...

Lze z toho vytěžit nějakou poctu? Dovednost? Vědomí, že dokáže chytit Jaye pod krkem a zbít ho, použít zbraně, které vyvinuli sami jen vlastní hlavou. Praštit někoho klackem po hlavě dokáže jakýkoli pobuda. Zbít Gridleyho mano a mano, VR proti VR, počítač proti počítači, to by teprve zvedlo člověku náladu.

Zabít Jaye? Ne. A už vůbec ne pistolí nebo nožem. Porazit ho v jeho vlastní hře, to byl ten správný přístup. Porazit ho intelektuálně, otřást jeho sebevědomím, zničit mu to, co si o sobě myslí, to bylo pro lidi, jako byl Gridley, ještě horší než smrt.

Nic menšího nemá smysl.

Zhluboka se nadechl. Dobrá. Asi by měl začít rovnou. Měl na výběr pár věcí, které mohl Jayovi předhodit. Usmál se. To určitě.

*****

Santos ukončil svůj trénink. Byl celý zpocený a zamířil do sprchy.

Trénink se mu vydařil, ale zdálo se mu, že trošku zakrňuje. Už hrozně dávno netrénoval s nějakým expertem. Sólové cvičení bylo skvělé pro udržení svalů ve formě, k zachování ohebnosti a oživení základů, ale bojovat proti jiným se člověk nenaučí tím, že bude cvičit sám. Bojovníci v zrcadle nepředstavují žádné ohrožení. K udržení zručnosti bylo potřeba ji srovnávat s někým stejné či lepší úrovně. Načasování, vzdálenost, postavení, to všechno se lze naučit jen proti nebezpečnému protivníkovi. Musí to vzejít odtud.

Brzy si bude muset najít spoluhráče s dostatečnými schopnostmi, aby pro něj představovali výzvu. Na téhle lodi nikdo takový nebyl, ani v nejbližším okolí. Možná na Kubě - doneslo se mu, že tam ještě je několik starých hráčů, kteří se skrývají ve třtinových polích, cvičí v noci, protože tohle umění pořád nebylo vítané ani po odchodu Starého muže - jenže najít je nebude žádná hračka. Pár jich bylo i ve Státech, dokonce na Floridě, ale pořádnou výzvu by našel jedině

doma, tam ještě žili nejlepší bojovníci, ale tam se v dohledné době asi nepodívá.

Vzdychl. Muž se musí naučit potlačovat své chutě, aby si poradil se svými potřebami.

Pustil studenou vodu naplno, sundal si kalhoty a vstoupil do sprchy. Studené jehličky mu málem vyrazily dech, ale byl to příjemný pocit.

A pak musel taky přemýšlet o problému s Missy Chance. Spala přinejmenším s Jacksonem Kellerem, možná i s jinými - kdoví? Santosovi to řekla jedna ze servírek v baru, zatímco obdivovala jeho tělo ve svém pokoji, když se vrátil po odstranění viceprezidenta té serverové společnosti.

Santos namydlil tvrdý kartáč s dlouhou rukojetí a začal si drhnout obličej a krk.

Nenacházel žádnou ironii ve skutečnosti, že se o tom, že mu jeho milenka zahýbá, dozvěděl od ženy, se kterou se vyspal. Mužům bylo dovoleno

mít víc než jednu ženu, bůh je takové stvořil, ale nevěrná žena? To bylo špatně. Nemohl vyčítat Kellerovi, že se mu Missy zalíbila, i když i on za to bude muset pykat. Ale jestli to nebylo znásilnění, a to si v jejím případě nedokázal představit, tak Missy bude muset... napravit své jednání.

Posunul ten drsný kartáč níž, drbal si ramena, podpaží, záda.

Missy byla v posteli nepřekonatelná, ale byla si až příliš jistá, že ji taková schopnost povyšuje nad ostatní ženy. To byl omyl. Ve tmě byly přece všechny stejné, ne?

Bude se jí muset vysvětlit, že některé věci prostě lidi Santosova ražení nesnesou. To prostě ne.

*****

Washington, D.C.

"Do nočního klubu?"

"Ne tak docela," řekla. Je to spíš... motorest."

Michaels se podíval na Toni a zvedl obočí.

Seděli v obývacím pokoji. Dítě usnulo a guru taky.

"Od doby, co se Alex narodil, jsme nikde nebyli," řekla.

"Ale byli," namítal.

"Ale ne sami," řekla.

"Protože jsme neměli chůvu," řekl. "A i kdybychom ji rněli, tak bychom jí nevěřili."

"A teď ji máme," řekla s úsměvem. "Guru."

Je to čarodějnice, to mi věř. Určitě našeho syna očarovala. Takhle se přece ničí dítě nechová."

"Alexi..."

"Tak mi řekni, proč je ten motorest tak vynikající."

"Prý se tam výborně vaří a hraje tam vynikající živá kapela."

"No, jen když není mrtvá."

"Už ti někdo říkal, jak jsi strašně vtipný?"

"Pořád mi to někdo opakuje."

"Tak to ti lžou."

"Ty mi něco povídej o vtipnosti."

"Mimochodem, ta kapela se jmenuje Diana a její smečka."

"A jakou hrají hudbu?"

"No, je to taková směs country, rocku, folku a blues."

"To ne. Hlavně žádnou další kapelu, co hraje dojímavou hudbu z výtahů."

"Ne, nic takového. Je to taková ta hudba, co se dá poslouchat u piva. Podupávat nohama a poklepávat do stolů."

"Toho jste si v Bronxu asi užili, co?"

"Měli jsme rádio. I televizi. Člověče, my jsme měli i dopravu na dosah, ta nás vozila za hranice naší čtvrti."

"Aha, tak to jo."
Jak, to jo? Jedeme."
"Víš jistě, že bys radši nebyla doma a užívala si klidu? Jenom ve dvou? Sami?" Zahýbal obočím. "Guru by mohla vzít Alexe na pár hodin do parku..."
"Ven jdeme my. Odmítám se stát jednou z těch ženských, co když se někdy vůbec dostanou k tomu, že si můžou s někým promluvit, tlachají o tom, jakou barvu měly hovínka jejich drobečků, když je naposledy přebalovaly."
Jaká to byla barva?"
Jdi se převlíct, Alexi," řekla. Její tón nepřipouštěl diskusi.

*****

Motorest se jmenoval Hospoda a gril U Kamenného potoka a ležel tak hluboko v srdci Virginie, že jim chvíli trvalo, než tam dorazili. Všude rostly spousty stromů, takže když na přeplněném parkovišti našli volné místo a vystoupili, překvapila je spousta čerstvého vzduchu. V okolí žilo podle všeho i dost zvěře - mimo toho skunka, jehož kdosi přejel a který obohacoval noční vánek o pořádný zápach.
Ježíši, to je puch," řekla Toni.
"Tys sem chtěla jet."
Stavba byla přestavěnou stodolou, všude byly vidět trámy a holé stěny s kovovými značkami, na zdech visely koňské chomouty a podobné věci. Podařilo se jim najít volný stůl, všude byla spousta hluku, lidí a shonu. Michaels se ale cítil dobře, jakmile se zvedl a překonal svou lenost. Toni měla pravdu; potřebují si vyrazit častěji. Těšilo ho, že se k němu vrátila do práce, ale sám si tím neodpočinul. Fakt, že se z nich stali rodiče, obrátil jejich život naruby. Michaelsovi to moc nevadilo, protože jemu vyhovovalo vrátit se po perném dni v práci domů nebo někam jít. Ale bylo hrozně jednoduché změnit se v pecivála, který celou dobu prosedí doma na gauči a užívá si teplíčka a pohodlí rodinného krbu. Dítě takový postoj
spíš vyvolávalo. Bylo jednodušší být někde, kde měli všechno, co potřebovali; když šli někam jinam, museli sbalit balíky plen s lahvemi, oblečením a chrastítky, a to už byla otrava. Zažil to už s malou Susie, ale už to zapomněl, bylo to moc dávno.
Přišla k nim servírka a zapsala si jejich objednávky piva. Toni si objednala cosi s názvem Ruby - pivo "se špetkou malin" - sladké. A on si objednal Kladivouna, což mu připadalo příhodné. Servírka slíbila, že za chvilku přijde a budou si moci objednat sendviče.
Kapelu tvořila žena v džínách a flanelové košili s kytarou kolem krku, jeden chlápek s houslemi, další s basou a ještě jeden s mandolínou. Připravili se a spustili živou melodii, která zněla folkově a bluesově. Melodie byla celkem dobrá a píseň opěvovala povozy na štěrkové cestě nebo tak něco. Zena zpívala - Michaels odhadoval, že ona je tou Dianou a muži budou její smečka - a měla příjemný hlas a veselý obličej. Zpívala poměrně čistě a její hlas dobře ladil s tóny basy.
Na čelní straně kytary měla napsanou svou internetovou adresu.
Inu, ani tady na venkově se před tím neschováte. Hank Williams by byl potěšen.
Servírka jim přinesla pivo, a jak slíbila, poznamenala si, co si dají k jídlu. Michaels si dal sendvič s grilovaným kuřecím masem, Toni hovězí, sýr a zelí a dohromady si objednali malý talíř hranolek.
Kapela spustila další píseň. Skoro nebylo slyšet vlastního slova, jaký dělali hosté hluk, ale všichni se očividně moc dobře bavili. A Michaels musel připustit, že i jemu je tu dobře. Už to bylo hrozně dávno, co s Toni někde byli.
Kapela dohrála jednu píseň a servírka jim přinesla jídlo. Talíř s hranolky byl obrovský, sendviče taky žádní mrňousové a servírka jim přinesla i kečup,

ocet a hořčici a postavila jim to na stůl. A k tomu ještě stojan s ubrousky.

Ještěže jsme se rozhodli pro malý talíř hranolků," podotkla Toni.

Jakmile mu ze sendviče vytekla šťáva z grilu a začala mu stékat po bradě, pochopil, proč tu dávají tolik ubrousků.

Před další písní se odněkud vynořil harmonikář; smečka začala zpívat o cestách po železnici a širých prériích a harmonikář vyloudil ze svého nástroje tóny připomínající pískání lokomotivy, táhlé a smutné.

Michaels se díval, jak se Toni baví, vychutnával si její nadšený výraz ve tváři, když se dívala na pódium a poslouchala kapelu. Tohle je skutečný

život, že? Pohled na ženu, jak se dobře baví, a vědomí, že jste jí k tomu dopomohli. Popíjet pivo, jíst mastné hranolky a poslouchat kapelu - co člověk potřebuje víc? Tohle zvládne. Aby ne.

A možná z toho částečně pramení tvoje problémy v poslední době, ne, Alexi? Přílišná ochota hodit práci za hlavu a jít si domů hrát s dítětem? Ležet v posteli s Toni, když jsi dříve vstával brzy a do práce jsi chodil dřív než ostatní?

Michaels pocítil osten viny. Byla to pravda. Ano, ještě pořád dělal svou práci dobře. Jenže v posledních pár měsících už do ní nedával celé své srdce jako dřív. Nebyl tak společenský jako dříve. Chtěl si svůj život se ženou a s dítětem užít, a to tak, jak se mu to nepodařilo s první ženou a dítětem. Tenkrát je odsunul na druhé místo, až za práci, a následkem toho o ně přišel. Toni s Alexem už ztratit nehodlal.

A bylo to fér vůči Net Force? Nezasloužila by si agentura šéfa, který se bude především věnovat jí, a až teprve všemu ostatnímu? Když o tom tak přemýšlel, ano, možná. Jenže na druhou stranu - kdo by dělal jeho práci líp? I při pětasedmdesátiprocentním výkonu pracoval rychleji než kdokoli jiný, ne?

Aha. To je, panečku, úvaha.

Ale no tak, říkal sám sobě. Není pro práci lepší, když jsem v pohodě, uvolněný a nic mě netrápí? Copak spokojený pracovník neodvede lepší práci?

No, to je ještě lepší, Alexi. Pokračuj.

Začínal mít na ten vnitřní hlas pořádný vztek, když vtom mu zazvonil virces. Podíval se na Toni a ona na něj. Tohle mohla být dobrá zpráva jen těžko.

16 KAPITOLA

*****

Casablanka, Maroko Červen 1937

Vítr, který sem foukal z pouště, byl horký, suchý a přinášel s sebou prach a jemný písek, který se prohánět uličkou, jako by byl živý, a měnil se v nepříjemný skřípavý povlak v Jayových očích.

To se povedlo, pomyslel si. I když si to mohl myslet jen on sám.

Tady na severu Afriky stejně jako v Evropě všichni věděli, že válka je za dveřmi, i když nikdo netušil, kde přesně a kdy začne, všechno se mělo změnit tady jako všude jinde.

Jay vstoupil do nočního klubu z větrné ulice a ocitl se ve změti nejméně pěti jazyků. Viděl elegantně oblečené cizince v hedvábných a lněných oblecích, většinou šlo o muže, žen tu bylo jen pár. Domorodci na sobě měli barevné oděvy a pokrývky hlavy, jež je měly chránit před sluncem a pískem, posedávali u malých kulatých stolků a popíjeli cosi tajemného z hnědých lahví.

Připadalo mu to jako scéna z nějakého filmu: tma, opar a všude spousta kontrastů.

U stropu se pomalu otáčely větráky, jen stěží ale rozháněly horký vzduch. Hráč na piano se prokousával srdceryvným kusem a barman čistil skleničky za

dlouhým vyřezávaným mahagonovým barem, jenž byl za dlouhá léta vyleštěn do matného lesku. V zrcadle za barem se odrážely řady lahví s alkoholem: skotská, bourbon, gin, vodka, absint...

U baru postával Jacques, Jayův kontakt, a popíjel čistou skotskou. Jacques měl na sobě krémový dvouřadový oblek s červeným kapesníkem v kapsičce, na bílých kožených střevících psí dečky. Měl dozadu uhlazené černé vlasy a tenký knírek. Byl to samozřejmě alžírský špion, nejspíš byl už moc dlouho u ledu. Nebo v pekle, to podle toho.

"Bonjour" řekl Jacques, když se Jay přiblížil k baru. "Emile, sklenku pro mého přítele!"

Barman si Jaye pokradmu změřil. "Čím posloužím, příteli?"

"Absint," odpověděl Jay. Co by ne, tady mu to přece nic neudělá.

Barman zavrtěl hlavou a šel pro láhev.

"Horko, že?" zeptal se Jacques.

"Až příliš."

Barman se vrátil s tmavozelenou lahví. Odlil trochu toho nápoje, který byl také smaragdově zelený. Pak děravou čajovou lžičku s cukrem přelil sklenkou vody a nechal ji kapat do nádoby. Zeleň absintu se změnila do kalné, neprůhledné bílé barvy, jak se s ním mísila cukrová voda. Bez cukru by byl nápoj moc hořký, ale i takhle to pořádně štípalo do jazyka.

Jay věděl, že ten nápoj, který se částečně vyráběl z pelyňku, byl na mnoha místech zakázaný a tradičně ho popíjeli umělci a spisovatelé. Pil ho Van Gogh a právě absint ho prý dohnal k tomu, že si uřízl ucho. Pravidelným užíváním prý člověku dokázal nadělat z mozku řešeto. Jak půvabné.

Jay zvedl svou sklenku. "Na zdar," řekl.

"Bonne chance," odpověděl Jacques. Přiťukli si a napili se.

"Máš pro mě nějakou informaci?" zeptal se Jay, když postavili sklenky na pult.

"Oui, příteli. Myslím, že mám přesně to, co chceš. Za jistou cenu, samozřejmě."

Jay zvedl obočí. "Na cenu nekoukám. Zaplatím ti. Povídej."

Jenže než stihl cokoli říct, ozvala se exploze. Jay si uvědomil, že šlo o výstřel z pušky, a vtom si všiml rudé skvrny na Jacquesově hrudi kousek nad srdcem.

Co to kruci... ? Tohle přece do scénáře nepatří...!

Jay klesl k zemi a rozhlížel se, načež zahlédl jednoho domorodce v jednom z těch legračních fezů a modrobíle pruhovaném oděvu, který utíkal pryč z klubu.

Jay se zvedl a utíkal k východu, chtěl muže dohnat. Kdo to je? Jak se mu povedlo narušit Jayovy výtvory?

Když byl v uličce, zahlédl střelce utíkat daleko pryč. Hergot fix!

Jay se rozběhl. Ať to byl kdokoli, nebyl přece tak rychlý, aby předběhl Jaye Gridleyho v jeho vlastním scénáři, ne!

Jenže i když Jay muže pomalu dobíhal, uvědomil si, že ho nikdy nedostihne. Důvod - či spíše šestice důvodů - se objevil přímo před ním.

Půl tuctu mužů s rozhalenými košilemi a v basketbalových trenýrkách a teniskách s baseballovými pálkami, noži, řetězy a vidlemi v rukou vystoupilo ze stínů mezi Jayem a mužem, kterého pronásledoval.

"Hele, hele," prohlásil jeden z košíkářů. "Kampak se ženeš, chlapečku?"

Tihle chlapi byli anachronismy - nepatřili sem, nezapadali do té doby, i kdyby šlo o Jayovy výtvory. Což nebyli.

Co to krucinál je?!

Když vykročili směrem k němu, Jay si uvědomil, že on sem taky nepatří. Neměl čas nachystat si nějakou účinnou obranu. Tenhle scénář byl v háji.

Vystoupil z něj.

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Jay si strhl senzorické zařízení a mrštil jím na počítač.

Žádné reálné nebezpečí mu samozřejmě nehrozilo, jen jeho výtvoru. Po pátrání po tom šíleném Britovi zařídil, aby mu z počítače nikdo nemohl udělat to, co byl vlastně kondenzátor schopný zasílat senzorickými spojeními elektrický výboj. Ale bylo to k vzteku, nechat se vyšplouchnout z vlastního scénáře!

Jak k tomu došlo? Někdo musel vědět, kde je, dostat se přes jeho nástrahy a být tak dobrý, že přeprogramoval vstup, aniž by si ho Jay všiml. Ze všech praktických důvodů to mělo být takřka vyloučeno - tedy aspoň s hráčem Jayových dovedností. Fakt, že k tomu došlo, byl k zlosti - a šel z toho strach.

Musel to být jeden z těch lidí, kteří napadali net a web. Už ukázali, jak dobří jsou, a teď mu to přišli omlátit o hlavu.

Začínala se z toho stávat osobní věc.

Znovu zaklel. Potřeboval si to nějak rozmyslet. A jakkoli se s tou představou nechtěl smířit, bude o tom muset říct šéfovi. Když nic jiného, tak to znamenalo, že se přibližují. Takovouhle reakci člověk nezaznamená když se prochází osamocený někde uprostřed lesů. Nejspíš se prošel hodně blízko kolem něčí skrýše marihuany.

*****

Washington, D.C.

Toni poslouchala jedním uchem hudbu, druhým Alexe. Netrvalo dlouho a odhadla, že na druhém konci Alexova vircesu je Jay Gridley.

Po minutě Alex zavěsil.

"Co se stalo?"

Zavrtěl hlavou. Jay si myslí, že se přiblížil k těm padouchům, kteří napadají net."

"To je dobře."

"Nebo taky ne. Říká, že na něj museli nastražit léčku. Předhodili mu místo, kde si myslel, že najde nějaké informace, ale když tam vyrazil, tak po něm skočili - samozřejmě elektronicky."

"Ano?"

Alex jí to vysvětlil. Jay byl podle všeho vytlačen ze svého vlastního scénáře. Toni věděla, že ho to muselo pořádně vyvést z míry. Nikdy nepotkala počítačového nadšence, který by si nemyslel, že ho bůh vyslal pečovat za něj o elektrony.

"Ale kromě pošramoceného sebevědomí se nestalo nic, ne?"

Alex přikývl. "Tak to vidím i já. Ale jak říkal, ten, kdo to udělal, musel vědět, že mu je Jay v patách. A věděl, kde se asi má rozhlížet. Což znamená, že je možná na správné stopě."

Přikývla. "Možná. Nebo protivník možná nastražil několik pastí a Jay se do jedné z nich chytil. Vyhrabe se z ní, vyrazí po téhle cestě a možná zamíří úplně opačným směrem, než by měl."

"Třeba. Nemám Jayovy znalosti, abych to posoudil."

"Ale zdá se, že protivník je má. To není dobře."

"To ne."

"A musíme odjet domů? Nebo do kanceláře?"

"Ne, to není nutné. Jay mě chtěl jenom informovat. Požádal jsem ho, aby mi dal zase brzy vědět."

"Tak a nepůjdeme si zatancovat?" Kývla hlavou ke kapele.

Pár dvojic bylo na nohou a pohupovalo se do rytmu.

Usmál se. "Co by ne. Tady stejně pracovat nemůžu, ne?"

*****

Na palubě Bon Chance

Keller se opřel o opěradlo židle, protáhl si krk a ramena a z hlavy a rukou si sundal senzorické zařízení. Usmál se. "No, Jayi, to musel být docela šok, ne, stařík? Už ses těšil, že si stáhneš šťavnatou informaci, a cvak! Tvůj zdroj je v pánu a v uličce se to hemží zloduchy z NBA. "Usmál se. "Doufám, že sis nastavil automatické nahrávání. Určitě by sis to měl projít ještě jednou."

Vstal, ohnul se v pase, dotkl se prstů u nohou a mírně poskočil. Pak se narovnal, posadil se zpátky na židli, párkrát se zhluboka nadechl a vydechl a pak se natáhl po bezdrátových sluchátkách. Jay už měl asi dost času rozmyslet si, co se asi stalo, a byl asi tak naštvaný, že vyrazil zpátky na net, aby dopadl toho, kdo za to mohl. Keller věděl, že na Jayově místě by udělal totéž.

Takže. Teď ukážeme Jayovi nové místo. Ale opatrně. Další návnadu neslupne tak snadno. Musí to být... promyšlenější.

Keller si nasadil zařízení. Hoši, to bude legrace.

*****

Jasmine Chance nebyla žádný fanatik, ale čas od času cvičila, aby se udržela ve formě. Hrát si na femme fatale bylo mnohem těžší, když měl člověk postavu jako hruška. Každý den cvičila pětačtyřicet minut na šlapadle a s činkami v lodní tělocvičně. Zlatou na olympiádě získá jen těžko, ale měla takové tělo, že by jí ho mohla závidět spousta pětadvacetiletých dívek. Na člověka po čtyřicítce celkem dobrý výkon.

Opřela se o jednu ze stěn obložených zrcadly a pořádně se napila z lahve vody. Bylo jí horko a potila se tak, že čelenka nestačila zadržovat všechen pot. Utřela si obličej ručníkem. Ještě čtvrt hodiny a hotovo. Pak se osprchuje a třeba zavolá Bertovi, aby jí pomohl protáhnout i jiné partie. Ano. Zavolá mu a řekne mu, ať za ní přijde asi za půl hodiny do kajuty. To by bylo příjemné.

Jenže když stiskla jeho jméno na lodním interkomu, nic se neozvalo.

Zkusila telefon. Ozvala se zpráva, že může nechat vzkaz.

Chance se zamračila. Možná si zdřímL a vypnul interkom i telefon? Neměl by to udělat, ale dělali to všichni.

Zavolala, na ostrahu.

"Ano, madam?"

Je Roberto Santos ve své kajutě?"

"Ne, madam."

Počkala pár vteřin. "Dobře. A víte, kde je?"

"Ano, madam."

Znovu chvíli počkala a zavrtěla hlavou nad bezduchostí toho úředníka. "A byl byste tak laskav a zjistil mi, kde je? A jestli řeknete ‚Ne, madam', tak vám garantuju, že si za půl hodiny budete hledat jinou práci."

"Ano, madam. Asi před hodinou si vzal helikoptéru a odletěl na pevninu. Touhle dobou už je asi na Floridě."

Teď se pořádně zamračila. Cože? Přece mu nedovolila opustit loď! Co to proboha provádí?

A proč má vypnutý telefon?

Ještě něco, madam?"

"Ano. Sežente mi pilota té helikoptéry - zavolejte mi, až ho najdete."

Vypnula interkom. To bylo nepřijatelné. Nepřijatelné! Kdo si myslel, že je?

Mrštila ručníkem na podlahu a zamířila do své kajuty. Zjistí si, kam přesně Santos odjel, a pak by měl mít hodně dobrý důvod k tomu, že tam vyrazil!

*****

Fort Lauderdale, Florida

Santos mířil pronajatým autem do oblasti zvané Sunrise, k obchodnímu centru Saw Grass Mills. Byl to obrovský areál plný butiků, kolem spousty parkovacích

míst, většina z nich plná. Kousek od vchodu viděl velmi ošklivou budovu, nejspíš nějaká ukázka moderního umění, která vypadala jako nedokončená hrubá stavba obrovského domu a byla natřená barvou připomínající plameňáka.

Lidé v Severní Americe nemají ani za mák vkusu, a na Floridě ještě míň.

Podíval se na hodinky. Měl ještě pětačtyřicet minut čas, a to bylo dobře. Chtěl tu být s dostatečným náskokem, aby stihl všechno nachystat.

Na sobě měl plátěné kalhoty, kožené boty z krokodýlí kůže a s gumovými podrážkami, k tomu světle modrou sportovní košili, a i když byla zima, bylo tu dost teplo, takže nepotřeboval ani sako. Vzal si nicméně dlouhou a volnou semišovou vestu, která skrývala pouzdro a Colt Commander ráže .45 u pravého boku. Zbraň byla tak malá, že ji mohl scho-

vat pod vestou, ale nebyla neškodná. Zásah jedné z kulek by jistě přiměl kteréhokoli útočníka, aby se zastavil a vážně se zamyslel, jestli má pokračovat v tom, co měl v úmyslu předtím, než byl zasažen. A i když zbraně nepatřily k jeho oblíbeným hračkám, dokázal si s nimi celkem solidně poradit. A tentokrát by byl blázen, kdyby si ji s sebou nevzal, protože ve hře bylo tolik peněz, že by to mohlo nalákat spoustu lidí.

Našel si místo víceméně ve stínu budovy a zastavil. Až se bude vracet, obejde to širokým obloukem, aby měl jistotu, že ho nikdo nesleduje.

Schůzka se měla uskutečnit uprostřed střediska, lidé budou proudit všude kolem, zcela veřejně, takže šance, že by jedna ze stran chtěla druhou okrást, se snižovaly. Loupež sice nebyla úplně vyloučena, ale považoval ji za nepravděpodobnou.

V sázce byla poměrně vysoká částka peněz. Nešlo sice o majlant, ale stačila by na to, aby si za ni člověk koupil kvalitní auto. Hotovost měl v černém nylonovém batohu na sedadle vedle sebe, a to ve dvaceti a padesátidolarových bankovkách. Bylo k nevíře, kolik místa to zabralo.

Za všechny ty tisíce dolarů si měl koupit stovku mincí, Javorových listů, skoro z čistého zlata. A důvod, proč se s prodávajícím chtěl sejít v nákupním středisku, spočíval v tom, že mu je prodával za tři čtvrtiny tržní ceny.

Což samozřejmě znamenalo, že celý obchod je tak či onak protiprávní. Mince možná byly kradené, ale existovaly i jiné důvody, proč je nešlo prodat legitimnímu překupníkovi: třeba rozvod - jeden z manželů chtěl zabránit dělení majetku. Nebo někomu umřel dědeček, a ten člověk se snažil vyhnout dědické dani. Nebo šlo jen o někoho, kdo nechtěl platit daň z majetku.

Cokoli. Skutečný důvod ho nezajímal, záleželo mu jen na ceně. Jestliže byly ty mince v pořádku, tak bylo jedno, odkud jsou. Přidá je k ostatním v té bankovní schránce a jednou s nimi odjede domů. Na mincích žádná sériová čísla nejsou.

Byla to tak dobrá nabídka, že jí nešlo odolat, ale právě proto se Santos choval obezřetně. Proto si s sebou vzal zbraň. Bude ve střehu před, během a hlavně po té transakci. Zbraň byla zajištěná a v pouzdře, ale bylo by otázkou necelé vteřiny, než by ji vytáhl a začal z ní střílet.

Kdyby ten obchod byl nějaký podraz, prodejce by zjistil, že i Santos umí pořádně podrazit nohy.

Středisko bylo obrovské. Viděl vývěsní štíty Banana Republic, Hard Rock Café, kin, Disneyho, Neimana Marcuse, Calvina Kleina a desítek a desítek dalších. Ve Státech tedy mají zvláštní chutě.

Uvnitř bylo příliš chladno a páchlo to tam zatuchlinou. Tihle norte americanos neumějí žít v souladu s horkem. Ukrývají se před ním, drží si ho od těla pomocí klimatizace, kterou spouštějí vždycky, když teplota nestoupne ani tak vysoko, že by se na chodníku rozpustila kostka ledu.

Našel si předem vybrané místo, byly tu reflektory, lavičky a tropické rostliny v květináčích. Desetimetrové palmy, malé banánovníky a tak podobně. Na podlaze bylo nejspíš dřevo či jeho velmi kvalitní napodobenina. Minul místo a procházel se dál, vyhlížel někoho, kdo by věnoval téhle oblasti nápadně větší pozornost.

V obou směrech nikoho neviděl. Všude kolem proudily spousty lidí, do butiků i z nich a všude byl hluk. Rodiče vysazovali děti na malé vláčky, páry se procházely ruku v ruce, staří lidé cvičili ve dvojicích, rychle se procházeli v teniskách pro rychlou chůzi. Neviděl nikoho, kdo by mu připadal, že příliš bedlivě obhlíží domluvené místo setkání. Viděl však pár bezpečnostních strážců v uniformách, a to bylo dobře.

Objevil menší obchod se sportovním vybavením, odkud mohl celé místo sledovat, tam se postavil a tvářil se, že si prohlíží různé druhy navijáků.

O pár minut později dorazil jeho prodejce.

Mužovi bylo kolem padesátky, měl nadváhu a červené tváře, na sobě havajskou košili s modrými květy na černém pozadí, žluté šortky a kožené sandály. U opasku měl připnutý mobil. V ruce držel kufřík. Sto uncí zlata - to bylo jen 2,8 kilogramů, žádná velká váha. Muž se nervózně rozhlížel, otíral si obličej kapesníkem a pak se posadil na jednu z laviček. Kufřík si položil na kolena, oběma rukama ho pevně svíral a rozhlížel se na všechny strany, vyhlížel Santose.

Santos doufal, že se ti strážci nevrátí. Ten člověk byl nervózní až příliš. Tvářil se provinile jen proto, že tam seděl.

Vzhled může klamat, to jistě, ale tenhle člověk ve žlutých šortkách nevypadal nebezpečně. Tvářil se spíš vyděšeně a nevykazoval ani stopu klidu, který by Santos od profesionálního zloděje očekával. Amatéři byli špatní - raději jednal s profíky - jenže tenhle Žluťásek vypadal, že je jen tím, čím se zdá být.

Santos se rozhlížel, jestli nemá nějakou zálohu. Trvalo asi deset vteřin, než si všiml ženy přibližně stejného věku jako muž, stála třicet metrů od něj a tvářila se, že si prohlíží výlohy, u ucha sice držela telefon, ale očividně sledovala Žluťáska. Na sobě měla plážové oblečení a slamák, v ruce velkou slaměnou tašku.

Že by manželka? Ale ne. Po pečlivém ohledání zjistil, že si jsou až příliš podobní.

Sestra, rozhodl se.

Vsadil by se, že Zluťásek má zapnutý mobil, aby jeho sestra vyslechla celý rozhovor. Amatéři, nebylo pochyb.

Plážovka mohla mít v tašce pistoli stejně jako Žluťásek v tom svém kufříku, ale Santos tomu nevěřil. Dospěl k závěru, že ty mince mohly být jejich, ale oni potřebují peníze a z nějakého důvodu je nemůžou vzít ke klenotníkovi. Ze by jim umřel nebo zesenilněl nějaký příbuzný?

Nehodlal ve své ostražitosti polevit, ale obával se míň než před chvílí.

Počkal ještě pár minut, pak vyšel do haly a zamířil ke Žluťáskovi.

"Pan Mayberry?"

Žluťásek se na něj podíval, jako kdyby Santos byl zdivočelá gorila, jež právě uprchla ze zoo. Santos měl chvilku pocit, že ten muž se zvedne a uteče.

"Ano. Pan... hm... hm... Ouro?"

"K vašim službám."

"Vy jste... černý."

"Opravdu? No tohle."

Mayberry se pousmál.

"Posadím se vedle vás," řekl Santos. "Ukážu vám, co mám, a vy mi ukážete, co jste přinesl vy."

Posadil se, otevřel víko batohu, předstíral, že uvnitř něco hledá a podržel ho tak, že muž viděl bankovky.

Mayberry na oplátku otevřel víko kufříku a ukázal mu mince.

Žádná zbraň.

Javorové listy byly v průhledných plastikových obalech, v každém deset, a ty byly ve dvou řadách po pěti a na hloubku po deseti. Santos na první pohled vytušil, že nejsou falešné. Aby měl jistotu, řekl: "Můžu?"

Mayberry přikývl. Santos měl pocit, že tomu muži upadne hlava, jak

vehementně přikyvoval.

Santos vytáhl jednu minci a osahal ji. Nic falešného. Vrátil ji do obálky a zavřel kufřík.

Kolem nich proudili chodci a jejich transakce si vůbec nevšímali.

"Asi by nebylo nejlepší to přepočítávat tady, ale jestli chcete, můžete si to vzít na toaletu a přepočítat to tam." Podal Mayberrymu batoh.

"Já... hm..."

"Nebojte se. Můžete nechat mince u mě a vaše sestra se zatím bude dívat, jestli s tím neutíkám."

Mayberry zalapal po dechu.

Santos se otočil na Plážovku právě včas, aby si všiml, že poskočila, jako by ji píchla včela.

Usmál se.

Jak to víte?" zeptal se Mayberry.

Santos pokrčil rameny v lenivém gestu.

Já... nepotřebuju to přepočítávat. Jsem si jist, že je to všechno."

To taky bylo, ale ten muž byl blázen, že mu věřil. Santos věděl, že by si mohl ty mince vzít i s batohem a odejít, a pan Mayberry - nebo jak se ve skutečnosti jmenoval - by se ho ani nepokusil zastavit. Těžko mohl zavolat policii, jestli to zlato bylo z nějakého nekalého obchodu, a že by ho fyzicky zastavil, to teprve ne. Ale Santos byl poctivý člověk. Už takhle ušetřil pětadvacet procent, to bylo za babku. Nebyl žádný lupič.

"Tak tedy dobře. Tím je naše transakce ukončena, že? Přeji vám hezký den."

Na ta slova se Santos zvedl a odešel s kufříkem.

Všechny jeho obchody by měly probíhat takhle snadno. Jen tak pro jistotu ale nebude k autu spěchat a zjistí si, jestli ho někdo nesleduje. V kufru auta měl další batoh, do něho přemístí mince - pro případ. Možná pan Žluťásek není vůbec nějaký vystrašený amatér, ale třeba nějaký vynikající herec a zločinný génius. Možná do kufru namontoval nějaké sledovací zařízení, aby jeho... násilněji založení kamarádi mohli Santose sledovat a připravit ho o jeho zlato.

V tom případě nicméně takoví pronásledovatelé zjistí, že sledují dodávku, a budou se divit, proč se jejich terč uchýlil do popelnice...

Usmál se té představě. V naléhavém případě by vsadil všechno zlato z kufříku proti špinavému desetníku, že tomu takhle není. I přesto se vyplatilo být opatrný, když člověk nesl v kufříku pár kilo zlata, ne? Lidé už přišli o život i kvůli mnohem menším sumám.

Vrátil se do obchodu a našel východ v zadní části se závorou na dveřích, na níž se psalo, že při otevření dveří se rozezní alarm. Otevřel dveře a vykročil do hřejivého slunného dne. O kousek dál byl další vchod do střediska. Zamířil k němu a vrátil se dovnitř.

Doneslo se mu, že ve Fort Lauderdale je několik dobrých brazilských restaurací. Možná by si mohl dát opravdovou caipirinha se spoustou citronové šťávy a méně vodky nebo steak či kuřecí churrasco nebo co takhle torta de banana? Od chvíle, co přijel do Států, pořádný banánový dort nejedl.

Zadá do palubního počítače v autě dotaz, kde se dá taková restaurace najít. S penězi, které si vzal navíc - nejméně deset tisíc dolarů - by si určitě mohl pro změnu dopřát trochu pořádného jídla...

Ach. Život byl prostě krásný.

17 KAPITOLA

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

John Howard kráčel chodbou ke své kanceláři a pociťoval zvláštní úlevu z toho, že tu může být.

Tyrone byl mimo nebezpečí, ležel doma a Howard měl pocit, že se bez obav může vrátit do práce. Julio si přinesl zajímavé zážitky z likvidace operace vyděračů a Gridley se svým týmem usilovně pracoval na posledních útocích na net.

Naštěstí toho moc nezameškal.

Párkrát si dlouze popovídal se synem. Jednou z výhod toho, že váš dospívající syn leží připoután na lůžku a je na vás zcela závislý, protože si nic nemůže podat, je, že s vámi čas od času musí promluvit, když o ničem jiném, tak o tom, abyste mu podali laptop, přinesli další DVD do přehrávače nebo něco k pití. Ten kluk pil, jako by se chystal překonat rekord v množství vypitých tekutin. Trojice nádob na moč vedle jeho postele byla prakticky neustále plná.

Tyrone se ho ptal na práci a Howard mu řekl všechno, co bylo možno zveřejnit, a ještě něco navíc. Jeho syn přece byl odborník na počítače, který jednou pomohl Jayi Gridleymu vystopovat jednoho z padouchů.

Když se dostali až k Jayově teorii o KyberZemi a o tom, že je tím možná trošku vinna, a zmínili se i o převládajícím názoru na to, kam až KyberZemě může dospět a co může sama pro sebe udělat, až tam bude, Howardovi se dostalo vyčerpávající reakce.

"To se pleteš. Tihle lidi jsou na správný cestě."

"Banda lupičů, co rozdává chráněné zboží, aniž by za to platila?"

"To ale není loupež, tati. Vědomosti by měly bejt volně dostupný. Když se narodíš v nějaký chudý rodině v džungli u Kuala Lumpuru nebo někde jinde a existuje způsob, jak můžeš zdvojnásobit úrodu svýho rejžovýho pole, tak bys o tom měl vědět, ne?"

Howard pokrčil rameny. "To chápu, ale..."

"To byl jednoduchej příklad. To samý platí o lékách. Představ si, že stojíš v čele nějaký rozvojový země a polovina tvejch obyvatel má smrtelnou nemoc, a lék na ni existuje, tak neměl bys mít právo ho sehnat, vyrobit a vyléčit svoje obyvatele? Velký farmaceutický společnosti řeknou, že ne, že to od nich musíš koupit."

"Tenhle argument má dvě strany, Tyrone. Velká farmaceutická společnost může na vývoj a výrobu takového léku vynaložit miliony dolarů. Léta práce a testů, pak získání vládního souhlasu. A ty mi teď říkáš, že by to pak měla jen tak zadarmo nabídnout k užívání?"

"Ne. Říkám, že vydělávaj obrovský peníze, takže proč by neměly dát slevu nemocnejm lidem, který jinak umřou, protože si to nemůžou dovolit? Copak to, že někomu zachrání život, neospravedlňuje takovej postup?"

Howard řekl: "Ale když tuhle logiku vezmeš do důsledku, tak by žádný zisk neexistoval. Jestli budou muset svoje výrobky dát zadarmo každému, kdo si to nemůže dovolit, tak přijdou na buben a žádné nové léky se nebudou vyvíjet. Kde nic není, ani smrt nebere."

"Ty moje slova překrucuješ."

"Ne. Jenom ti říkám, že v našem světě nic takového jako oběd zadarmo neexistuje. Někde za něj někdo stejně musí zaplatit, tak to prostě je. Jistě, nějaká bohatá společnost si může třeba dovolit vydělat méně ve prospěch jiných lidí, ale jestliže jim to začneš přikazovat, tak je vlastně nutíš do komunismu. A to není dobrý systém."

Tyrone ležel na posteli, a jelikož neměl kam utéct, zkřížil ruce na prsou. "Ty mi nerozumíš."

"Tak mě pouč."

Tyrone se trošku nadzvedl. K mluvení potřeboval stejně jako jeho maminka ruce, aby řekl všechno, co chtěl. Reid: "Dobře. Vezmi si KyberZemi. Nabízí mezinárodní občanství. Ty se připojíš, zaplatíš a máš spojení s celým světem. Můžeš získat univerzitní vzdělání, najít jakoukoli

dostupnou informaci a oni ti nabídnou i něco jako zdravotní pojištění. Co je na tom špatnýho?"

"Nic, až na to, že je to domeček z karet, Tyrone. Nemůžeš přece bydlet on-line. Bez ohledu na to, kolik hodin strávíš na síti, pořád se musíš odněkud připojit. Ve virtuální realitě můžeš cestovat po celém světě, ale pořád budeš seděť zadkem na židli ve Washingtonu, Texasu nebo Sierře Leone."

"A co?"

"A jako obyvatel nějaké zeměpisné oblasti - země - musíš žít v souladu s pravidly a zákony takového místa."

"Ale KyberZemě se postará i o to..."

"To nemůže. Bude za tebe snad platit daně? Spravovat silnice, platit školy a zajišťovat obranu? Podívej, co když se KyberZemě rozhodne vydat svým 'občanům' řidičské průkazy. Znamená to, že státní řidičák už nemusíš mít?"

"Amerika uznává řidičáky z jinejch zemí," opáčil Tyrone. "Když sem přijedeš z Francie nebo odjinud, můžeš tady řídit auto, pokud máš pojištění a platnej řidičák. Ježíši, tati, každej stát vydává řidičáky, ale můžeš s nima jezdit v každým jiným státě. Říká se tomu reciprocita."

"Ale to je dočasné, Tyrone. Když projíždíš Arizonou a máš řidičák z Mississippi, tak je to v pořádku, ale když se do Arizony přestěhuješ, máš třicet dní na to, aby sis dokumenty vyměnil. Tak to funguje na většině míst."

"Ano, ale..."

"Žádné ale neexistuje. Jak někde bydlíš, tak musíš dodržovat všechna ustanovení, která jsou v tom místě platná. Ale nechme debaty o občanství. Podívejme se ještě na ten 'univerzální přístup k informacím'. Na něco se tě zeptám. Vidíš něco špatného na nahrání filmu z televize, když si ho chceš prohlídnout, aniž bys platil za DVD v obchodě?"

"Ne, na tom nic špatnýho není. Sám to děláš v jednom kuse."

"Správně. Ale já za to platím. Platím poplatek za televizi, a když nastavím video tak, aby mi nahrálo program, na který se chci podívat později, nebo proto, že nebudu doma, až to budou dávat, tak na tom nic špatnýho není. Jenže když vezmu ten placený program, udělám z něj kopii a pak ji někomu prodám, je to v pořádku?"

"A proč ne? Když si koupíš knížku, nůž, pánev, je tvoje, můžeš si s tím dělat, co chceš. Můžeš ji někomu prodat. To je přece legální."

"Tu, kterou jsem si koupil, ano. Ale řekněme, že udělám padesát kopií nějaké knížky nebo DVD a prodám je se slevou, tak se dopouštím toho, že televizi nebo satelitní společnost připravuju o potenciální zisk. Padesát lidí, kteří by za to možná zaplatili, platit nebude. Nemluvě o tom, že vydělávám na něčem, na jehož vzniku jsem se nikterak nepodílel."

"Ale co když je jenom rozdáš? Pak přece nevyděláváš."

"To je totéž. Nevydělávám na tom, ale v zásadě to kradu lidem, kteří za výrobu zaplatili, protože těch padesát kopií netvoří zisk společnosti."

"Ale co když ti lidi, kterým to prodáš, by si to za plnou cenu nikdy nekoupili?"

"Takže chceš říct, že je v pohodě, když začneš krást, když nemáš peníze na nákup něčeho?"

"Ne, to netvrdím. Ale poslouchej. Dám ti příklad: vem si třeba nějakou hudbu, kterou jsem našel na webu. Je to parodie. Někdo vzal slova z rockový písničky a narouboval je na melodii ze sitkomu. Je to děsná legrace. Jenže rockový hvězdy měly jinej názor, takže toho autora zažalovaly. Ta písnička se nedá nikde koupit. Takže když si ji stáhnu, nikomu tím neublížím, ne? Nikdo z ní nemá ani korunu, nedá se koupit v žádném obchodě."

Howard přikývl. "Chápu. Parodie je hodnotný argument a naše zákony ji chrání. Jenže ty rockové hvězdy by mohly namítnout, že slova jsou jejich majetkem, takže by se neměla používat bez jejich svolení. Patří jim, můžou tu písničku prodat nebo ji nechat ležet na poličce, dokud neshnije."

"To není pravda. Co když někdo koupí slavný umělecký dílo, třeba Picassa

nebo Monu Lisu nebo tak něco, vezme to na dvorek, tam to rozřeže a zapálí? Může něco takového udělat?"

"Podle zákona ano. Bude to jeho majetek, takže může. Ale morálně? Nechtěl bych být na jeho místě v soudný den, až bude stát tváří v tvář bohu a vysvětlovat mu, proč zničil jeden ze světových pokladů."

"O tom přesně mluvím, tati. Něco může být legální, ale ne morální. Copak Ježíš neříkal, že když máš dvě košile a tvůj soused žádnou, tak bys mu měl jednu dát?"

"Přesně takhle ne, ale skoro ano. Jde o to, že zatímco my Ježíšova slova následujeme, ne všichni to dělají. Zákony musejí být založené na morálních a etických principech, ale musejí platit pro všechny. A v centru západní civilizace je koncept soukromého vlastnictví. A do toho spadá i duševní vlastnictví. Když ukradneš někomu jeho písně, knihy nebo

tajné recepty, tak mu vlastně kradeš živobytí. Většina zákonů je morální podle norem společnosti."

Jako třeba zákony, který povolovaly... otrokářství?"

Howard se na něj zadíval. "Tohle mi budeš předhazovat? Máš kůži stejně černou jako já, synáčku."

"Promiň. Ale otrokářství bylo hrozně dlouho legální. A neznamená to, že bylo správný."

"Ne, to je pravda. A tyhle zákony byly změněny."

"Ale trvalo asi dvě stě padesát let, než k tomu došlo. My teď máme zákony, který se taky jednou budou muset změnit. Žijeme v informačním věku, tati. Starý představy budou muset ustoupit novejm. Jak se to jednou rozjede, už to nezastavíš."

Howard se při vzpomínce na rozhovor se svým synem usmál. Tyrone dělal poměrně dobré pokroky. Neměl sice vždycky pravdu, ale myslelo mu to, a to bylo důležité. Občas argumentoval hodně dobře...

Kdosi řekl: "Penny za vaše myšlenky, pane generále."

Zvedl oči a viděl Julia stát opodál.

"Možná tak niklák, když vidím ten váš úsměv."

Jen jsem si vzpomněl na debatu s Tyronem."

"Takže se mu vede líp?"

"Od včerejška, kdy jste ho viděl, to nijak závratně neposkočilo, ale celkově ano."

"Dobře. Přišel jste sem pracovat?"

"Ano. Pojďme ke mně do kanceláře a můžete se přidat."

"No, zkusím to. Ale zázraky neumím, pane. Starého psa už člověk novým kouskům nenaučí."

Jestli jste se naučil přebalovat dítě, poručíku, tak je možné všechno."

Usmáli se.

*****

Jay Gridley se díval na svůj počítač. Měl by pracovat. Měl by prolézat web jako milion pavoučků, kontrolovat každé vlákno pavučiny, snažit se najít ty padouchy, kteří všechno ničí. Ale on tu místo toho nečinně seděl a nedokázal se ani pohnout.

Přemýšlel o svatbě.

Pořád se mu to zdálo jako nejlepší možnost. Miloval Saji. Chtěl být s ní.

Ty bláho, ale vždyť s ní jsi už teď, ne?

Možná i to byla součást toho problému. Nic se vlastně nezmění, jestli budou mít velkou svatbu, podepíší dokumenty a zlegalizují to. Jistě, dostanou topinkovače, čajové soupravy a pojedou na svatební cestu - Saji chtěla strávit týden na pláži v Bali - a tohle všechno, ale jinak zůstane vše při starém, ne? Milování, čas, kdy se spolu budou smát, nic z toho nebude lepší než před svatbou, ne?

Pochyboval o tom.

Dalo se to samozřejmě obrátit i opačně. Jestliže na tom tolik nezáleží, tak proč se vlastně nevzít? Budou jeden druhému patřit i legálně před bohem i lidmi, a jestli budou mít nějaký majetek, nebo dokonce děti, tak z toho budou vyplývat určitá ochranná opatření. Na vahách možná svatba vážila o něco víc.

Tak proč měl pocit, jako by se právě dostal za první zatáčku na obří horské dráze? Proč mu žaludek dělá kotrmelce?

Z čeho má strach? Nota bene když to celé byl jeho nápad? Vybavoval si, jak se obával, že Saji řekne ne, až se jí zeptá, a jak se mu ulevilo, když souhlasila.

Tak o co teda jde, Gridley?

Zavrtěl hlavou. Bude si muset promluvit s někým, kdo je ženatý. Možná s Fernandezem, ten nebyl s Joannou tak dlouho a oproti Jayovi žil jako starý mládenec mnohem déle. Možná by mu mohl v ledasčem poradit.

Jay doufal. Štvalo ho, že se nedokázal soustředit na práci tak, jak by potřeboval, nemluvě o tom, jak šíleně ho štvalo, že se ti zmetci navážejí i do něj osobně.

*****

Na palubě Bon Chance

Chance měla v plánu dát Bertovi za uši aspoň v přeneseném slova smyslu. Jistě, v posteli byl k neutahání, a to znamenalo hodně, a byl i spolehlivým kladivem na nepřátele, ale nesměl zapomínat, že tady velí ona.

Když ho našla, byl v dárkovém obchodě na lodi a kupoval si vodu po holení.

"Roberto," pronesla poněkud hlasitěji a příkřeji, než původně zamýšlela.

Prodavač, mladý muž v brýlích s černými obroučkami, se na ně ohlédl od pulty, na niž vyrovnával cukrovinky.

Berto se pomalu otočil a líně a opovržlivě zvedl obočí. "Aha. Dobrej, Missy."

Prodavač se vrátil ke své práci.

Roberto vypadal jako velký kocour, byl si sebou tak jistý, až to uráželo.

Bylo načase trošku zapráskat bičem. "Neměl jsi opouštět loď. Kde jsi byl?"

"Vsak víš, kde jsem byl, Missy. Copak si pilot té helikoptéry, co ses ho ptala, nepamatoval, kde mě vysadil?"

Cítila, že pod jeho pohledem rudne. To by nešlo. Chtěla si udržet kontrolu nad situací. "Ale pamatoval. Mě ale zajímá, proč jsi odjel a nikomu jsi nic neřekl."

"Když jdu na záchod, taky to nikomu neříkám. Nikdo mě nemusí vodit za ručičku, a nikdo nemusel vědět o mém jednání ve Fort Lauderdale. Protože to byla jenom moje soukromá záležitost."

"Máš svou zodpovědnost..." spustila.

"A taky ji plním," přerušil ji. Je něco špatně na tom, jak ji plním, ať v posteli, nebo v práci?"

Prodavač přestal rovnat sušenky a najednou si uvědomil, že potřebuje vyřešit něco naléhavého v zadní části obchodu. Rychle tam odešel.

Ztišila hlas. "Ne, to jsem neřekla."

"Nebo mě možná nenapadlo ti o tom říct, protože jsem si myslel, že si ani nevšimneš, že tu nejsem, že budeš mít práci."

"O čem to mluvíš?"

"Slyšel jsem, že Jackson za mě zaskakuje, když tady nejsem. Aspoň tak často, jak může."

Zamrkala, jeho slova ji zastihla nepřipravenou. Fajn, takže o tom ví. Ale ona se rozhodla nic neprozradit. "Nevím, o čem to mluvíš." Tohle se naučila ve světě vysokého businessu už dávno -jakmile jsi na pochybách, zapírej. Kdyby tě někdo natočil na video, jak děláš to či ono, kdyby měl deset jeptišek a kněze jako svědky... všechno jedno - drž se své verze.

"Myslím, že jeho výbava je naprosto podřadná," řekl a úmyslně ignoroval její slova. "Ale to přece ty poznáš - na porovnávání jsi machr."

"Myslím, že bychom o tom neměli mluvit tady," zkusila to.

"Přišla sis pro mě," řekl. "A já jsem teď tady."

"Možná bychom měli jít do mé kajuty," řekla.

"Ne. To asi ne. Spíš si myslím, že bychom neměli být tak... osobní, víš co myslím. O práci můžeme mluvit tady, v zasedací místnosti, kdekoli jinde, ale ne v tvé kajutě. Nelíbí se mi, jak to tam teď smrdí."

Chtěl se s ní snad rozejít?

Usoudila, že ne. Byl jenom uražený. Jeho mužství utrpělo újmu. Fajn. Ať se chvilku vzteká, jestli chce, ale ještě nebyl připravený poslat ji k vodě. Tomu aspoň nevěřila. Měla v té oblasti příliš velkou moc, v tom byla její síla. Muži ji nikdy neopouštěli, dokud na to sama nebyla připravená. Nikdy.

"Dobře," řekla. "Ale až příště odjedeš z lodi, aniž bys mi o tom řekl, klidně si tam i zůstaň. Nedovolím, abys zkompromitoval náš úkol. Kdyby ses dostal do potíží, kdyby tě policie při něčem přistihla, jak bychom vypadali? Tohle je mnohem důležitější než ty, Roberto."

Usmál se. "Když říkáš." A zase si začal vybírat vodu po holení.

Pocítila tak silnou vlnu hněvu, že ho chtěla zabít, přímo tam, kde stál.

Za tohle jí zaplatí. A draze.

18 KAPITOLA

*****

Washington, D.C.

Toni držela v rukou kerambity, které si sama vyrobila, obkreslené podle pravých na kousek tuhé kůže a hrany zaoblila, aby byly relativně neškodné. Relativně, protože tvrdý úder takovým nožem mohl stále způsobit odřeniny a škrábance. Hroty a vnitřní hrany kožených ostří byly potřené rtěnkou, aby na místě, které zasáhnou, zůstala červená stopa.

Alex sám měl delší plastový nůž z dětské soupravy a zaoblenou čepel i tupé ostří měl taky potřené voskovou červení.

Toni kolem něj kroužila v prázdné garáži - kabriolet Chevy byl konečně opravený a prodaný a on momentálně žádné nové auto neměl. Takže v takhle deštivých dnech měli aspoň místo na trénink.

"Máš delší zbraň," řekla mu. "A v soubojích na nože je délka rozhodující. Ale já mám proti tvému jednomu dva, takže musíš dát obrovský pozor. Seknutí je spíš obranný krok," řekla. "Může tě zabít, ale potrvá to déle. Tvou výhodou je, že můžeš bodnout, takže můžeš zabít rychleji, ale tyhle nože jsou tak krátké, že ti budu muset přetnout hlavní tepnu, abych ti způsobila nějakou újmu."

"To zní lákavě," podotkl.

Pravou ruku, v níž držel nůž, měl před obličejem, levou ruku nechával pod pravým loktem. Skoro slyšela, jak si znovu a znovu opakuje: horní část, dolní část. Horní část, dolní část...

"Když víš, čeho všeho můžeš se zbraní dosáhnout nebo co může udělat tvůj aspoň trošku schopný protivník, skoro jistě utržíš při souboji na nože nějakou ránu. Jde o to, abys dokázal ovlivnit místo a stupeň poškození. Třeba skončíš ošklivě pořezaný, ale nakonec zvítězíš. Je lepší nechat se sešít na pohotovosti než skonat na jednotce intenzivní péče."

Tohle mu opakovala poměrně často. Přikývl.

Když se k němu přiblížila, provedla to hodně rychle a jeho seknutí a bodnutí hraničilo se zoufalstvím. Přiblížila se, ale uvědomovala si, že se jí na paži a těle dotkl svým ostřím. Odskočila, když po ní znovu máchl a minul.

"Fajn. Co vidíš? Podívej se do zrcadla."

Posunul se o pár kroků, takže stál před zrcadlem, které koupili na bleším trhu. Na krku měl červenou čáru a další tři méně zřetelné na hrudi, břiše a levém lokti.

"No, že by bylo po mně," podotkl.

"Ano, je. A teď se podívej na mě."

Podíval se. Toni měla dlouhou červenou čáru na vnější straně pravé paže a malou tečku pod hrudní kostí.

"Vidíš?" řekla. Jsem tvoje učitelka. Cvičím a praktikuju tohle umění asi desetkrát déle než ty. Mít opravdové nože, tak jsem ti přeřízla karotidu a možná i radiální artérií v loketní jamce a taky bych tě pořezala na břiše a hrudi. Ale i přesto jsi mě říznul do ruky - což bych asi přežila -ale taky jsi mě bodl do srdce."

Ukázala si na tečku na hrudi.

"Bez první pomoci by byl aspoň jeden z nás nebo oba dva bychom byli po smrti, ale určitě bychom oba vykrváceli. Zbraň výrazně mění rovnováhu."

Jo, to koukám."

"Když budeš bojovat proti noži holýma rukama, jsi v pořádné šlamastyce. A i když budeš mít svůj vlastní nůž, nemáš automaticky vyhráno."

"A poučení z toho příběhu?"

Usmála se. "Když proti tobě vyrazí někdo s nožem, uteč. Když můžeš utéct, nepouštěj se do souboje, pokud jich proti tobě nestojí víc, a v tom případě zneškodni jednoho a pak uteč. Když neustoupíš, musíš si krýt střed těla, to je tvoje výhoda."

"Ale možná umřeme oba. A to je taky výhoda?"

"Ne každý, kdo má nůž, s ním umí zacházet jako odborník," řekla. "Musíš samozřejmě předpokládat, že ano, a pohybovat se, jako by tomu

tak bylo, ale pravdou je, že většina lidí, kteří na tebe zaútočí s nožem v ruce, ti neublíží tak jako já, možná s výjimkou té ruky. Mně by taky asi neublížili. A nezapomínej, že já mám dva nože, i když kratší."

"To je ale rána pro můj šatník."

Usmála se. "Tak si holt koupíš nový sportovní dres, sportovče."

Usmál se.

"Tak to zkusíme znovu. Teď blokuj volnou rukou, hřbetem a přesouvej se na vnější stranu mé útočící ruky. Ustup před blížícím se nožem se obyčejně vyplatí - když ten blok mineš, aspoň neskončíš probodnutý. Pak se prohodíme, ty budeš útočit, já se budu bránit. V tom případě totiž fungují kerambity nejlíp."

*****

Později, když ze sebe ve sprše smývali stopy po rtěnce, Toni řekla: "Chci, aby ses naučil jedno cvičení."

"Beru," řekl Alex. "Pojď blíž."

"Ale ne tohle. Mentální."

"Aha."

"Netvař se tak zklamaně. Guru s Alexem budou ještě pár hodin pryč. A tak dlouho to trvat nebude.

"A co je to za cvičení?"

"Posthypnotická sugesce."

Namydlenou houbou ji drbal na zádech. "Aha. Super."

"Hele, já vím, že si o duchovních a tajemných stránkách silatu myslíš svoje. Máš je za nějakou černou magii."

"To jsem neřekl."

"Dej mi houbu, umyju ti záda."

Namydlila houbu a začala ho drbat mezi lopatkami. "Nemusíš to ani říkat, je to na tobě vidět. Ale hypnóza je naprosto skvělý nástroj a můžeš ji využít i

sám. Nejde o víc než o autosugesci s určitým zaměřením. Něco si představíš, procvičíš to v hlavě, a tím se zlepší tvoje výkonnost."
"Teď mluvíš jako Jay."
"Ne, poslouchej. Třeba sportovci. Na olympijské úrovni skoro všichni používají vizualizaci, aby zlepšili svou výkonnost. Trénují a cvičí - ať dělají cokoli, od plavců po sjezdaře - v mysli."
"Opatrně, tam jsem lechtivý," řekl.
"Nejsi. Mlč. Už jsi někdy cvičil djuru vsedě za stolem a jen sis je zkusil promýšlet, místo abys je fyzicky prováděl?"
Jasně."
"Tak to je stejné. Testy na sportovcích ukazují, že duševní procvičování může vytvořit paměťové kanály stejně jako skutečné procvičování. Ne tolik, ale zčásti určitě."
Přikrčila se a namydlila mu zadek a lýtka.
"Takže duševní cvičení je užitečné," pokračovala.
"No dobře. A co?"
"Jaký je tvůj největší problém s tréninkem silatu?"
"Mimo tebe?"
"Myslím to vážně."
Ohlédl se na ni. "Ale no tak. Jak mám mluvit vážně, když mě drbeš na zadku namydlenou houbou, trenérko?"
Usmála se. "Tak mě ber jako učitele a ne svou krásnou nahou ženu, se kterou jsi ve sprše."
"To bude fuška."
"To doufám. Ale zkus to."
Přikývl. Jsem moc napnutý," řekl. Ještě jsem se nenaučil uvolnit, když se pohybuju. Až příliš používám svaly."
"Správně. Takže my tě musíme přivést do stavu uvolnění a sugestibility a naučit tě, jak se k tomu propracuješ posthypnoticky."
"To umíš?"
"Celkem jo."
"Fajn. A bude to předtím nebo potom, co se budeme milovat?"
"Předtím."
"Ale ne."
"A když to budeš zdržovat, tak možná místo toho."
Vyrazil jako blesk.

*****

Když se osprchovali a utřeli, přiměla ho, aby si lehl do postele na záda. Položila se vedle něj, ale nedotýkala se ho. "Fajn, teď zavři oči."
Poslechl.
"Leží se ti pohodlně?"
"Jo."
"Fajn. Chci, aby sis představil, že stojíš na chodbě kancelářské budovy. Je to starší stavba, ale dobře udržovaná. Po pravé ruce máš výtah. Dojdi ke knoflíku, kterým se výtah přivolává - je to starý mechanický model. Stiskneš ho a rozsvítí se světlo.
Přijede výtah - nade dveřmi vidíš, jak se rozsvěcuje světlo. Jsi ve dvacátém patře. Slyšíš slabé zazvonění. Dveře se otevřou, kabina je prázdná. Nastoupíš."
Michaels bez potíží sledoval její slova, ale připadalo mu to drobet hloupé.
"Výtah je taky starší, ale v dobrém stavu. Uvnitř je krásně teplo, ticho, světlo nebodá do očí. Stiskni knoflík s číslem jedna."
Michaels v duchu stiskl knoflík.
"Nade dveřmi jsou čísla pater budovy. Dvacítka svítí červeně a výtah se rozjede dolů. Po pár vteřinách vidíš, že dvacítka zhasne a rozsvítí se

devatenáctka. Znovu se ozve tichý zvonek, jak výtah přejede tohle patro.

Rozsvítí se osmnáctka a znovu tichý zvonek.

Jak výtah pomalu sjíždí dolů, začínáš pociťovat úlevu. Kabina klesá velmi pomalu, ale ty nikam nespěcháš, máš celý den čas.

Když projedeš sedmnácté, šestnácté, patnácté patro, cítíš se víc a víc uvolněný. Světla se rozsvěcují, zvonek cinká a ty jsi čím dál vyrovnanější, je ti čím dál líp. Nevnímáš nic než klesající čísla a tiché tóny na každém patře.

Mineš čtrnáctku, dvanáctku, jedenáctku, desítku, devítku. Neslyšíš nic, jen to tiché zvonění. Pohyb výtahu je plynulý a uklidňující."

Její hlas mu připadal jako tiché bručení, které ho ukolébávalo.

"Osm, sedm, šest, pět, čtyři, tři... dva... jedna.

Výtah zastaví. Dveře se otevřou. Ty vykročíš do chodby. Vpravo kousek od tebe jsou otevřené dveře. Vejdeš do místnosti, tam nikdo není, ale je tam pohovka, dlouhá, měkká, velmi lákavá. Lehni si na ni. Je ti tak příjemně a uvolněně, že necítíš, že bys pohnul jediným svalem, prakticky se propadáš do polštářů."

No, to není špatné, říkal si Michaels.

"A teď tam tak ležíš, v teple, pohodlí, jsi uvolněný a natažený na pohovce. Nejsi ospalý, jen slabý. O nic se nestaráš, nic neslyšíš, nic tě netrápí. Tvůj dech je pomalý a vyrovnaný. Život je krásný."

Jo.

"Nemusíš se ani pohnout, ale kdybys potřeboval, mohl bys to udělat rychle a snadno, protože jsi tak uvolněný, žádné napětí tě nezpomaluje. Soustřeď se na to, jak jsi unavený, všimni si, jaké to je, jak jednoduché je jenom tam ležet a cítit se takhle."

Je to víc než příjemné.

"A teď menší háček. Aby ses na tohle místo vrátil a znovu se cítil uvolněně, pohodlně, bez napětí, stačí, aby sis nahlas řekl: ‚Uvolni se, Alexi'. Nic víc. Jakmile si to řekneš, budeš se cítit přesně stejně jako teď, ať se kolem tebe děje cokoli. Dech se ti zklidní a zpravidelní, tvoje svaly dostanou novou sílu, budeš se moct pohybovat tak rychle, jak budeš potřebovat, ale neucítil žádné napětí. Jen si řekni: ‚Uvolni se, Alexi', a bude to."

Pár vteřin počkala.

"Teď se zvedni z té pohovky a vrať se k výtahu.

Dobře. Stiskni přivolávací knoflík. Dveře se otevřou a ty vstoupíš dovnitř. Stiskni knoflík pro dvacáté patro. Čísla se začínají rozsvěcet, jedna, pak dvě... tři... čtyři. Jak výtah stoupá vzhůru, cítíš se stále klidný a uvolněný, ale ještě osvěženější, jako bys právě deset hodin spal.

Projedeš poschodí pět... šest... sedm... ale nikam nespěcháš.

Světla blikají, výtah lehce zazvoní, když projedeš každým patrem.

Sleduješ, jak čísla naskakují. Když výtah vyjede do dvacátého patra, zastaví se. Zhluboka se nadechneš a vydechneš. Jakmile se otevřou dveře, otevřeš oči..."

Zamrkal na ni.

Usmála se.

"To je všechno? Sjedu výtahem, ty mi řekneš, ať se uvolním, a já pak vyjedu nahoru?"

"Jo. Jak se cítíš?"

"No, skvěle. Paráda." Skepticky zvedl obočí. "Tak tohle je hypnóza? To nic není."

"A co sis myslel, že se z tebe stane Frankenstein? Nebo že začneš kvokat? Nic si nebudeš pamatovat?"

"No, jo, vlastně jo."

. "Tak to není. Je to stav zvýšeného soustředění. Když tohle cvičení provedeš ještě párkrát, jen se to posílí. Není to žádná magie - jenom ti to umožní líp zaměřit myšlenky. Něčeho podobného se dá v zásadě dosáhnout meditací či modlitbou."

"A bude to fungovat?"
"Tak si to vyzkoušej, až se příště budeš cítit napnutý."
"Fajn. Zkusím to. Teď mám ale za lubem něco úplně jiného."
Zasmála se. "A víš, že mě to neudivuje...?"

*****

*****

Později, když se guru vrátila s dítětem domů a všichni se chystali vyrazit na večeři do nové mexické restaurace, Michaels přemýšlel o tom tréninku a hypnóze. To zápolení s krátkým a dlouhým nožem by se dalo chápat jako metafora jeho života. Přiblížit se má své dopady, je to v mnoha ohledech nebezpečnější. Měl novou rodinu a ve srovnání s předchozí to bylo... jiné.

Toni pro něj představovala mnohem větší smysl života než Megan, jeho první žena. Možná to bylo kvůli Toni samotné. Možná za to mohlo to, že byl starší, o něco chytřejší a dokázal už ocenit to, co má, víc než tehdy. Svou dceru Susie miloval úplně stejně jako Alexe, ale jí se rozhodně tolik nevěnoval. Toho bude nadosmrti litovat.

To je fuk. Ale v poslední době ho práce nelákala tolik jako rodina. Kdyby zítra vyhrál v loterii, dokázal by každé ráno vstát a jít do práce? Před deseti lety, před pěti, dokonce ještě před rokem by řekl samozřejmě že ano.

A teď? Teď už si tím vůbec tak jistý nebyl. Možná by si vzal pár měsíců volno.

A možná by si vzal volno napořád.

Možná za tím bylo i to, že se ocitl na vrcholku žebříčku v Net Force. Cokoli výše ve vládních službách by znamenalo politické jmenování, což bylo nepravděpodobné. Ani do jedné ze stran nezapadal. Většinou volil Nezávislé, občas jednu stranu, jindy druhou, a byly i doby, kdy se nedokázal rozhodnout pro nikoho. Sám sebe považoval za konzervativce v otázce finanční, ale liberála v otázkách běžného života. Mohl by podpořit pravicově zaměřeného demokrata nebo levicovějšího republikána, ale sám nebyl ani tím, ani oním. Ocital se uprostřed proudu mlčící většiny. Takže pokud by neodešel do soukromého sektoru, byl ve svém oboru na vrcholu.

Pozice velitele Net Force byla taková, jakou mohl očekávat.

Nebo možná za tím vězela krize středního věku. V posledních pár letech se ocitl tváří v tvář smrti, a to člověka přinutí zamyslet se nad smyslem toho všeho, což nikdy v minulosti často neděl al. Rozjímání nad vlastním nitrem ho doma neučili. Když člověka povolají, tak ho povolají, konec hry, a jestli mělo to staré rčení pravdu a opravdu nikdo na smrtelné posteli neříkal: Je jenom škoda, že jsem netrávil víc času v práci," tak za čím se člověk ohlídne a lituje, že něco neudělal líp, když ví, že má na kahánku?

Michaels si uvědomil, že to na prvním místě pro něj bude rodina, pak teprve práce. Vždycky tomu tak nebývalo, ale teď ano. Nezaznamenal, kdy k té změně došlo, ale stalo se.

Teď už mnohem líp chápal, proč John Howard odešel a proč tak usilovně uvažoval o penzi.

Právě když už si myslel, že ví, co se životem, zjistil, že všechno je jinak.

Hergot.

19 KAPITOLA

*****

Západní Pensylvánie Červen 1770

Jay se plížil hustým porostem podél jelení stezky tak nenápadně, jak to jen dokázal. Ten smíšený les byl předmětem sporu, a bylo tam tedy nebezpečno. Na indiánské straně, aspoň technicky vzato, tato oblast stále patřila šesti kmenům hovořícím irokézskými jazyky - Mohavkům, Oneidům, Onondagům, Kajugům, Senekům a Tuskarorům - ale nedaleko byl tábor Čipevanů, občas tam tudy prošli skupiny Delavarů a prý i někteří Otavané. Bílý muž oblečený v jelenici a slídící bez pozvání po jejich území by byl uvítán s jistou dávkou nepřátelství; bylo by lepší, kdyby ho nikdo neviděl.

Stezka se vinula lesem, byla dost široká, aby po ní mohl člověk jít, ale občas se Jay musel přikrčit pod prověšenými větvemi. Vůně jehličí tu byla velmi intenzivní, ještě se k ní připojoval jeho vlastní pot. Měl s sebou dlouho pušku s křesacím zámkem, která byla stejně dlouhá jako on sám, roh s prachem, olověné koule a jednorannou pistoli stejné ráže, nůž v pouzdře a tomahavk, tedy vše, co míval v té době každý hraničář. Na hlavě však neměl žádnou mývali čepici - představa, že si na hlavu vezme mrtvého mývala, mu připadala proti srsti i ve VR. Místo ní si vzal obyčejnou koženou čepci. Možná nebyl až takový rozdíl mezi kravskou kůží a kožešinou z malého chlupatého zvířete, ale každý má svoje hranice.

Komárů tu bylo spousta, ale dokud se pohyboval, nesedali mu na odhalený obličej a ruce tak rychle; silnou jelenicovou košilí a kalhotami ani

tím, co měl pod nimi, nepronikli. Tu a tam narazil na pavučiny velké jako karetní stolek a vždycky se jim musel vyhnout.

Někde před ním se ozval pták, veselé hvízdnutí, které nepoznal. Člověk nemůže znát všechno.

Dorazil na malou mýtinu v lese, na místo, kde spadlo několik vzrostlých jehličnanů a porazilo deset menších stromů. Ty silné kmeny vystavené slunci, větru a dešti už skoro zetlely, dostaly červenohnědou barvu a znamenaly šťavnatou potravu pro termity a hnojivo pro nový porost, který prorážel skrz jejich těla. Dále tady rostla ostřice, většinou okousaná od jelenů. Mýtina měřila napříč asi třicet metrů a slunce na ni svítilo průhledem v hustém baldachýnu lesa.

Počkal pár vteřin, zaposlouchal se, rozhlížel se a nasával vzduch. Všechno mu připadalo v pořádku.

Vyrazil přes mýtinu. Když byl asi v polovině, něco za sebou zaslechl. Že by nějaké vyplašené zvíře?

Včas se ohlédl a uviděl, jak z křoví vystupuje indiánský válečník. Muž měl oštěp s železnou špičkou a podle jeho oblečení Jay poznal, že to je Shawnee. Na ty zapomněl - v Pensylvánii byli teprve krátce, dorazili sem až koncem 17. století.

Pak se objevil další válečník, také ozbrojený dlouhým oštěpem. Z keřů vyklouzl třetí, který měl pušku podobnou té Jayově, i když zásobník mu zdobil motiv z hlaviček mosazných hřebíků. Neměli na sobě pera ani válečné barvy, ale že by se zrovna usmívali, to taky ne.

Nejvyšší čas nechat pány o samotě, Jayi, pomyslel si. Otočil se, že vezme do zaječích, ale najednou se před ním objevili další tři.

Hm. Další past. Zajímavé.

Jeden z indiánů něco zaskřehotal. Nejspíš něco v tom smyslu: "Pomodli se, bělochu, jsi synem smrti!" Jenže Jay zavrtěl hlavou.

Odhodil svou dlouhou pušku, roztrhl si košili, pod níž měl kevlarovou neprůstřelnou vestu a v podpaží měl zavěšenou uzi. Vytáhl ten černý samopal a namířil na trojici indiánů před sebou. "Tak ať to odsejpá," vykřikl. "Ať to odsejpá...!"

Stiskl spoušť. Hlaveň opustilo přes třicet plášťových kulek ráže 9 mm. Ve vzduchu byl cítit kouř a rozléhalo se tu třaskání výstřelů. Na tuhle vzdálenost bylo těžké minout. Otáčel zbraní jako vodní hadicí...

Doprostředka zad ho plácla měkká olověná kulka z pušky jednoho z indiánů. Když dopadla, zabolelo to, ale nijak ho neohrozila...

Když se otočil na další trojici bojovníků, zásobník na padesát nábojů pomalu docházel. Takže se omezil na dávky po pěti nábojích: Prááááásk! Prááááásk! Prááááásk!

Poslední dávku zamířil o něco níž a trefil posledního velmi překvapeného rudocha do stehna. Poslední útočník padl k zemi; na rozdíl od ostatních pěti byl sice na lopatkách, ale nikoli po smrti.

Po zlostném rachocení samopalu se v lese rozhostil příjemný klid.

Bůh žehnej Izraelcům a jejich spolehlivé technologii.

Přidržel si hlaveň u obličeje a odfoukl tenký proužek dýmu stoupající z rozžhavené hlavně.

"Tak jakpak ti chutnala jablíčka, brachu?"

Přesunul se k raněnému Shawneeovi. Chtěl se ho zeptat na pár otázek, a když si pospíší, třeba se dozví odpověď, než si jeho protivník uvědomí, co se děje...

*****

Na palubě Bon Chance

"Hergot fix," hlesl Jackson Keller. Usmál se. "Takže si přece jenom něco pamatuješ, Jayi. To máš štěstí."

Podíval se na záznam na holoprojekci nad počítačem. Balík, který se Jayovi podařilo ukrást, mu sice moc k užitku nebude, ale bylo kupodivu, že se mu povedlo vyhnout se té pasti tak obratně.

No. Možná to tak překvapivé být nemělo. Na vrcholu své slávy, na střední škole, byl Jay velmi bystrý, naprostá špička. Závodili tenkrát s nejlepšími lidmi z CIT a MIT. Bylo celkem pochopitelné, že část jeho mozku ještě úplně nezakrněla. Tím to bylo ještě zajímavější, ne?

Té pasti se tedy vyhnul. Žádná tragédie. Další bude lepší. Natáhl se pro svou senzorovou sadu. Tak si zahrajeme, Jayi. Ukaž mi, co dovedeš...

Zazvonil mu telefon. Byl v pokušení ho ignorovat a vrhnout se zpátky do VR, ale jen tak mrkl na to, kdo volá. To by vzít měl.

"Ahoj," řekl.

Jasmíne řekla: "Ahoj. Hele, jen tak pro tvoji informaci bych ti měla něco říct."

Jasně, povídej."

"Zdá se, že Roberto se... hm, dozvěděl, že ty a já jsme se... sblížili."

Keller sám sebe slyšel i cítil, jak se zhluboka nadechuje. A žaludek se mu sevřel, jako by mu ho někdo zalil do kostky ledu. "Cože? Jak k tomu došlo?"

"To nevím. Já mu nic neřekla."

"No, já pochopitelně taky ne."

"Není se čeho obávat."

Není se čeho obávat? Santos dokázal lidi zabít holýma rukama! Keller slyšel o těch dvou lidech z milice na místě přerušení telefonního kabelu. A o těch bývalých agentech FBI z ochranky toho viceprezidenta Blue Whale. Všichni měli výcvik, byli ozbrojeni, a k čemu jim to bylo! Zabil pět lidí, lup, jako nic! A určitě jich bylo i víc...

Věděl, že spát s ní je chyba. I když to bylo dobré, byla to chyba.

Snažil se mluvit co nejklidnějším hlasem. Měl to čekat. Ta loď byla velká, ale ne zase tolik. Nebyli neviditelní. "Aha. Tak to jo."

"Je členem týmu. Nechce to pokazit, přijde si tu na moc pěkné peníze - ví, že bych ho vyhodila, kdyby ti něco udělal."

No, to je ale úleva! Já budu po smrti, a on jenom přijde o práci!

Nic neříkal.

"No, to je všechno. Dneska ho chci poslat na menší úkol. Můžeme... si o tom promluvit, až odjede."

Mrkl na zastavenou holoprojekci nad počítačem. Chtěla mu říct to, co si myslel, že říká? Že jakmile Santos opustí loď, tak spolu zase vlezou do postele? To byla vážně tak pitomá?

A on?

Dej si bacha, Jacku. Nasrat Dračí dámu smrdí víc než nasrat zabijáka!

Něco zabrblal a ona zavěsila.

Srdce mu tlouklo rozhodně rychleji a jeho dech byl rychlejší a nepravidelný. Zničehonic mu ten intelektuální zápas s Jayem Gridleym nepřipadal tak zajímavý a zábavný jako ještě před pár minutami.

Muž, jenž vypadal jako vysoustružený ze žuly, který zabíjel lidi, aniž by hnul brvou, muž s přežitými názory mačismu, se dozvěděl, že Keller spí s jeho milenkou. Jak se měl Keller jen usmát a hodit to za hlavu?

Přiměl se k pomalejšímu dýchání. Možná měla pravdu. Snad byl Santos dost chytrý, než aby působil nějaké problémy. Všichni na tomhle projektu vydělávali, a jakmile se jejich akcie začnou zhodnocovat, začnou vydělávat ještě víc. Nechtěl by to všechno pokazit kvůli nějaké ženské. Santos tak pitomý nebyl.

Jenže Keller si tím nebyl jistý. Rozhodně by na to nedal krk.

*****

Capitol Hill Washington, D.C.

Michaels pokradmu mrkl na hodinky. Tommy Bender, právník Net Force, který seděl vedle něj, si toho všiml a potlačoval úsměv.

Sál senátního podvýboru byl rozpálený a zatuchlý. Nebyla tu žádná okna. Senátoři znovu mluvili kvůli kamerám. Jeden z nich vstal a odešel pryč, zatímco druhý se vrátil na své místo na pódiu. Courali sem a tam jako třída plná malých dětí, které vypily moc limonády. Jeden odešel, druhý se vrátil. Ten podvýbor vykazoval větší pohyb než fotbalový tým při zápasu. Michaels si ovšem nemohl jít protáhnout nohy nebo si koupit sklenku vody. Musel tady sedět a dívat se, jak se jich někdy šest, někdy osm, jindy pět trousí tam a zpět jako ospalé ovce. Už takhle tu strávil dvě hodiny, a konec byl stále v nedohlednu.

Senátorka Theresa Genaloniová z báječného státu New Jersey pronesla svou nicneřešící poznámku o nebezpečích pronikání do soukromí jiných osob a konečně zmlkla. Tohle slyšení nemělo s ochranou soukromí na síti nic dělat, ale ona byla senátorkou za svůj stát, její strana byla v menšině a tenhle výbor se málo staral o smysluplnost, takže musela sbírat body, kdykoli se jí k tomu naskytla příležitost. Jak by se jinak lidé doma dozvěděli o tom, že dělá svou práci? Výsledky svého snažení jim ani v nejmenším nepředkládala, a to ani co do utrácení prostředků za politickou podporu.

K mikrofonu dokráčel Stewart George Jackson, kdysi rusovlasý, ale teď spíš plešatý a šedivějící senátor ze státu Arkansas. Jackson si rád nechával říkat "Stonewall" podle slavného hrdiny občanské války. Lidé z jeho štábu o něm mluvili jako o "SJ". I když to byly i jeho iniciály, kdosi Michaelsovi vysvětlil, že jde i o zkratku "Slizký Jam", a to podle jeho extrémně pružnému smyslu pro etiku. Jackson měl páteř jako mladá žížala. Leckdy změnil stanovisko k danému problému rychlostí blesku. Generál Jackson se musel otáčet v hrobě jako atomový setrvačník, kdykoli někdo nazval Jama "Stonewallem".

"Velitel Michaels by tomuto výboru možná mohl vysvětlit, proč poslední vlna útoků na strukturu internetu pokračovala navzdory snahám Net Force ji zastavit."

Michaels byl v pokušení odpovědět: "Že by snad proto, že musím sedět tady a poslouchat, jak si senátoři a senátorky přihřávají polívčičku, místo

abych seděl v kanceláři a pomáhal svým lidem?" To by mu udělalo moc dobře. Byla by to sice hloupost, ale příjemná. Takové představy ho napadaly vždycky, když byl na výboru, zatím je nikdy neuskutečnil. Myslel na to ale pořád.

"Nedělej to," špitl Tommy. Člověk nemusel být odborník na čtení myšlenek, aby věděl, co má Michaels na jazyku.

Ne, raději by neměl říct nic ošklivého. To by byla konečná nejen pro jeho kariéru, ale utrpěl by tím i jeho úřad, a to nechtěl.

"Veliteli?"

"Omlouvám se, senátore. Neuvědomil jsem si, že mě vyzýváte k řeči."

Jam se na něj přísně zadíval a tři ze zbývajících senátorů mu věnovali spiklenecký úsměv.

"Stopy vedoucí k pachatelům útoků stále sledujeme," řekl Michaels. "Naši odborníci zúžili okruh podezřelých a přiblížili se k vyřešení případu." Tohle se dalo říct kdykoli a nikdy to nebylo daleko od pravdy.

"A mohl byste nám poskytnout podrobnější informaci, veliteli? Kdo, kde a proč?"

"Určitě si uvědomujete, že se jedná o dosud neuzavřené vyšetřování, pane senátore. Nechtěl bych ho ohrozit tím, že budu na veřejnosti sdělovat detaily. Pokud byste měl zájem o soukromé slyšení, moji lidé pro vás připraví materiály."

Jamovi ani za mák nešlo o vývoj vyšetřování, a trávit čas tím, že bude rozebírat podrobnosti, ho lákalo stejně málo, jako kdyby se měl vzdát doutníků a whiskey. Byl členem bezvýznamného výboru, a bylo tedy potřeba z toho vyždímat, co se jen dalo. Zaznamenat pár bodů na stranu zákona a pořádku se vždycky dobře vyjímalo na setkáních s voliči doma. Pošle člena štábu, aby to hlášení vyslechl, udělal mu z něj výcuc na půl stránky a podtrhl klíčová slova, která pak bude svým dunivým hlasem hřímat na Michaelse, až se příště posadí do horkého křesla.

Senátor mlel dál a Michaels ho poslouchal na půl ucha. Tuhle součást své práce nenáviděl ze všeho nejvíc, jak musel sedět před bandou starých páprdů a připadat si jako student, jemuž nadávají lidé, kteří z velké části nemají o tom, co dělá, sebemenší ponětí. Většina z nich byli právníci, polovina z nich odpůrci technického pokroku, jež děsilo všechno složitější než telefon či televizor a jejichž hlavní silou byla dle všeho schopnost nechat se znovu zvolit.

Přiznejme si, že kdyby měli něco v hlavě, tak by přece neseděli v tomhle

výboru, no ne? Jediný, kdo měl v hlavě víc než dva neurony, byl Wayne DeWitt, čerstvě zvolený senátor ze Západní Virginie. Byl mladý, bystrý a vzděláním technik, vystudoval strojírenství. Byl jedním z mála senátorů ochotných vstát se a označit myšlenku KyberZemě za extrémní nesmysl. Byl poměrně zarytý pravičácký republikán, ale i tak byl Michaels ochotný mu to odpustit - lepší pravičák, co má všech pět pohromadě, než někdo úplně nerozumný.

Tyhle myšlenky od něj nebyly zrovna laskavé, ale co když pravda byla taková?

Znovu se podíval na hodinky. Další dvě hodiny života, které se mu už nikdy nevrátí.

Do háje.

*****

Na palubě Bon Chance

Santos nechal poslední mince v bezpečnostní schránce v bance ve Fort Lauderdale. Věděl, že tam budou poměrně v bezpečí, ale raději by je měl ve své bance. Už dříve se domluvil s asistentem velvyslance ve Washingtonu, který čas od času létal do Brazílie a měl přístup k diplomatickým kufříkům. Za menší poplatek byl ochoten převézt cokoli, co mu do něj Santos zabalí, v Brazílii to od něj převzal Santosův bratranec Estaban a odnesl to do pobočky Banco Vizinho, kde měl Santos všechny účty. Měl s bankovním úředníkem dohodu, že se mu o mince dobře postará.

Estaban byl příbuzný a bankovní úředník taky patřil do rodiny, protože si vzal jednu ze sestřenic. Oba dostali dobře zaplaceno a oba věděli, co by se jim stalo, kdyby je přemohla chamtivost a rozhodli se pár z těch mincí ztopit. Jednou, když byli mnohem mladší, viděl Estaban, jak Santos zabil hnusného policistu, který se ho pokoušel příliš drsně přitlačit ke zdi. Ať byl policista jakýkoli, zabít puňo, "pěst", jak se jim občas v chudinských čtvrtích přezdívalo, bylo činem někoho s bolas grande. Ti, co se Santosem přicházeli do styku, věděli, co je zač. Nebyl to někdo, s kým bylo radno si zahrávat - kromě vlastních schopností měl ještě několik přátel na vysokých místech, což bylo v Brazílii neustále životně důležité, a požíval tedy ochrany, aspoň do určité míry.

Jakmile bude jeho zlato doma, bude v bezpečí.

Když mu Missy přikázala, aby vyřídil nějaké záležitosti ve Washingtonu, D.C., zaradoval se. Chystal se zastavit v bance na Floridě, kde si vyzvedne své Javorové listy, domluví se s diplomatem v hlavním městě a všechno bude tak, jak být má.

A co že to chtěla Missy, aby zařídil? Něco okrajovějšího rázu. Někdo se měl nachomýtnout k nehodě. Nemusí prý umřít, stačí, aby pár měsíců nemohl do práce. Nic jednoduššího snad ani neexistuje.

Úmyslně před obědem prošel kolem počítačového oddělení. Zahlédl Kellera a dva z jeho lidí, jak mířili do soukromé jídelny. Keller se smál něčemu, co mu jeden z nich řekl.

Keller pak zvedl oči a uviděl Santose.

Santos mu zasalutoval dvěma prsty, jako by chtěl říct: Jak se vede, amigo?" Nešlo o nic, z čeho by měla jít hrůza. Usmál se.

Keller zbledl, jako by mu někdo dal ránu pěstí do břicha.

Santos se nezastavil, odvrátil se a kráčel chodbou dál. Stačilo, že dal Jacksonovi na srozuměnou, že ví. To bylo prozatím víc než dost. Ať se chvilku podusí obavami, že se k němu blíží něco zlověstného. A ono se to taky blížilo, o tom nebylo sporu. Existovaly hranice, které člověk nesměl překročit, a Jackson to udělal. Věděl to. Nevěděl ovšem, co, kdy a kde za to zaplatí. A i to bylo součástí jeho trestu.

Santos si pobrukoval a mířil k heliportu. Den se zatím vyvíjel velice slibně. Vážně.

20 KAPITOLA

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Toni seděla u Alexova stolu a probírala se hlášeními. Byla ráda, že se mohla vrátit. Za tu dobu, co byla pryč, už zapomněla, jak zajímavá ta práce je. Jako Alexova asistentka byla zasvěcena do vnitřního chodu počítačové sítě ve státě, na stole se jí objevovaly všechny možné informace, o jejichž existenci průměrný občan neměl ani tušení. Když odešla -kvůli nedorozumění, které se Alex snažil velice hloupě vysvětlit - po práci se jí nestýskalo, protože prakticky vzápětí dostala od ředitelky nabídku na místo v FBI samotné. Těhotenství a narození dítěte to ukončily. Byla to velmi dobrá doba a Toni o něco ze svých dovedností přišla. Ale bylo to jako jízda na kole - rovnováhu pořád držet uměla, brzy se bude zase prohánět plnou rychlostí.

Pocítila náhlé bodnutí viny. Je snad špatná matka, když chce pracovat? Neměla by sedět doma, dělat, co maminky dělají, a všechno odkládat na dobu, až Alex půjde do školy? Nešlo tolik o peníze. A po dítěti se jí stýskalo, to byla pravda. Ale její manžel ji taky potřeboval, tak co měla dělat? Objevila se u nich guru, a jí to připadalo jako nějaké znamení.

I přesto se s tím nedokázala smířit.

Ale co, vždyť je to jenom dočasné. Pár dní, týden, než se ta krize přežene, víc nic...

"Šéf je pořád na výboru?" zeptal se Jay ode dveří.

"Asi je," řekla. "Nějaké novinky z tvé fronty?"

"Ano i ne. Jsem na správné cestě, znovu na mě ve VR nastražili past. Ale tentokrát jsem toho prevíta nachytal. Bohužel jsem žádnou solidní stopu nenašel."

"Něco za něco."

Ještě to není všechno ztraceno. Je moc brzy. Ale mám pár průzkumníků na té lodi KyberZemě v Karibiku a počítám, že během dneška od nich dostanu zprávy."

"Myslíš, že za tím stojí KyberZemě?"

Jestli si to myslím? Určitě. A důkazy? Nula."

"Vysvětli mi to."

Jasně." Vstoupil dovnitř a natáhl se na pohovce. Začal postupovat bod po bodu a počítal na prstech: "Zaprvé, KyberZemě může hodně získat, když se k ní kvůli potížím na netu přesune spousta lidí. Zadruhé, KyberZemě má talent, aby něco takového rozjela. Nemám sice úplný seznam jejich programátorů, ale viděl jsem jejich veřejná vystoupení, a ta jsou velice rafinovaná, používají v nich nejmodernější jazyk. Zatřetí, jejich reklamy se rozšířily právě v době, kdy to všechno začalo, je to mamutí kampaň na získání nových členů, při níž vyzdvihují neporušitelnost svého systému. Začtvrté, existuje to spojení s hazardní lodí a tím mrtvým člověkem z Blue Whale. Zapáté, nikoho lepšího jsem zatím nenašel, a to jsem pátral dost usilovně."

"Není to nic podloženého ani jistého."

"Počkej, na druhý ruce mám taky spoustu prstů. Zašesté, KyberZemě tlačí i na dalších frontách. V D.C. a v několika dalších velkých zemích světa má velmi silnou lobby. Není šéf v Kongresu dneska právě kvůli tomu? Nejde o problémy netu, které KyberZemě údajně dokáže vyřešit?"

Pokrčila rameny. "A co je bod sedm, osm, devět a deset?"

"To zatím ještě nevím," řekl Jay a usmál se. "Ale pracuju na tom."

"A co přípravy na svatbu?"

"Jeho úsměv byl ten tam. Jo, dobrý."

"Máš zaječí úsmysly?"

"Cože? Ne!"

"Klid. Jenom jsem si dělala legraci."

Chvilku nic neříkal. Pak se zeptal: "A tys je měla? Ty zaječí úmysly?"

"Ne, vážně. Já jsem ale byla těhotná a nechtěla jsem mít to dítě sama."

"Hm."

"Hele, na tom není nic špatného, že máš strach ze zásadních změn v životě. Já jsem se chtěla vdát, ale taky jsem o tom přemýšlela. Alex byl ženatý už předtím - co když se jeho první ženě nedokážu vyrovnat? A má z toho manželství dítě - skvělou holku, ale já jsem si pořád říkala, jestli nebude myslet na ni, až se podívá na naše dítě. Není to přece,jako by sis šel koupit nový boty, ne?"

"Ne."

"Měl by sis promluvit s Juliem Fernandezem. Ten se oženil po spoustě let staromládeneckého života, takže ten se taky musel hodně přizpůsobovat."

"Taky mě to napadlo. Víš, já chci žít se Saji, to je jasný, ale občas mě to tak trochu vyděsí, no."

"Vítej mezi lidmi, chlapče od monitoru."

"Pěkně děkuju."

*****

John Howard se podíval na počítač a stoh papírů na stole a zavrtěl hlavou. Formuláře a elektronické vyplňování byly prokletím vojenských kanceláří po

celém světě. Bylo jistě nutné je prověřit kvůli udržení velení a většinou se mu podařilo poslat značnou část nižším důstojníkům ve štábu, ale když mu pár dní uteklo, jeho podíl vždycky narostl, nikdy se neztenčil. Už nad tím seděl hodinu a půl, a moc mu toho neubylo.

Jak zásadní byla většina těch věcí? Pozvánka na přednášku v lepší vojenské škole v Mississippi? Tu školu znal. Mezi posluchači byli z devadesáti procent bílí muži, k nim pár žen a studentů z menšin, aby byl zachován náznak legálnosti. Jistě, on byl velící vojenský důstojník Net Force, ale oni ho nechtěli - vsadil by se o cokoli, že ani netuší, že je černoch. Možná by bylo zábavné tam přijet, jen aby viděl výrazy v jejich tvářích. Jenže, mělo smysl kvůli tomu jezdit do Mississippi?

Další e-mail byla kopie upozornění ze zásobování NF, že u součástky číslo MS-239-45/A došlo k vypovězení smlouvy s dodavatelem v souvislosti s lámavostí materiálů, což by mohlo vést k potížím v kritických situacích. Zásobování prý už nastalou situaci řeší, ale i přesto to bylo dobře vědět. Člověk musí vědět, kde může jeho lidem hrozit nebezpečí.

Podíval se do katalogu náhradních dílů Net Force, kde se pochopitelně číslo dodavatele měnilo a objevilo se nové, a sice NF-P-154387, a zjistil, že dotyčná součástka je "flexibilní zařízení fixačního systému pro Model B zádové osobní jednotky pro přenos zásob a vybavení". Po letech vojen-

ského žargonu to rozluštil snadno: mluvilo se o plastikové sponě na popruhu batohu. Model B se podle souboru v počítači používal přibližně tři roky a byl nahrazen modelem C.

Jestli se sponky na starých batozích nezlomily dosud, tak to asi nebude takový problém, který by mohl srazit útočné oddíly Net Force na kolena.

A jakou část pracovní doby strávil touhle prkotinou?

Pak ho čekala direktiva z Národní gardy ohledně direktivy z finanční správy ohledně direktivy z ministerstva obrany a jeho Upravené a aktualizované verze pokynů pro důstojníky v otázkách sexuálního obtěžování.

Jen to ne. Copak může mít direktiva o direktivě o direktivě o pokynech nějaký smysl?

Zazvonil mu interkom. "Ano?"

"Pane," řekla jeho sekretářka. "Přišel za vámi poručík Fernandez."

Julio odešel před pouhými pár hodinami, ale Howard byl vděčný za cokoli, co ho vytrhne z téhle hrůzy. "Pošlete ho sem."

Julio vstoupil.

"Ano?"

"Pane, hrozně nerad vás vytrhuju od téhle nádhery, ale přišlo nám nové zboží a je tam pár věcí, které by vás určitě potěšily."

"Musím ale dodělat tohle," řekl a mávl rukou nad svým stolem.

"Vy jste generál, pane generále." Julio se otočil k odchodu.

"Počkejte, půjdu s vámi. To počká."

Julio se usmál. Já jsem si to myslel."

Jak vyšli ven, Julio řekl: "Před pár minutami jsem na chodbě potkal Jaye Gridleyho. Mám pocit, že ho blížící se svatba poněkud znervózňuje."

"A co jste mu řekl?"

"Ze být ženatý je horší než umřít v čínských vodních mukách, co jiného. Že kdybych to musel všechno ještě jednou zažít, tak skočím pod vlak, než řeknu ‚Ano'."

Jste odvážnější, než jsem si myslel, poručíku. Co když se to nějak donese k Joanně?"

"Budu zapírat až do posledního dechu."

"Což by nebylo tak dlouho, kdyby si myslela, že jste to vážně řekl."

Julio se usmál. Jsem voják z povolání, pane. Většina toho, co mi může udělat, mě nevyděsí."

"Mohla by vás přinutit, abyste hlídal malého Hoo místo pokeru."

"Dělal jsem si jenom legraci. Řekl jsem to i Gridleymu. A taky jsem mu

řekl, že je normální, že je nervózní z tak závažného rozhodnutí. To zažil každý."

Já tedy ne," namítl Howard. "Mě to nikdy ani nenapadlo."

"A vám bylo kolik- dvanáct, když jste se ženil? Než jste potkal Nadine, neměl jste vlastní byt a žil jste s rodiči. Nemusel jste se vzdávat ničeho, snad s výjimkou panictví, ne, pane?"

Howard se zasmál. "Na rozdíl od vás, který jste žil sám tak dlouho, že jste se musel znovu učit uklízet si po sobě ponožky, protože jste to nikdy dřív nemusel dělat, co? Kdepak, já věděl, že Nadine je ta nejlepší, která mě může v životě potkat. Stejně jako Joanna je ta nejlepší, jaká mohla potkat vás."

"Ano, pane. Ale hlavně ať se jí nedonese ani tohle. Kdyby věděla, že je to pravda, tak bych to měl na talíři pořád."

"Však ona to ví, poručíku, ona to ví."

*****

Kdyby měl čas, jel by z Floridy do District of Columbia vlakem. Železnice na Východním pobřeží jezdila poměrně dobře, vlaky byly čisté a vidět krajinu ubíhat za okny takovou rychlostí, že z ní bylo vidět docela dost, působilo uklidňujícím dojmem. Výlet by trval skoro celý den, mohl by se projít, protáhnout, najíst, napít a užít si duněnní kol na kolejích.

Čas byl však luxus, jehož měl příliš málo, takže nasedl na letadlo, a to, co by jindy bylo celodenní uklidňující jízdou, se stalo dvouhodinovým skokem. Nemluvě o pětačtyřiceti minutách kroužení nad letištěm, než jim dovolili přistát.

Na letišti si půjčil auto. Byl to velký sedan a Santos si zaplatil plnou pojistku. Jméno na kartě, kterou použil, se shodovalo se jménem na jeho falešném řidičském průkazu, obojí bylo před pár týdny vystaveno na mužské jméno v Georgii. Kartu ani řidičák nikdy předtím nepoužil a muž, jehož jméno na nich stálo, jejich ztrátu neohlásil, protože zemřel dřív, než mu byly vystaveny. Byl to dokonalý způsob, jak se procházet po zemi pololegálně. Někdo z počítačového oddělení KyberZemě zjistil, že lze zažádat o kreditní karty a duplikáty řidičských průkazů jménem nedávno zesnulých dříve, než se rodina rozhodla o jejich smrti kohokoli zpravit. Ti maniaci si pronajali poštovní schránky, zažádali pod několika různými jmény a nechali si tam poslat karty. Po krátkém používání pak doklady zahodili do nejbližšího odpadkového koše. Naprosto čisté, neexistovala šance je vypátrat.

Zajel k jednomu hotelu. Na sobě měl oblek s kravatou, v ruce kufřík a zaregistroval se v hotelu, který využívali hlavně obchodníci, a tvářil se, jako by byl jedním z nich. Jen další úředník, příslušník střední třídy, jenž si vydělává na živobytí, nikdo výjimečný.

V kufříku však neměl žádné papíry, ale zlaté mince, které získal za velmi výhodnou cenu. I když se úředníci u detektorů kovů na letišti tvářili zvědavé, s otevíráním kufříku se neobtěžovali. A i kdyby ho otevřeli, nemohli by nic dělat, protože žádný zákon nezakazoval nosit na palubu letadla takové věci. Nehodlal jimi nikoho umlátit k smrti, i když by to teoreticky možné bylo. Nacpat jich patnáct dvacet do ponožky, byl by z toho solidní obušek.

Když se ubytoval, šel se projít, vešel do obchodního domu, kde si koupil jednorázový mobil s třiceti hodinami kreditu. Zavolal z něj kamarádovi na brazilské ambasádě. Morgan, který nikdy nebyl proti tomu, vydělat si trochu peněz navíc, ho velmi rád slyšel, a tak se domluvili, že se sejdou u večeře v restauraci nedaleko hotelu.

Do té doby měl Santos spoustu času na sbírání informací o svém terči. Bude to jednoduché, nic složitého. Jakmile zařídí převoz zlata, vyhledá svou kořist a pak už jen počká na správný okamžik.

*****

Hollywood, Kalifornie

Dva vysocí a svalnatí černoši, každý v jiném dresu NBA, hráli proti sobě basket v tělocvičně zalité skvostnými paprsky, jež sem dopadaly z velkých reflektorů na stropě tělocvičny. V hale bylo tolik prachu, že kužely bylo jasně vidět, byly ostře ohraničené a zářivé.

Muži byli nejlepší útočníci z obou týmů v loňském finále, all-stars, hoši, kteří v každém zápase vynikali - deset i více košů, asistencí a doskoků.

Ten, co byl u míče, měl na sobě černé šortky, boty a tílko, druhý byl celý v bílém.

Útočící hráč vyrazil doleva, pak doprava, driblovat za zády a naznačil krok, snažil se dostat do postavení, odkud by mohl vystřelit na koš.

Bránící hráč se ho držel jako klíště a snažil se mu míč sebrat. Dva skvělí sportovci na vrcholu kariéry, krásný pohled, i když člověk nebyl zrovna fanoušek basketu.

Oba muži se potili, kapky potu jim stékaly z těl a odletovaly z nich při rychlých pohybech.

Útočící hráč naznačil krok doprava, pak se otočil doleva a protáhl se kolem hráče v bílém...

Čas se zpomalil. Míč pomalu odskakoval, dvě vteřiny stoupal od podlahy k dlani střelce. Zvuk dýchání zesílil, a když se míč znovu dotkl podlahy, znělo to jako výstřel z kanonu - bum! Hluboký a vibrující zvuk. Míč se odrazil nahoru. Střelec ho zachytil, vyskočil na koš jakoby zpomaleně, zatímco hráč v bílém dresu vyskočil, aby ho zablokoval...

Dvojice se plachtila vzduchem, zdánlivě beztížně jako částečky prachu v tělocvičně, úplně pomaličku se blížila ke koši...

Záběry se znovu zrychlily.

Útočící hráč se dostal nad obroučku koše a zasunul míč do síťky, která se zachvěla jako vždy, když míč propadne košem naprosto čistě. Oba hráči dopadli na zem a usmáli se jeden na druhého.

Bílý řekl: "Dobrý, brácho." Poplácal střelce po rameně a šel pro míč.

Černý řekl: Jo, občas se mi to povede. A mám pro tebe další kousek -kdo ti zařizuje internet?"

Bílý pokrčil rameny: "Ta služba jako vždycky." Hodil míč druhému muži.

Černý zavrtěl hlavou. "Ale jdi, to musíš změnit, hele. Já jsem u KyberZemě, jinde to nemá smysl."

"KyberZemě? Něco už jsem o ní slyšel."

"Dej na mě, jinak to nejde. Jejich VR je tak skvělá, že i tobě by mohla pomoct s obranou."

"Trošku mě bolí noha, jinak nic. Zkus to znovu."

Černý se zasmál a dribloval pryč. Bílý se postavil do obranné pozice, zatímco se druhý hráč otočil a vyrazil k němu.

Na obrazovce se objevila slova KyberZemě s internetovou adresou. Obraz zčernal a zůstal na něm jen nápis na černém pozadí a zvuk míče v prázdné tělocvičně. Zvuk s nápisem vydržel asi pět vteřin, pak vše zmizelo.

ČÁST DRUHÁ - MOTÝLÍ KŘÍDLA

21 KAPITOLA

*****

Na palubě Bon Chance

Jasmine Chance ráda měla věci pod kontrolou, což byl z velké části právě ten důvod, proč tuhle práci vzala. Měla teď k dispozici zdroje společnosti, které by v mnoha menších státech vydaly na celý státní rozpočet, plula na

hazardní lodi, již sama pojmenovala, a jak jinak, po sobě. Mohla doslova rozhodovat o životě a smrti. A jestli tohle není kontrola, tak co už? Jenže právě teď, když se Jackson div nezbláznil strachy, měla pocit absolutní ztráty své nadvlády.

Seděli na posteli v jejím pokoji. Myslela si, že Jackson nebude myslet na nic jiného kromě sexu, ale rychle si uvědomila, že se mýlila.

"Určitě mě zabije," řekl Jackson. "Vím to."

"Nenech se vysmát."

"Tys neviděla, jak se na mě díval. Já ti říkám, s tím člověkem si není radno zahrávat. Taky mi mohl rovnou poslat pozvánku: srdečně vás zveme na ukázku nakopání do zadku - vašeho."

Jacksone..."

Já si nedělám legraci, Jasmine. Ten člověk není vůbec civilizovanej. Jistě, chodí v obleku a usmívá se, dokáže i příjemně rozmlouvat, ale to je jenom jeho slupka. Pod ní se skrývá divoký zvíře. Je to vrah! Vůbec by se nerozmýšlel a skončil bych v nemocnici nebo rovnou na krchově."

Jenom se tě snaží vyvést z míry, zlato, nic víc. Ví, jak moc tě potřebujeme. Hraje si jenom s tvou hlavou."

"A chystá se zahrát si fotbal s mejma koulema. Dej na mě, já to vím."

"Musíš se uvolnit." Položila mu dlaň na rameno. Svaly měl napnuté a krk měl ztuhlý jako mokré a zauzlovaná lano.

"To se ti lehko řekne. Něco ti řeknu, chci z lodi pryč. Pošli mě do vlaku."

Vlak byl dalším z míst, která KyberZemě využívala jako mobilní počítačové středisko. Momentálně stál v depu v Německu někde u hranic s Francií.

"Kellere..."

"Můžu si tam vzít i svůj tým. Nic se tím nezmění. Vybavení je stejný, software jsem včera dodělali, můžeme ho zašifrovat a nahrát během pár hodin. Ještě se to ani nezačne stahovat, a už můžem bejt na půli cesty tam."

"A co řekneš svým lidem?"

"Nemusím jim říkat nic, kromě toho, že by si měli sbalit věci. Udělají co jim řeknu."

"Tak ale plán nezněl," namítla.

"Ale nebylo v něm ani to, že bych měl dostat po hubě od žárlivýho vraha!"

Znovu se nad tím zamyslela. Byl to typický příklad syndromu uteč nebo bojuj. Na jeho místě by tomu třeba rozuměla. I tak by se tím ale nic moc nevyřešilo. Co by zabránilo Robertovi v tom, aby nasedl na letadlo a zaletěl se podívat, jak se vede Jacksonovi ve vlaku? Až bude mít čas se uklidnit a zamyslet se, pochopí to. Nic mu do budoucna zaručit nemohla, pokud se člověk jako Roberto rozhodl mu ublížit. Jenže to teď nemělo smysl mu říkat. Už takhle byl dost nervózní.

Jistě, kdyby sešel z očí, možná by sešel i z mysli. Byla si jistá, že by dokázala Roberta rozptýlit. Mohla by mu koupit novou hračku, něco, co by se týkalo jeho bojového umění. Dřív či později by vycítil její výzvu vyrazit si někam, kde by mohli ležet nazí. Roberto byl ve svých tužbách velice prvoplánový. Možná by bylo nejlepší, kdyby Jackson skutečně odjel.

"Dobře," řekla. "Svolej svoje lidi a všechno si zařiďte. Roberto se vrátí nejdřív zítra. Až přijede, můžete být už dávno pryč."

Očividně se mu ulevilo.

"Dokud jsme ale tady, nechceš si lehnout, namasíruju ti záda? Jsi napnutý jako struna."

Začal se bránit. "Právě proto jsem tak nervózní."

"Uklidni se," řekla. "Berto je ve Washingtonu. Až se vrátí, budeš pryč a neděláme nic, co bychom už aspoň desetkrát nedělali. Co na tom záleží, jestli i teď. Tak co se uvolnit a užít si to?"

Nedala mu čas na rozmyšlenou. Přejela mu dlaní po hrudi a do klína. A pak už měl úplně jiné myšlenky.

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Michaels byl v tělocvičně Net Force, na sobě jen šortky a tenisky a trénoval djuru. Tyhle sestavy obsahovaly všechny pohyby, které učitelé seraku vyvinuli pro boj, ať se zbraní či bez ní. Kdesi v těchhle djuru byly všechny nástroje, které kdy mohl potřebovat, dozvěděl se kdysi.

Zatím se naučil víc, než předpokládal, že bude kdy potřebovat, i kdyby bojoval den co den. Ale je lepší mít munice víc než míň.

Autor tohoto ezoterického bojového stylu byl mrzák jménem Sera, jenž dostal své jméno buď proto, že byl chytrý jako sova, nebo že měl nakřáplý hlas, to podle toho, jaké definici indonéského slova sera jste dávali přednost. S ohledem na různé tradice a následná psaní a knihy se Sera narodil s pochroumanou nohou a kratší rukou. Takové handicapy obyčejně nebývají podnětem k rozvoji vynikajících bojových schopností. Tak to nicméně podle všeho dopadlo. Ten člověk byl očividně velice nepříjemný bojovník, nebylo radno se mu pošklebovat, i když kulhal.

Původ tohoto umění a jeho první vyznavač byli poněkud zahaleni tajemstvím. Michaels se tím zabýval, snažil se to zjistit, protože byl zvědavý, ale našel jen několik slepých uliček.

Přešel od djuru číslo sedm, kdy se zvedl z hlubokého dřepu do úderu vzhůru proti útočníkovu obličeji, jímž ho ukončil, k osmému, kdy se pohyboval v trojúhelníku, čili tiga. Později se zaměří na práci nohou v čtvercovém vzoru, neboli sliwa.

Už se docela dost zpotil; pot mu kapal po prsou i zádech. Vždycky mu připadalo zajímavé, že se tak zničí jen z toho, že dělá kroky v trojúhelníku či čtverci, který nemá na každé straně víc než půl metru.

Djuru číslo osm bylo v zásadě spojením tří djuru předchozích - čtyři, šest a tři - a jelikož bylo poslední, co se naučil, jakmile ho dokončil, začal ho znovu a pak se postupně vrátil až k prvnímu. Tak totiž trénoval

vždycky, nahoru a zpátky jedním směrem, pak nahoru a zpátky druhým, takže každé djuru zopakoval nejméně čtyřikrát, dvakrát vpravo, dvakrát vlevo.

Nikdo moc nevěděl, kdy se Pak či Bapak - což znamenalo pán nebo vážený starší pán - Sera narodil. Prameny uváděly, že se narodil už v roce 1795; to ale bylo poněkud nepravděpodobné vzhledem k známé řadě studentů, takže Sera se pravděpodobně narodil o čtvrt století později, kolem roku 1820 nebo až 1830. Současní vyznavači se nedokázali ani shodnout na jeho skutečném jméně. Michaels dohledal verze Eyang Hisak a H. Muhroji.

Toni o Serovi nevěděla o mnoho víc než Michaels; vždycky věřila tomu, co jí její učitelka řekla, a nepátrala po tom. Navíc na tom nijak zvlášť nezáleželo, ale byla škoda, že tomu muži nemohli projevit ani náležitou úctu.

Místo Serova narození a původ byly také jednou velkou otázkou. Někteří badatelé tvrdili, že pochází z tajemného javánského národa Badui -což znamená Bílí, nebo z Vnitřních Badui, kteří i v moderní době zůstávají velmi uzavření a do svých primitivních vesnic pouštějí jen velmi málo návštěvníků - to však šlo jen těžko určit. Kdyby byl Sera z Vnějších či Modrých Badui, což se jevilo jako pravděpodobnější, nezůstal ani u nich, podle legend.

Ostatní tvrdili, že Sera se narodil v Tjirebonu na severním pobřeží Jávy, východně od místa, které se tehdy jmenovalo Batavia, nyní Jakarta. Ani v tomto bodě nepanovala shoda.

Rodinná historie od guru DeBeersové a to, co našel na webu, naznačovalo, že Sera trénoval školu Silat Bantengu, jež pocházela z oblasti Serantu na severozápadě Jávy. Vlivem Tjimande, který podle všeho studoval, a vzhledem k prvkům Bantengu si Sera vyvinul svůj vlastní systém, jenž odpovídal jeho tělesným dispozicím.

Ačkoli nebyla známa žádná přesná data, někdy před začátkem 20. století se Sera pravděpodobně sešel s člověkem, který se měl stát jeho prvním žákem, což

byl urputný bojovník jménem Djoet, jenž se prý narodil kolem roku 1860 a zemřel koncem 30. let 20. století. Djoet následně pomohl Serovi s ustálením celého systému a upravil ho pro lidi bez tělesných vad. Djoet prý prošel výcvikem Silat Kilatu, Kun Taa a nejspíš i Tjimande.

Michaels se dostal k prvnímu djuru. Zastavil se, vzal si ručník a setřel si pot z obličeje a hlavy. Nevýhoda krátkého účesu, jaký si oblíbil, spočí-

vala v tom, že nezadržel tolik vlhkosti. Napadlo ho, že by si vzal čelenku, ale dospěl k závěru, že by v ní vypadal moc silácky.

Podíval se na hodiny nade dveřmi tělocvičny. Den pomalu končil a jemu se podařilo zbavit se poměrně velké části napětí, které v něm narostlo, když seděl na tom senátním výboru. Ne všechno, ale aspoň část. Rozhodl se, že dalších dvacet třicet minut cvičení by mu pomohlo ještě víc. Představil si, jak někteří z arogantnějších senátorů dostávají rány pěstmi a lokty, což nejspíš nebylo zrovna košer, jenže i to mu pomohlo. Představa, jak by nějaký tlustý politik hlesl jen "Au!" kdyby by mu Michaels zajel pěstí do břicha; nebyla ani v nejmenším politicky korektní, ale uklidňovala lépe než cokoli jiného...

*****

Skladiště zásob Net Force Quantico, Virginia

"Tak je to skvělá hračka nebo ne?" zeptal se Julio.

Howard se na přístroj podíval. "Vypadá to jako miniatura robota, na kterého někdo šlápnul."

A skutečně to tak vypadalo. Zmenšená verze filmového robota, přístroj byl menší, měřil možná půl metru a na kuželovitém těle měl průhlednou neprůstřelnou polokouli, měl i ohebné paže a pásy jako tank. U země byl velmi široký a nahoru se zužoval.

"Říkáme jí 'Claire'," řekl Julio. Je to samostatná dálkově ovládaná mobilní průzkumná a sledovací jednotka, jejímž hlavním rysem je optické a poslechové vybavení včetně nejmodernějších prvků CLAIR, což jsou okružní výhledové infračervené senzory třídy A. Kromě obvyklých kamer vidí ve tmě teplotní stopy, má logický zpětný okruh, takže do ničeho nenarazí a trefí domů, když ovládání vysílačkou přestane fungovat, a má malé ručičky pro zvedání věcí, které pak může prozkoumat pod vlastním mikroskopem, kdyby bylo potřeba."

Howard zavrtěl hlavou. "Aha. A kolik nás ta potvora stála?"

"No, pane, to je na ní to nejhezčí. Nic. Ani cent."

"A jak jste to dokázal? Řekněte mi, že mi tady neukazujete ukradeného robota, poručíku. Nebo jste ho snad vyhrál v pokeru nad kamarády z armády?"

"Ranil jste mne, pane, že mi podsouvá něco takového."

"A na tváři vám vidím napsáno, že to tak bylo. Povídejte."

"Claire je testovací model z CamCanada v Torontu. Specializují se na výrobu přístrojů pro průzkum ve velkém potrubí, jde o kontrolu těsnosti svarů, sledování trhlin a tak, ale snaží se proniknout i na policejní a armádní trh. Tohle je jeden z trojice prototypů, které poslali k testování. Jízdní policie dostala jeden, další dostal nějaký sultán na Středním východě a my máme třetí. Budeme ji testovat v polních podmínkách, sepíšeme zprávu a za naši snahu dostaneme první z modelů, až je začnou sériově vyrábět, a to úplně zadarmo. No. Samozřejmě kromě smlouvy na údržbu, ale to nic není."

"Zajímavé."

Julio vzal dálkové ovládání a stiskl knoflík. Robot zavrněl.

"Zvládá obvyklé pohyby dopředu, dozadu, doleva, doprava a z kamery se obraz vrátí sem do ovládače. Digitální obraz i zvuk a okamžitý přenos i na vlastní bezdrátový modem a vypalovačku DVD, které jsou někde tady. Ty se pak dají zapojit do jakéhokoli počítače, prostudovat a vyhodnotit."

Podržel ovladač tak, aby ho Howard viděl. "Všechno je protinárazové, strukturální komponenty jsou z titanu nebo leteckého hliníku a prý můžete tři

metry od robota odpálit dynamit, a jemu se nic nestane. Kvůli rovnováze má gyroskop, těžiště nízko, a je velmi stabilní."

Navedl robota kousek od nich a kopl do něj. Odhodil ho o pár kroků dozadu, ale robot zavrněl a zůstal vzpřímený. Stiskl knoflík. "Tímhle se vypíná gyroskop. Sledujte."

Přešel k robotovi, který mu dosahoval těsně pod koleno, a s menší námahou ho botou překulil na bok.

Robot zavrněl, z boku se vysunula kovová tyč s gumovou koncovkou a postavila robota zpátky na nohy.

"Automatický vyrovnávací systém," řekl. "Sama se zvedne a kráčí dál. Prý je to vedlejší produkt technologie BattleBot."

Zmáčkl knoflík na stěně a zatáhl za páčku. Skladiště bez oken ztemnělo.

Howard viděl, jak se obrazovka ovládání rozsvěcuje, a na ní se objevily infračervené záběry jeho a Julia, kteří vypadali jako dvojice vybledlých duchů.

"Poručíku, vy jste ze mě snad udělal bělocha."

Julio se ušklíbl. Počítačem zvětšený obraz Howardovu pleť poněkud ztmavil, ale jen o malinko.

"Ale jenom když je zhasnuto, pane."

Znovu rozsvítil. "Ale počkejte, teď vám teprve něco ukážu," řekl. Stiskl další knoflík a robot zasyčel jako velká ještěrka, vyskočil půl metru do vzduchu, uletěl asi metr dopředu a dopadl na zem. Když dopadl, trhl sebou, ale ne tak, aby si něco urazil.

Howard zvedl obočí.

"Pohon na stlačený plyn. Nádrž není moc velká, takže vystačí tak na osm až deset skoků, ale když Claire narazí na příkop, který by obcházela moc dlouho, promění se v králíka a přeskočí ho."

Howard se usmál. "Tak by aspoň líp prozkoumala budovu plnou ozbrojených teroristů. Kolik budou stát, až je začnou nabízet na trhu? Máte představu?"

Jen co jsem zaslechl. Prý to bude kolem sta tisíc kanadských dolarů."

"Bože můj, poručíku. Za tolik peněz si můžeme koupit pancéřované auto."

Jistě, ale to neumí tohle."

Malý robot znovu zasyčel a poskočil.

"A je to zadarmo."

"A co smlouva na servis?"

"Prakticky za hubičku. Na tři roky asi třicet tisíc amerických dolarů."

"Za třicet tisíc najdu dost vojáků, kteří taky umějí plivat a skákat, i když nevidí ve tmě."

Julio zavrtěl hlavou. "Už jsem někdy říkal, že pan generál je poněkud staromódní?"

Jeden nikdy neví, kdy se bič bude hodit, poručíku. Úkoly, na něž byl vyroben, zvládá dokonale, a nikdy mu nedojdou baterie."

"Ale no tak, Johne, jen to zkuste. Vždyť si to přejete." Podal ovládání Howardovi.

No, jistě, chtěl to vyzkoušet. Bylo to, jako když si po Štědrém dnu hrál s Tyranovými hračkami, když bylo chlapci devět roků. A jak ráda říkala jeho matka: "Když se nemůžeš pobavit, tak k čemu to je?"

Howard stiskl knoflík a usmál se, jak robot znovu poskočil.

22 KAPITOLA

*****

Washington, D.C.

Santos počkal, až senátor vyjde ze supermarketu, a pak vyrazil. Byl to

jeden ze stovky nejmocnějších lidí téhle země, a nejen že neměl žádného bodyguarda, ale jezdil v malém autě a sám si chodil na nákupy. K nevíře. V RIU by člověk v postavení tohoto senátora byl pečlivě střežen, měl by šoféra a pancéřovanou limuzínu a netušil by, kolik stojí krabice mléka nebo bochník chleba, pokud by mu to někdo náhodou nesdělil. K čemu bylo mít moc a nevyužívat ji?

Santos si už projel trasu, kudy senátor musel jet domů. Čekala tam na něj žena - ne jeho manželka, ta byla se dvěma dospívajícími dětmi v Západní Virginii až do konce školního roku. Santos viděl tu milenku na vlastní oči, když kolem domu projel dříve. Informace o manželce a dětech byla veřejně známá, měl k ní přístup každý, kdo o ni měl zájem. Další zajímavá věc. Bohatí a vlivní muži v jeho zemi věděli, že informace znamenají moc, takže si je nechávali pro sebe. Proč by měli poskytovat potenciálnímu nepříteli něco, co by mohl proti nim použít? To je hloupost.

Senátor ze Západní Virginie vyjel autem na silnici a zamířil k domovu, jel v pravém pruhu. Když ujeli tři bloky, Santos přejel do levého pruhu a dostal se před senátora. Nepatrně zrychlil, jen pár kilometrů nad limit, ani by tím nespustil radar nebo nezaujal policistu. Ujel senátorovi asi o blok, takže do ulice před jeho domem zatočil tři čtvrtě minuty před

váženým panem Waynem DeWittem. Sešlápl pedál plynu, třicet metrů ujel vysokou rychlostí a nakonec smykem otočil vůz o sto osmdesát stupňů. Zastavil, nohou v těžké pracovní obuvi nepouštěl brzdu, ale nezařazoval neutrál. Z vedlejšího sedadla zvedl motorkářskou helmu, nasadil si a pevně ji utáhl. Na helmě byl štít ze silného průhledného plastu. Sklopil ho. Už měl na sobě těžké kožené a gumové zápasnické rukavice, jaké při zápasech používali bojovníci NHB. Pásky na zápěstích měl pevně utažené. Člověk mohl používat ruce, ale uvnitř byly dobře chráněné. Do pusy si zasunul ochranu proti ukousnutí jazyka a překryl si s ní horní zuby. Byla na ni záruka za prvních sedm a půl tisíce dolarů za zubařské práce, když jste si při jejím používání poškodili chrup, v K-Martu ji prodávali za devět dolarů. Výhodná cena. Na kalhotách měl suspenzor a záda a slabiny mu zakrýval silný a široký opasek, jaký používali vzpěrači. Líp už v tomhle autě ani ochráněn být nemohl.

Když senátorovo auto zatočilo do ulice, Santos prudce sešlápl pedál plynu.

Tyhle obrovské americké vozy V-8 měly přece jen něco do sebe -dostatečný výkon. Když odjel, nechal na asfaltu kouřící gumu.

Jel už skoro sedmdesátkou, když přejel do druhého pruhu a vrazil do vozu pana senátora.

Vrazil do něj z boku - chtěl si zachovat možnost odjet s autem pryč a existovalo moc velké riziko, že při čelním nárazu poškodí topení, a to i při nárazu do menšího auta.

Ozvalo se hlasité práskl A po něm náraz, čas jako by se zpomalil, prakticky jen tak projížděl vesmírem. I když Santos byl připravený, ochráněný a bezpečnostní pás ho podržel, i přesto se pořádně opřel do airbagu, který se nafoukl. Obličejový štít a rukavice ho zachránily před spláclým nosem a odřeninami na rukou, jak narazil do vaku, který ihned poté splaskl. Vrazit při nehodě do airbagu nebylo, jak si někteří lidé zjevně mysleli, jako když vás někdo pohladí po obličeji jemným péřovým polštářem. Spíš to připomínalo pořádnou ránu boxerskou rukavicí.

Čelní sklo vozu se nerozbilo, což bylo dobře, ale při nárazu se uvolnilo něco svítícího a narazilo to do skla na straně u spolujezdce, až sklo trošku naprasklo.

Viděl, jak se senátorovo auto otáčí, všiml si, že muž narazil hlavou do bočního okýnka a tvrzené sklo se rozprsklo na hranaté úlomky, jež se rozletěly kupředu v blyštivém vějíři střepin. Airbag v senátorově autě se

zapnul, ale s ohledem na vybraný úhel nárazu zasáhl hlavu hodně ze strany, takže ten bezpečnostní prvek neudělal tolik užitku, kolik by byl měl - to byl další důvod, proč se vyhnul úplnému čelnímu nárazu.

Jakmile ho Santos minul, šlápl na brzdu a jeho auto, které ta srážka výrazně zpomalila, hlučně zastavilo. Otočil se právě včas, aby si všiml, jak senátorovo auto vráží do laminátového sloupu pouličního osvětlení, který se u země zlomil a spadl na vůz, zatímco ten projel řadou keřů, vytrhal je a pravým zadním bokem vrazil do silného dubu. Strom se povážlivě zatřásl, ale vydržel.

Santos zařadil zpátečku a couval. Zdálo se mu, že auto jede dobře a nikde nic neskřípe, což bylo dobře.

Dojel vedle senátorova auta. To bylo na odpis, celá přední strana byla vypouklá do strany, rám ohnutý a silně zkroucený. Z porušeného chladicího systému stoupala pára.

Senátorovi se houpala hlava z okna ve dveřích. Z hlavy mu crčela krev a kapala na zem a podle jeho ohnutého krku Santos vytušil, že je zlomený. Rozhodně měl přinejmenším poraněné svaly. Předek vozu byl tak promáčklý, že řidič musel mít nohy pořádně přišpendlené, možná dokonce zlomené.

Dobře. Možná umře, možná ne, ale rozhodně si v dohledné době nevyrazí na golf, pokud přežije. A nějakou chvíli taky nebude otravovat KyberZemi život.

Santos zařadil a odjel. Z domů vycházeli lidé a dívali se, co se stalo. Santos držel hlavu skloněnou, i když věděl, že ho kryje helma a štít.

Jakmile zajel za roh, sundal si helmu i rukavice a do dlaně vyplivl chránič zubů. Rozvázal si vzpěračský pás a vytáhl ho zpod bundy. Malým kapesním nožem přeřízl gumu na suspenzoru. Jednou rukou nacpal všechny ochranné pomůcky do velké nákupní tašky.

Po pěti kilometrech dorazil k autobusové zastávce. Naproti přes ulici stálo kino. Zastavil na parkovišti a poničeným předkem se natočil ke stěně budovy, vystoupil a zahodil tašku do nejbližšího odpadkového koše. Ten, kdo tašku najde, nejspíš nebude někdo, kdo by ihned běžel na policii, a i kdyby takový byl, co je ilegálního na rukavicích, helmě a pásku pro vzpěrače? Než kdokoli najde auto, kterým to udělal, Santos už bude dávno pryč.

Došel na autobusovou zastávku. Usmál se na jednu starou černošku, která ho viděla přicházet. Opětovala jeho úsměv.

Na jednu noc dobrá práce. Člověk má hned být na co hrdý.

*****

Hora Fudžijama, Japonsko Červenec 2012

Jay Gridley seděl na lavičce pro turisty a sledoval západ slunce. Na Fudžijamu šlo snadno vyjít, spousty lidí sem vylézaly každý den. Byl to sopečný vrchol ve tvaru spláclého kužele v národním parku Fudži-Háko-ne-Izu na ostrově Honšú. Ta posvátná hora byla nejvyšší v Japonsku. Od začátku osmnáctého století tu nedošlo k žádné větší erupci, ale čas od času z ní stoupala pára a kouř. Možná že pro lidi bylo poměrně vzrušující vědět, že se může probrat a poslat horolezce na onen svět, třebaže to bylo nepravděpodobné.

Většina poutníků začínala svůj výstup v Páté stanici, asi dva tisíce tři sta metrů nad mořem, odkud to na vrchol trvalo šest až osm hodin. Oficiální sezona pro výstupy trvala od července do konce srpna. Ti, kdo lezli po severní straně, chodili Jošidaguchiho cestou, která vedla z Fudžijošida City na vrchol. Placená silnice Fudži Subaru Line protínala cestu v Páté stanici, tedy v polovině hory.

Byl tu nával - na Fudžijamě byl nával pořád, někdy šly stovky lidí v dlouhé točící se frontě pár kroků od sebe, smáli se, povídali si, prostě se bavili. Tohle nebyl Mount Everest. Každý rok vylezlo na posvátnou horu víc než sto tisíc lidí. Čas od času někdo z nich při výstupu zemřel, obyčejně na infarkt, ale někdy i na přehřátí a dehydrataci. Bylo tu chladno, na vrcholu dnes kolem deseti stupňů, ale vytrvalým pochodem se člověk mohl hodně zahřát, a teplé bundy se shazovaly jako první.

Staré japonské rčení říkalo, že je blázen ten, kdo na horu jednou nevyleze, a ještě větší blázen je ten, kdo na ni vyleze dvakrát.

Jay se díval, jak kolem něj chodí turisté, mnozí z nich s holemi - berlemi a klacky - s krosnami a malými dětmi na zádech, dokonce viděl jednoho psa, který vedl slepce. Staří, mladí, trénovaní, obtloustlí, turisté, zvědavci, oblečení ve všech barvách duhy a v tolika odstínech, jaké nejsou nikde v přírodě k vidění.

Byl to nicméně poměrně nebezpečný výstup, a to i pro trénované. Padající kamení pár lidí zranilo či zabilo, ale jen zřídkakdy. A čas od času nějakého turistu zabil blesk, někdy doslova z čistého nebe. Jay měl na zádech malé rádio nastavené na časový signál. Pokud z rádia začalo být slyšet hodně praskání, doporučovalo se lehnout si na zem a nezvedat se.

Počasí nebylo od základny po vrchol velmi stálé, a to, co začalo jako slunečno, se mohlo změnit v déšť, mlhu či sníh během několika minut. Na hoře panovalo specifické počasí.

Středisko pro bezpečné výstupy bylo umístěno v Šesté stanici, stanice první pomoci v Sedmé. Výstupy mimo sezonu se nedoporučovaly. Ti, co měli pocit, že jinak to nejde, si museli nechat prohlédnout své horolezecké vybavení na policejní stanici ve Fudžijošidě. Nesplnění takového požadavku mohlo cizinci zajistit vyhoštění ze země, místním hrozily vysoké pokuty.

Bylo dobré vzít si s sebou řádné oblečení, vodu, jídlo a toaletní papír.

Pakliže jste dorazili až na vrchol, mohli jste si prohlédnout svatyni, poslat z pošty pohlednici a prohlédnout si sopečný kráter. Taky jste si mohli koupit velice drahé suvenýry a velkým zážitkem bylo sledovat východ slunce nad záplavou mraků, které obyčejně halily zemi pod horou.

Jay sem vystoupal už pětkrát. Tedy ve VR. Chtěl to jednou zkusit i v RS. Od doby, co poznal Saji, se už neobával, že ho skutečná podoba zklame.

Saji. No, to byl zajímavý námět k zamyšlení, když vylezl nahoru. Stejně jako o ní přemýšlel velkou část výstupu nahoru.

Přišel k němu starý muž, bělovlasý, kolem sedmdesátky, tmavě opálený a posadil se na lavičku vedle něj. Vypadal jako Thajec. Na sobě měl šedé vlněné kalhoty a turistické boty, bílou košili a na ní modrou goretexovou větrovku, bílé bavlněné rukavice a tmavé sluneční brýle. Usmál se na Jaye.

"Hezký den na procházku, že?"

Jay se usmál. Tohle nebyl soukromý scénář, ale veřejný, spravovali ho lidé z Tokijské univerzity. Někteří turisté se tu mohli objevit v převlečení nebo mohlo jít o skutečné lidi. Velká část záběrů byla převzata z kamer, které sledovaly horu po celý rok. "Ano, to je," přikývl.

Seděli tam a nějakou dobu nic neříkali, pak se stařec zvedl. "No, dost bylo zahálky. Ještě se uvidíme, Jayi."

Jay přikývl a usmál se, a až za plné dvě vteřiny mu došlo, že mu ten muž řekl jménem.

"Hej! Moment!"

Jenže stařec vyvinul takovou raketovou rychlost, jakou by mu mohl závidět špičkový hráč fotbalového týmu. A smál se přitom velice nahlas a jako šílený.

Někdo si se mnou velmi vážně zahrává, pomyslel si Jay.

A v té chvíli měl Jay pocit, že to musí být někdo, kdo ho zná.

Jenže - kdo?

*****

Na palubě Bon Chance

Když se Roberto vrátil ze své cesty, Jackson i jeho lidé už byli pryč z lodi. Jackson volal, už v helikoptéře pracoval na notebooku s modemem a zjevně se cítil mnohem líp.

Chance četla o nehodě pana senátora na hlavní stránce NetNewsNow necelou hodinu po události. DeWitt prý přežije, ale lékaři si nebyli jisti, jestli bude chodit.

Škoda. Ale s tím se muselo počítat - nejde upéct omeletu, aniž by člověk

nerozbil pár vajec.

DeWitt už jim vzduch otravovat nebude.

Teď, když čekala, až Roberto přijde k ní do kanceláře - nechtěla ho zvát k sobě do kajuty z obavy, že by ji zase odmítl - znovu přemýšlela, jak to s ním sehraje.

Roberto nepatřil mezi nejpronikavější mozky století, ale nebyl ani pitomý. Byl svým způsobem mazaný, ale jeho vidění světa bylo omezené, mnohem víc zaměřené na osobní věci než na globální pohled. Ona byla chytřejší než on, to věděla a manipulace patřila k jejím talentům. Dokázala ho naklonit na svou stranu. Prostředky k tomu měla.

Když vstoupil do té malé kanceláře, kde sídlila, usmál se. "Missy, je hotovo."

"Slyšela jsem. Na tebe je prostě spolehnutí, já to říkám pořád. Děkuju ti."

Pokrčil rameny.

"Poslechni," řekla pak. "Poslala jsem Jacksona pryč."

Zvedl obočí.

"Byla to chyba. Víš, jaká jsem. Když jde o sex, neudržím se, musím to mít. Je mi to líto. Ale byla to chyba, to uznávám. Jackson je tedy pryč; bude od teď pracovat ve vlaku - jestli nebudeš chtít, už o něm nikdy nemusíš slyšet. Vynahradím ti to."

"A jak?"

"Jak budeš chtít."

Usmál se.

Jakoby slyšela, jak mu to v hlavě šrotuje. Missy si samozřejmě uvědomila svou chybu, opak byl vyloučen. On byl prototypem muže, zatímco Jackson byl jenom chlapec, hrabal se v počítačích a nic skutečného nedělal. Jenom blázen by mu dal přednost před Robertem, a Missy, i když je běhna, není pitomá. Takhle je to správně.

"Budu o tom přemýšlet," řekl.

Usmála se na něj. Dostala ho tam, kam chtěla.

"Díky, Roberto." Ať to není moc promyšlené, říkala si v duchu, stačí, aby viděl, že toho lituješ, chceš před ním pokleknout a prosit o odpuštění. Nech ho myslet na to, co mu chybí - a co by mu mohlo chybět víc.

Však on přileze zpátky.

Dívala se, jak kráčí ven, nese se s tím sebejistým pohupováním, jaké předváděli muži s velkou tělesnou obratností. Jsou jako velké kočky, které se každou vteřinou mohou vrhnout vpřed, jsou uvolněné, ale v pozoru, jako pružina těsně před vypuštěním.

A v posteli byl opravdu mnohem lepší než Jackson.

23 KAPITOLA

*****

Ve vzduchu nad severním Atlantikem

Keller se cítil líp. Uvědomoval si, že jeho úleva není příliš opodstatněná - Santos mohl cestovat jako kdokoli jiný, a kdyby za ním chtěl opravdu vyrazit a dostat ho, tak by mohl; ale i tak, když je dělilo několik tisíc kilometrů, bylo to lepší než nic. Nemyslel si ani, že by za ním Santos opravdu přijel. Jasmíne by ho měla dokázat ochránit a určitě by toho muže uměla rozptýlit, kdyby se k tomu rozhodla. V oblasti rozptylování mužů byla velice nadaná, to Keller věděl najisto. Nikdy nebyl s nikým, jako byla ona, nikdo se jí ani nepřiblížil. Uměla věci, o nichž nikdy neslyšel, nikdy si je ani neuměl představit. Ty finty, co dovedla...

A v tom byl ten problém. Nikdy neměl dovolit, aby se do takové situace

vůbec dostal, jenomže, hm, ona byla vážně eso. Jak by mohl normální muž odolat? Dokázala by rozpálit i sochu orangutana a jistě by se pak postarala o celé jeho tělo.

Jakmile nicméně nasedl na tu helikoptéru, ucítil, že mu ze srdce padá obrovský kámen. Když se nebude muset ohlížet přes rameno, bude mít větší volnost, aby si pohrál s Jayem Gridleym. Teď si to užije.

Uvelebil se v křesle první třídy letounu letícího do Německa a zahleděl se z okna. Souboj s mužem, jako byl Gridley, to byla civilizovaná cesta, jak na věc. Člověk používal své zkušenosti, um, inteligenci. Jeho protivník tyhle složky uznával, oceňoval je, i když stál proti němu. Existovala pravidla, většina z nich sice nevyřčených, ale i přesto chápaných a přijí-

maných, zkrátka řádné způsoby, jak vést souboj. Civilizovaní muži tyhle způsoby uznávali - věděli, jaká jsou pravidla hry.

Člověk jako Santos? Ten neuznával nic než brutální sílu. Násilí. Nezáleželo mu na tom, že jeho protivník je inteligentnější, že má nadání i dovednosti. Kdepak, jemu záleželo na pěsti v obličeji a koleni v rozkroku. Byl to divoch bez ohledu na to, jak čistě se oblékal a myl, tvor z džungle s nabroušeným klackem. Kdybyste mu to chtěli vysvětlit, vysmál by se vám. Kdybyste něco namítali proti jeho nízkému obočí, opičímu vystupování, hodil by vám písek do očí. Byl zvyklý lidem spíš ubližovat.

Keller zavrtěl hlavou. Jak mohl člověk debatovat s někým takovým? To prostě nešlo. Jasmíne si ho ochočila jako nějakou omezenou zabijáckou hračku a posílala ho, aby za ni dělal špinavou práci. Peníze, kromě svých sexuálních lákadel, používala jako mrkev, kterou lákala osla tam, kam ho potřebovala dostat. Na zvířata Santosova ražení člověk nemohl vzít ani klacek. Otočil by se a utrhl vám celou ruku. Ten člověk byl obyčejné zvíře a měl morálku kočky. Byl zosobněním zla, neznal pocit viny, zkrátka sociopat.

I přesto byl Santos nezbytný. KyberZemě musela postupovat vpřed. Jakékoli nutné prostředky byly ospravedlnitelné. Stejně jako abolicionisté před půldruhým stoletím zrušili nemorální zákony, aby osvobodili otroky, tak ti, kdo se zapojili do souboje, pomohou KyberZemi přivést k životu a budou za desítky let oslavováni jako bojovníci za svobodu. Život na ostří nože byl riskantní, ale jinak to nešlo - kvůli většímu užitku. Pár lidí muselo trpět, aby lidstvo jako celek dosáhlo pokroku... copak tomu od počátku věků bylo někdy jinak?

Ne. Nebylo.

Člověk jako Jay Gridley, jehož jste nemohli přesvědčit o správnosti svého tvrzení, jste mohli obelstít, porazit, a to s použitím nástrojů, které mají později přinést záchranu společnosti. Gridley někde v hloubi duše, ať už to byl ochoten přiznat či ne, musel vědět, že stará pravidla, staré způsoby, musejí ustoupit. Pokrok nelze zastavit. Bylo to tak odjakživa, a kdo mu stál v cestě, ten musel ustoupit, jinak to prostě nešlo. Otázka nezněla zda ano či ne, ale kdy. Na výběr bylo mezi evolucí a revolucí. S tím by souhlasil i Gridley. Byl pro evoluci, status quo, ale nebyl takový vždycky. A taková nebývala ani celá země. Copak Spojené státy americké nevznikly z revoluce se zbraněmi namířenými proti přežitým zákonům? Copak nikdo netušil, že se takový cyklus bude opakovat? Že rychlé kolo je občas lepší než pomalé?

Lidé, kteří žili v pohodlí, trpěli zvláštní selektivní slepotou. Viděli, co vidět chtěli, a ignorovali všechno, čeho si nechtěli všimnout. Byli jako kůň s klapkami na očích, viděli jenom přímo před sebe a víc nic.

Čas od času musel někdo přijít, stáhnout koňovi klapky, uvolnit mu popruhy a plácnout ho přes zadek. Utíkej, příteli! Tam na tebe čeká budoucnost!

Dunění silných motorů ho ukolébalo. Seděl tu na palubě letounu většího než lodě, které připlouvaly z Evropy, aby objevovaly americký kontinent, v tom letícím dopravním prostředku tak velkém a těžkém, že nikdo na zemi by si nevsadil, že to opravdu vzlétne, a to ještě před necelými sto lety. A přesto mohlo letadlo urazit tisíce kilometrů, aniž by doplnilo palivo, za pár hodin

překonat vzdálenost, která by námořníkům v jejich dřevěných lodích s plachtami trvala několik měsíců. Elektronika v tomhle letadle by zamotala hlavu programátorům před padesáti lety. Před takovými zázraky nelze utéct. Budoucnost ubíhá jen jedním směrem a příští revoluce se neodehraje v oblasti strojů, ale vědomostí. Globální společnost bude jen jedna, společná, bude moct natáhnout ruku a dotknout se všech ostatních mnohem rychleji než myšlenka samotná.

Jakmile k tomu dojde, budou muži jako Santos zbyteční. Bude možné je v tichosti zlikvidovat. Nejsilnějšího muže je možné skolit kulkou do hlavy. Ruka, která stiskne spoušť, nemusí mít větší sílu než ruka dítěte. Stejně jako mamuti padli za oběť oštěpům a ohni, tak i lidé jako Santos, co procvičují své svaly, a ne mozek, rozšíří řady vyhynulých zvířat, jež byla silná, ale hloupá.

Mysl byla silnější. Mozek svaly porazí.

Aspoň teoreticky. S ohledem na svou nedávnou zkušenost se Santosem si Keller uvědomoval, že bude muset nastat přechodné období, než hulváti a gangsteři skončí jako brontosauři. A během téhle doby bude moudřejší neplést se netvorům do cesty, protože budou určitě kopat. To nepochybně.

*****

Washington, D.C.

Jay ležel v posteli vedle Saji, oba si četli a on vzdychl.

"Co je?"

"To s tím chlapem," řekl. "Mám pocit, že mi uniká něco, co by nemělo."

Položila svou knížku a podívala se na něj. "Vážně?"

Jo. Mám pocit, jako by mi ty pasti a kroky připadaly povědomé. Jako to na Fudžijamě. Proč se objevil jako starší Thajec? Proč přišel, posadil se vedle mě a pak to zničehonic prozradil?"

"Ví, že máš částečně thajský původ," řekla. "Hraje si s tebou."

Jo, to jo, ale je to nějak zvláštní. Mám pocit, jako bych toho chlápka měl znát."

Chvilku seděla mlčky. Pak řekla: "A co tě trápí dál?"

"Mě? Nic. Jenom práce."

"Víš to jistě?" zeptala se.

Jistěže." Podíval se na ni. "Kam směřuješ?"

Chvilku bylo ticho, pak promluvila. Jsi určitě připraven na svatbu?"

Zamrkal. Otázka, která mu seděla v hlavě už několik týdnů, zněla hrozně, když ji slyšel od ní. Jak se můžeš takhle ptát? To víš, že jsem."

"To je dobře."

"Proč... máš snad pochybnosti?"

Vzdychla. "Ano."

"Cože? Opravdu?" Posadil se ještě vzpřímeněji. Žaludek se mu sevřel, jako by vypil hrnek tekutého dusíku. "Proč?"

"Znáš čtyři vznešené pravdy," řekla.

Pokrčil rameny. Jo. Na světě je strádání. To strádání má svou příčinu. Všechno skončí. Existuje způsob, jak se naučit, aby to skončilo, a to pomocí osminásobné cesty."

"Přihořívá. A ta cesta je?"

"O co jde, hádanky do postele?"

Pokrčila rameny. "Sám ses ptal."

"Dobře, takže máme, hm... správné porozumění, správné přemýšlení, správné mluvení, správné skutky, správný život, správné, hm, snažení. Počkej, ještě, hm, správná dbalost a - nenapovídej - správné soustředění."

"Ano. A většina z nás, kdo se snažíme dosáhnout poučení, volíme střední cestu. Vyhýbáme se extrémům."

"Fajn. A co? Co to má co společného s tím, že máš pochybnosti o nás?"

"Mám strach, že moje touha po tobě je občas až moc silná," řekla. "Že

takhle silná touha, to, že jsem k ní tak připoutaná, bude nakonec příčinou trápení. Že s tebou nebudu, ale budu chtít s tebou být až příliš."

"Poslouchej, snažil jsem se do toho zapojit, ale nikdy jsem tomu pořádně nerozuměl. Co to znamená?"

Usmála se na něj. "Připuštění nevědomosti je první cestou k vědění."

Jo, jasně."

"Neznamená to, že nemůžeme být spolu po svatbě a šťastní. Každá chvíle by měla být taková, jaká je, a v každé chvíli je spousta radosti. Jenže jde o to, nenechat se k ní moc připoutat, nechtít tu radost tolik, že si ji pak neprožiješ. Můžeš... si to vytvořit po svém. Můžeš celou dobu trávit tím, že se pokusíš žít pro budoucnost, plný očekávání, nebo budeš žít v minulosti plný nostalgie. Obojí ti přinese trápení, protože ani jedno nemůžeš mít. Minulost je pryč, budoucnost nikdy nepřijde."

"Takže chceš říct, že se nechceš vdávat?"

"Ne, hlupáku, ty mě neposloucháš. Chci. Možná až moc, to ti chci říct. Nechci, abys byl zodpovědný za moje štěstí, protože dřív nebo později pak budu zklamaná a nešťastná."

"Tomu říkám povzbudivá řeč, miláčku."

"Je to pravda. Sáhneš-li někam mimo sebe pro štěstí, je to jistá cesta k trápení. Chci stát vedle tebe, ale nechci být závislá na tvém stínu, který by mě chránil před sluncem. Ber to tak, že vložím celý svůj život do tebe, do nás. A funguje to skvěle, ty mi dáváš to, co já dávám tobě, i víc."

"To zní dobře. V čem je problém?"

"Za deset let si to rozmyslíš a rozhodneš se, že se mnou nechceš být."

"To se nestane..."

"Dobře, tak lepší příklad - za půl roku tě přejede autobus. Nemáš na výběr zůstat, nebo odejít, prostě odejdeš."

"Chceš říct, že nechceš, aby se ti po mně stýskalo, když mě přejede autobus?"

"Ne. Chci říct, že chci být šťastná sama o sobě, abych nám přinášela jen to, co je pravdivé a skutečné. Svatba je partnerství. Když ke stolu nepřinesu svou půlku, není to fér ani vůči jednomu z nás."

Zavrtěl hlavou. Moc tomu nerozuměl. Bála se, že by ho mohla chtít až moc? A proč je to špatně? On se bál, že by svatbou s ní přišel o něco ze sebe. To byl rozdíl.

Nebo ne?

Cítil, jak ho hladí po noze. "Paráda. Copak to tady je?"

"Současnost, Jayi. Žádná minulost ani budoucnost, jenom právě teď."

Usmál se. Dobře. To by se dalo zvládnout. Jo, jistě. Žádný problém.

Ale trápilo ho, že i ona o svatbě přemýšlí. Vzhledem k tomu, jak se v poslední době cítil, by ho to trápit nemělo, ale přece. Byl to snad dvojí metr? Možná, ale... Co to!

Přehlušila jeho myšlenky svými činy, a v té chvíli se přestal o cokoli obávat a byl šťastný.

*****

Na palubě Bon Chance

Santos byl spokojen, aspoň chvilku. Přinutil Missy k něčemu, co obvykle neděla - a to něco znamenalo. Zítra ji budou bolet další místa. Její trest však ještě nebyl u konce. A Jackson mu neunikne jen proto, že odletěl do Německa, ale ten mohl počkat. Všechno má svůj čas.

Důvěřoval jí? Ne, to určitě ne. Byla to děvka, a šlo jí jen o sebe, to se nezměnilo, ať říkala cokoli. Za své dovednosti si mohla koupit jen tolik, ale zatím by byla škoda si to neužít. Až se vrátí domů, najde si mladší ženy, které neznají umění lásky, a naučí je, aby ho těšily tak jako Missy. Jen nebudou mít její zvrácenou mysl a potřebu všechno řídit. Chytré ženy,

ambiciózní ženy jsou nebezpečné, je třeba se jim vyhnout. Mladé, pohledné a hloupé, těm dával přednost. A kdyby s léty zmoudřely? Na jejich místo přece čekají zástupy čerstvých.

Sprchoval se a mydlil se ručně vyrobeným mýdlem, začal si pobrukovat. Chystal se start další části projektu. S počítači a reklamou ale šlo udělat jen určité množství věcí, takže brzy bude na něm a na mužích, jako je on, aby věci uvedli do chodu.

Vystoupil ze sprchy a otřel se do jednoho z obrovských ručníků, co tu Missy měla. Měl by jít a trénovat, když se tak skvěle uvolnil. V tělocvičně na lodi bylo místa dost, když se všechno nářadí odsunulo z cesty. Milování a teplá sprcha, to jsou věci, po nichž muž má chuť vlézt do postele a zdřímnout si, jenže disciplína potřebuje udržovat. Trénoval každý den, ať se dělo co se dělo, ať byl kde byl, všude měl nějakou činnost. Ostří bojovníka se může otupit, když se pravidelně nebrousí. Čas od času by si snadno omluvil pauzu. Ale v takovém případě není problém ospravedlnit si dva dny. Pak čtyři. Tohle by pak nebralo konce a člověk by se ani nenadál a byl by z něj líný tlusťoch, na kterém by si smlsnul nějaký svižný a lačný hráč, který si nenalhával, že pořád ještě umí to, co uměl dřív, když jeho dovednosti už dávno vzaly za své.

Našel pruhované tepláky a gumové sandály, vzal si čistý ručník a zamířil ke dveřím.

Missy ležela nahá na posteli a zahlédla ho. "Neříkej mi, že jdeš trénovat?"

Jdu."

"Ale vždyť musíš být unavený."

"Ano. To nevadí."

"A nechceš spíš jít do postele? Trénovat můžeš potom."

"To by šlo. Přijdu. Ale teď jdu cvičit."

Zavrtěla hlavou a on odešel. Nemohla tomu rozumět. Byla to žena. A ženy se v mužích nevyznají, nechápou, co je důležité. Jistě, vědí, co muž chce v posteli, ale co je čest a disciplína a co dělá muže mužem? Kdepak. O tom nemají potuchy. Jak by mohly? Muž taky neumí rodit děti. Prostě to v sobě nemá.

24 KAPITOLA

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Michaels poslouchal hned po ránu v zasedací místnosti hlášení svých lidí. Byla tu Toni, Jay, John Howard a Julio Fernandez.

Toni řekla: "Policie si je jistá, že auto, které narazilo do vozidla senátora DeWitta, tak učinilo úmyslně. Před nárazem nebyly žádné brzdné stopy, a to auto, jež bylo identifikováno podle kousků barvy a chromu, bylo nalezeno pár kilometrů odtud. Lidé v oblasti zahlédli řidiče, ale měl na sobě helmu a silné rukavice, takže si nikdo nevšiml, jak vlastně vypadá. Mohl to být běloch, černoch, nebo dokonce i žena."

Michaels řekl: "A Jay si myslí, že se to vztahuje ke KyberZemi. Jayi?"

Jay přikývl. Jo. Je to jenom další kamínek do mojí nepodložené mozaiky, šéfe, ale už se to poměrně dost dobře rýsuje. Trošku jsem se rozhlížel a našel jsem zajímavé věci o té jejich hazardní lodi. Nikdy nekotví v žádném přístavu, tak je tomu aspoň od doby, co byla déle než před rokem opravena a vyplula na moře."

"To zní divně. Jak doplňuje palivo a zásoby?" zeptal se Howard.

"Palivo, poštu, potraviny, všechno dováží buď helikoptéra, nebo zvláštní nákladní loděmi, které se u ní zastavují jednou měsíčně. Jelikož ta loď pluje v mezinárodních vodách, nikdo ji nesmí otravovat. Nenašel jsem žádné plány pro

přestavbu a úpravu, poté, co byla loď prodána, nic. Je registrovaná v Libyi, což znamená, že dokud bude platit poplatky, nikdo se o ni nebude zajímat. Na síti jsou sice kamery, ale ukazují hlavně kasino a venkovní část. Nevíme, co všechno je na lodi. Sebral jsem zprávy z různých stránek na netu, zprávy od turistů, a když je poskládáš všechny dohromady, dostaneš obrázek, ve kterém toho spousta chybí."

"Například?" zeptal se Michaels.

"Například půlka lodi. Tady, podívejte se na obraz." Jay stiskl klávesu na svém notebooku a nad projekčním portem se objevila holoprojekce. "Tady a tady jsou kajuty pro cestující, na těchhle palubách." Část trojrozměrného zobrazení se rozsvítila červeně.

"Kasino je tady. Tohle je bazén, tady tělocvična, tady velká jídelna a zábavní sál."

Další části obrazu se rozsvěcovaly různými barvami.

Jestliže tahle oblast jsou prostory pro posádku, a tyhle paluby vyhradíme pro strojovnu, zásoby, různá skladiště, palivo a tak..." rozsvítily se další barvy... "pak přihodíš dalších pár objemných prostor jen tak pro srandu králíkům, ale pořád ti zbyde velká část lodi, která je podle všeho prázdná. A žádná ze zpráv se o těch nevyužitých palubách nezmiňuje."

"Třeba tam budují nová kasina?" zkusil to Fernandez.

"Těžko, nejeví žádné známky stavebního ruchu, po dobu nejméně posledních šesti měsíců tam zásobovací lodě nedovezly žádný stavební materiál - podařilo se mi sehnat tyhle doklady."

"A co přesně tím chceš říct, Jayi?" zeptala se Toni.

Zavrtěl hlavou. "O lodích toho nevím dost, abych měl jistotu, ale zdá se mi, že všechen ten prostor by asi bez využití zůstat neměl."

"To je v zásadě pravda," přikývl Howard.

"Takže pokud to tak je, co je na těch palubách? Já bych tipoval něco, co je spojeno s KyberZemí, a ne hazardem samotným."

"Například?" zeptal se Michaels.

Jay pokrčil rameny. Já nevím. Třeba počítače. Nějaký výrobní areál pro všechny ty reklamy, co jich je všude spousta. Zjistil jsem, že si je vyrábějí sami, bez zapojení jakékoli agentury zvenčí."

"A to znamená co, i když to tak je?" zeptala se Toni. "Na tom nic špatného není. Zbylo jim trochu místa, tak ho využili."

Jay zavrtěl hlavou. "Oni to místo nepotřebují. Ústředí KyberZemě leží ve Švýcarsku. Mají v Ženevě dvacetipatrovou budovu a obří skladiště. Co je proti tomu loď z půlky plná automatů a karetních stolků?"

"Ale nějakou teorii máš, viď?" zeptal se Michaels.

"Ano, pane veliteli, mám. Podívej, kdyby chystali něco ilegálního, švýcarská policie by k nim mohla přijít a porozhlídnout se jim po tom domě v Ženevě. Ale co když se něco děje uprostřed Karibiku? Kdo má sílu jít tam a zkontrolovat to?"

Howard přikývl. "Striktně vzato nikdo."

"Přesně tak."

"Takže ty tvrdíš, že útoky na síť jsou organizovány z té lodi?" zeptala se Toni.

"Nemůžu to tvrdit s jistotou. Ale kdyby to tak bylo, jak by se o tom mohl někdo dozvědět? Nebo, když už by se něco dozvěděl, s tím něco udělat? A proč má vůbec KyberZemě hazardní loď?"

"Asi bychom měli najít pár odpovědí," řekl Michaels.

"Pracuju na tom," přikývl Jay.

*****

Když schůzka skonala, Jay se ocitl o samotě s Juliem Fernandezem.

Julio řekl: "Zdá se, že v téhle otázce máš celkem jasno."

Jay se usmál. "Třeba ne. Možná se mi povede rozluštit jejich databázi zaměstnanců. Jestli se mi povede zjistit, kdo pro ně pracuje, možná se mi podaří ty lidi najít dalšími elektronickými cestami. Rozumíš, zjistit to podle toho, kde kdo platil kreditkou, kam kdo volal a tak. Jestli na té lodi pracují nějací programátoři, tak by to na ně mohlo namířit další pochybnosti."

"Myslíš, že se ti povede proniknout ochranou něčeho, jako je KyberZeměí?"

"No, jo, když budu mít dost času a pár superpočítačů. Ale je i jednodušší způsob. Sociální inženýrství."

Fernandez se usmál. "Pamatuju si, jak jsi o tom mluvil," řekl. "Ale je to legální?"

"Úplně striktně vzato ne," odpověděl Jay.

"A v jakém smyslu to legální je?"

"No, vlastně v žádném," připustil Jay. "Ale řekněme například, že znám někoho, kdo zná někoho, kdo zná někoho, kdo má k těm souborům přístup, a já s ním tu informaci můžu za něco vyměnit. To nás nestojí nic."

"Ne že bych do toho chtěl nějak šťourat, ale není to přesně to, co se tady snažíme zastavit? Neznamená průnik do počítače někoho jiného a zcizení informací vlastně zločin?"

"Technicky vzato ano."

Fernandez se za něj usmál. "Aha."

"Ale ber to tak, že nemluvíme o tom, že se chceme vloupat do bytu nějakého počestného občana a ukrást mu televizi. Jsem si poměrně jistý, že tohle jsou ti hoši, kteří připravili národy celého světa o miliony a miliony dolarů. Následkem toho, že na některých místech přestal fungovat net, umřeli lidé. Tihle mládenci nosí pásky přes oči a bambitky. Jsou to lupiči."

"To je ale šikmá plocha, Jayi. Snažíš se proklestit si cestu mimo čtvrtý dodatek ústavy. Ovoce otráveného stromu a tak dál."

"Kdy se z tebe stal odborník na ústavu, poručíku?"

"Přísahal jsem, že ji budu ctít a chránit. Ty taky, když se podívám na chartu Net Force. Jakmile začneš překračovat pravidla, aby ses dostal k opravdu zlým lidem, za jak dlouho je začneš překračovat i proto, aby ses dostal k normálně zlým? A pak k těm, kteří možná až tak zlí nejsou, ale tobě se znelíbili?"

Jay vzdychl. "Jo, no tak máš pravdu. Možná existuje jiná šance, jak se k té informaci dostat, a nedopustit se nějakého zločinu. Bude to ale složitější. A co když se do toho pustím, oni mezitím znovu udeří, vyřadí z provozu nemocnici a zabijí několik pacientů nebo tak něco?"

"To by bylo zlé. Ale i tak."

Julio, ty v jednom kuse dodržuješ dopravní předpisy?"

"Ne. A když mě chytnou, tak taky neprotestuju a zaplatím. Jenže projet uprostřed pustiny, o půlnoci, když široko daleko nikdo není, na červenou, to je přece něco jiného, ne?

Představ si, že získáš to, co potřebuješ, a my tu informaci využijeme, abychom ty lidi dostali. Nic se nestalo, ne? Jenže co když jeden z jejich právníků zjistí, co jsme udělali? Ti zloduši, kteří jsou vinní, se ocitnou na svobodě, a ty si budeš muset hledat novou práci nebo si odsedíš nějakou dobu v cele v nějakém venkovském klubu a pět let budeš platit bachařům. Tak to chodí na cestě zákona, Jayi. Tohle právě odděluje poctivé od nepoctivých. Jakmile tohle přestaneme respektovat, jsme stejní jako oni."

Jasně, jasně. Máš pravdu. Jenom mě to tak napadlo."

"Za nápad tě nikdo nepověsí. Teda aspoň zatím ne."

*****

Toni si dala pauzu na kávu, ale seděla za svým stolem a hrála si s počítačem. Už nějakou dobu se miniaturám nevěnovala seriózně - pokud ovšem to, co prováděla, když ji těhotenství upoutalo doma, lze nazvat seriózní činností

- a rozhodla se podívat na Boba Hergerta, jehož internetová lekce ji naučila vše, co o škrábání čar do slonoviny a jejich zaplňování černou tuží věděla.

Bobova metoda se hodně opírala o pointilismus - o vytváření spousty malých teček na hladkém povrchu za použití velmi ostrých jehliček, z nichž některé sám vyráběl, protože běžné jehly byly na tvorbu miniatur, jak si ji představoval on, moc tupé. Bob dokázal vytvořit realistický portrét na kousku slonoviny ne větším než pěťák, a to tak detailně vyvedený, že ho šlo ocenit jedině pod silnou lupou, nebo dokonce stereomikroskopem.

Existovali lidé, kteří to odmítali nazvat uměním, ale Toni mezi ně nepatřila.

*****

Port Orford, Oregon

Bob za poslední rok trochu předělal svůj internetový obchod, přidal nový materiál. Prakticky všechno, co za posledních patnáct let vyrobil, bylo volně přístupné, protože to všechno měl zaznamenané.

Toni se procházela po širokých chodbách - ve VR byl metr čtvereční za hubičku - a dívala se na různé vystavené kousky. Měla i konkrétnější důvod pro svou návštěvu než jen okukování. Nadine, žena Johna Howarda, koupila svému manželovi k blížícím se narozeninám sadu rukojetí k revolveru z umělé slonoviny. Byl to nový druh slonoviny, která vypadala k nerozeznání od skutečné, ale stála mnohem méně a nebylo nutné, aby kvůli lidské marnivosti umřel nějaký Bimbo. Nadine požádala Toni, jestli by je nechtěla nějak ozdobit. Toni už jednou ozdobila rukojeť zbraně pro jednoho z kamarádů Julia Fernandeze. Ten člověk, bývalý člen Zelených baretů, měl kovbojský revolver a Julio ji požádal, jestli by na jednu stranu něco nevyrobila. Toni nakreslila prostý motiv, baret s tenkou stužkou a s nápisem "De Opresso Liber". "Osvobozujeme utlačované". Obrázek i motto pocházely z katalogu triček zvláštních jednotek, takže to byla hračka. Nelíbilo se jí, jak to nakonec vypadalo, písmena nebyla dokonalá a stínování taky ne, ale obdarovaný tím byl celkem potěšen. Nadine Howardová však měla na mysli něco složitějšího, a jestli to Toni opravdu měla dělat, věděla, že potřebuje pomoc.

Když se Toni přihlásila, obchod byl rozvržen podle jejích potřeb, takže snadno našla rukojeti ke zbraním. Nabízelo se jich tu poměrně dost. Byla tu pěkná sada, jakou přátelé mohli věnovat šerifovi před penzí, s vyobra-

zením jeho jména a odznaku. Někde bylo zvláštní písmo a geometrické obrazce. Jinde portrét vnoučete.

Na těch, co ji zaujaly, byla znázorněna nahá žena tmavé pleti zepředu a zezadu, jež klečela někde venku na dlaždicích a kolem ní byly stavby jako ze Středního východu. Detailní zpracování bylo velmi důkladné - sloupy podpírající klenutou střechu byly vyřezávané, balustrády, zábradlí, parapety budov, všechno bylo velmi propracované. Vzadu byla vidět kupole nějaké další budovy. Na dlaždicích byl vidět odraz té ženy, jež byla sama o sobě skvostná. Měla krátký účes, skoro ježka, nos, který vypadal, jako by ho kdysi měla zlomený, a při pětinásobném zvětšení bylo vidět, že má světlé oči.

Vypadala povědomě.

Dorazil k ní Bob. "Ahoj, Toni," řekl. Jak se vede?"

"Ahoj, Bobe. Asi budu muset udělat nějakou rukojeť na pistoli, a napadlo mě, že bych se tady stavila pro inspiraci. Tohle je parádní práce."

"Díky. To je Dirisha. Podívej se blíž na její zápěstí. Tady."

Toni se podívala. Viděla něco, co připomínalo malý čtverec, z něhož na jedné straně vyčuhovala trubička a vypadala jako prst. Upravila zvětšení tak, aby se podívala líp.

"Je to spetsdod," řekl. "Zbraň na šipky. Je to hrdinka z jednoho sci-fi románu; dělal jsem to pro autora."

"Je to neuvěřitelná práce, Bobe."
"Díky."
"Toho se asi nedožiju, abych to uměla tak jako ty."
"Jde v tom jenom o cvik, děvče. Když to zvládnu já, tak to dokáže každý."
"To určitě."
"No, dobře, trošku talentu není na škodu. Ale většinou je to otázka tvrdé práce. No nic, musím běžet, další zákazník. Měj se, Toni. A dej vědět, jestli ti můžu nějak pomoct."
"Díky, Bobe."
Znovu se sklonila a obdivovala rukojeť té pistole. Bob pracoval se stereomikroskopem a Alex jí díky bohu taky takový věnoval. A nakonec se jim docela hodil, když Alex řešil jeden případ, takže už jen proto se ta investice vyplatila. Ale jestli Toni měla dělat něco takového, tak bude potřebovat víc než jen dobrý stereomikroskop. Ať o tom Bob říkal cokoli, než člověk zvládne něco takového, musí mít spoustu talentu a trpěli-
vosti. Při dvacetinásobném zvětšení jste mohli té ženě spočítat obočí a ani jeden chloupek tam nebyl nepatřičný. Jo, jo.

*****
Na palubě Bon Chance

Jasmine Chance se podívala na statistiky. Nových členů přibývalo, dokonce podstatně, ale nedosahovalo to takových hodnot, jak si KyberZemě představovala. Byla to dobrá kampaň, to přesouvání kombinací, ale zjevně už dosáhla svého vrcholu.
Opřela se o opěradlo a vzdychla. No, čekala, že to tak dopadne. Žádná z vlád, u nichž lobbovali, nebyla připravená nalodit se na jejich loď: neobjevilo se dost veřejného zájmu, a právě ten by byl potřeba. Politici se od svých voličských základen moc nevzdalovali, to věděl každý, a jediný způsob, jak prosadit ten či onen zákon, spočíval v tom, že volení zástupci dostali od voličů dostatek signálů, podle nichž se rozhodli, jak zareagují. Politici už od podstaty spíš následovali, než že by vedli. Veřejné mínění spíš odráželi, než že by ho utvářeli. Zajišťovali si tím delší dobu ve funkci a snaha o znovuzvolení byla důležitější než jakýkoli zákon, který mohli posvětit.
Takže bylo načase zvýšit obrátky, aby rozzlobená veřejnost začala požadovat, aby ti lidé, kteří byli zvoleni, zvedli zadek a zjednali nápravu.
Chance a její týmy musely přispěchat s něčím, co by se snad dalo napravit. Něco, co by museli napravovat příliš dlouho a za moc peněz a úsilí. A to znamenalo víc než jen poničit počítačové sítě a software. Znamenalo to likvidaci zařízení samotných, a jestli šlo o přerezání kabelů nebo vyhození budov do povětří, muselo to proběhnout bez ohledu na náklady.
Podívala se na hodinky. Kellerova skupina se to bude muset dozvědět. Zavolala mu, aby ho informovala o dalším posunutí plánu.
Roberto se pobaví. Bude moci odjet a odstranit všechny překážky, a to ho na tomhle projektu bavilo odjakživa nejvíc. Tohle a peníze, pochopitelně. Bavilo ho být i s ní, to jistě, ale nebyla tak naivní, aby si myslela, že je u něj na prvním místě.
I když někdy to tak vypadalo...
Usmála se a natáhla se pro sluchátko. Všechno kolem se trošku zrychlí.

25 KAPITOLA

*****
Bufet U Joea Kansas City, Kansas Červen 1955

Restaurace U Joea byla klasika - nebo by se jí stala, kdyby přetrvala do osmdesátých let. Měla tvar tlustého rohlíku, přední část byla od výšky jednoho metru nahoru zasklená. Uvnitř byl po celé délce restaurace sololitový pult s motivy bumerangů a u nej stály k podlaze přišroubované chromované stoličky s červenou koženkou na sedácích. Joe nabízel hamburgery, hranolky a sýrové sendviče. K večeři byla specialita rostbíf a šťouchané brambory zalité hustou omáčkou a zelenina dle výběru - pokud jste měli chuť na hrášek nebo karotku z konzervy. K snídani jste si tu mohli dát šunku s vejci, slaninu s vejci nebo párek s vejci, to všechno s opečenými bramborami. Pokud jste se chtěli najíst co nejzdravěji, tak byste u Joea umřeli hlady a nikomu by vás nebylo líto. Samotnou zeleninu jedl jenom nějaký pomatený komunista, a když ten umřel, žádná škoda.

Bylo brzy, takže Jay snídal, a to odlehčenou verzi: dvě volská oka. Čtyři malé párky a suchary namočené v rozpuštěném másle. Opečené šťouchané brambory v louži horkého oleje. V jednadvacátém století by to nazvali infarktovou specialitou. Ale před šedesáti lety se jedlo takhle dost pravidelně a nikdo se nad tím nezamýšlel. A když si chtěli k tomu dát něco cereálií, tak si dali cukrový pišingr s plnotučným mlékem a na to ještě pár vrchovatých lžiček granulovaného cukru. A nikdo tu nemluvil

o Bílé smrti. Jay se podíval na hodinky a pak na dveře právě v okamžiku, kdy přišel člověk s novinami z Kansas City Star. Byl to vesele vyhlížející člověk s knírkem, na sobě měl šedý klobouk, zmuchlanou bílou košili s kravatou a přes ramena přehozené černé sportovní sako ve stylu Franka Sinatry a v ruce velkou obálku. Přichází Mahler, nejlepší reportér Staru, metafora pro přenos informací, které Jay potřeboval.

"Nazdar, Joe," řekl Mahler. "Kafe a číslo tři. Na účet mého přítele z východu."

Joe, podsaditý muž za pultem v kdysi bílé zástěře, která by potřebovala pět litrů bělicího prostředku a tři cykly v pračce za použití nejsilnějšího sava, aby získala aspoň šedou barvu, přikývl a otočil k servírovacímu okénku. Zařval na kuchaře: "Čtyři míchaný potrhaný, špek a malý tácky se spálenejma!"

Jay si to v duchu překládal: Čtyři míchaná vejce, opečené brambory, slaninu, malé lívance a bílý chleba, všechno propečené. No, asi by stačilo říct jenom chleba, protože tady jiný než bílý stejně neměli.

Joe nalil do těžkého porcelánového šálku kávu a postavil to na podšálek před Mahlera. Pár kapek toho slabého roztoku - vypadalo to spíš jako slabý čaj - vyšplouchlo na podšálek. Mahler si kafe osladil čtyřmi lžičkami cukru, nalil do ní menší lahvičku smetany, párkrát si ji zamíchal a pak se napil.

Tady by si distributoři kávy rvali vlasy.

Bylo až s podivem, že všichni nebyli cukrovkáři.

"Tak tady je vaše informace," řekl Mahler a podal obálku přes pult Jayovi.

"Díky."

"Není zač. Jen když můžu udržet ty rudý svině co nejdál."

Jay se usmál. Padesátá léta byla plná lidí, kteří se obávali, že komunisté se každou chvílí vylodí v Palisades Parku nebo na Long Beach. Senátor McCarthy rozehrál obavy celé země jako rockový bubeník bušící do svých kotlů, aspoň na chvíli. A i když HUAC - Senátní výbor pro neamerickou činnost - dávno odvál čas, rudý strach přetrvával až do pádu Sovětského svazu skoro o čtyřicet let později. Zatím každý, kdo se považoval za patriota, by udělal cokoli pro jakýkoli vládní úřad, jež by jen naznačil, že se pokusí zatnout tipec rudé záplavě hrozící pohltit celý svět...

"Vaše vláda vám děkuje, pane Mahlere."

Jay otevřel obálku. Julio Fernandez měl pravdu. Podařilo se mu dostat se k té informaci legálně. Musel jít sice oklikou, ale všechno to byly veřejně

dostupné informace, a když člověk věděl, co hledá, a uměl hledat, měl všechno na dosah ruky. Prohlédl si seznam, pokýval hlavou a znovu se usmál. Šéfovi se to bude líbit.

Mahlerovi donesli snídani, která vypadala doslova psychedelicky. Jasně žlutá míchaná vajíčka, červenohnědá slanina, hromádka osmi lívanců velkých asi jako podšálek a druhý talíř se čtyřmi toasty rozříznutými úhlopříčně na polovinu, každý potřený máslem a ve zvláštní misce ještě dalších osm kuliček másla. Hoši. Jay si to předem prověřil. V té době se vážně takhle jedlo. Bylo s podivem, že se všichni vůbec dožili třicítky.

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Michaels seděl ve své kanceláři a snažil se nějak vyznat v novém návrhu rozpočtu, který mu sestavili ti, kdo kontrolovali jeho výdaje, když Jay vešel dovnitř. Nikdo tu neklepal. K čemu měl sekretářku? Nikdy se nepokusila Jaye ani zpomalit, tak to aspoň Michaelsovi připadalo.

"Číhej na to, šéfe." V ruce nesl notebook.

"Poslouchám."

Jay podal Michaelsovi obrazovku a svalil na pohovku. "Mají na té lodi člun plný počítačových programátorů. Dám krk, že útoky na web vycházely odtud."

"A to víš jak?"

"No, chystal jsem se prolomit soubory zaměstnanců KyberZemě, ale Julio mi to rozmluvil. Ze prý by to bylo ilegální, nemorální a tak dál. Ale díky tomu jsem se zamyslel, takže jsem to vyhrabal s použitím veřejných věcí, všechno naprosto legální."

"Tak vyklop, o co přesně jde."

"Dobře, podívej se na seznam. Já jsem si jenom půjčil pár hodin na TJS v NSA a procpal jsem tím několik záznamů INEST."

Michaels přikývl. TJS byl počítač Cray přezdívaný též Třídička jako svině, měli ho v Agentuře pro národní bezpečnost a v jejím nově vybaveném podzemním komplexu nedaleko Fairfaxu. A INEST byl Mezistátní terminál statistiky vzdělávání sídlící ve Washingtonu, D.C.

"Fajn."

"A pak jsem vzal jména dvou procent nejlepších absolventů počítačových škol z USA a Evropy za posledních deset let. Zjistil jsem si, o koho šlo, pak jsem je porovnal s veřejnými záznamy - řidičské průkazy, majetkové daně, daně z příjmu a tak."

"Pořád poslouchám, ale nějak netuším proč. Už přijde pointa? Jestli jo, tak odpřísáhnu, že jsi skvělý kamarád."

Jay se zasmál. "No dobře. Výsledkem tedy je, že celkem dost těch chlapců a děvčat, kteří byli jedničkami ve svých ročnících na CIT, MIT, Curyšské univerzitě a tak podobně, se zjevně zabydlelo v Ženevě ve Švýcarsku. To samozřejmě neznamená, že všichni pracují pro KyberZemi, ale nejbystřejší z nich za poslední půlrok utráceli peníze i čas ve Fort Lauderdale na Floridě. Nejdřív byli ve Švýcarsku, pak na Floridě."

"A z toho plyne?"

"Zkus hádat, která hazardní loď vykazuje každý den nejmíň pět letů do Fort Lauderdale a zpátky. A ze záznamů, které jsem viděl, vyplývá, že tihle lidi se objevují každý týden ve stejných cyklech. Podle mě jsou to jejich dny volna. Bydlí a pracují na té lodi, nasednou na helikoptéru a odletí do města za zábavou."

Michaels přikývl. Bylo to nepodložené, ale šlo by o velkou náhodu, kdyby to tak nebylo. I když lepší právník by to rozcupoval jako konfety.

"Můžu to ještě víc probrat, ale podle mě máme na té lodi hejno programátorů a všichni se dost usilovně snaží to udržet pod pokličkou, ne-li úplně v tajnosti. A samozřejmě největší otázkou je: proč? A já myslím, že odpověď na to známe všichni. Proto, že přešli na stranu zla."

"No, ale asi bude potřeba, abychom to mohli prokázat, nemyslíš?"

Jay zavrtěl hlavou. "To už bude tvrdší oříšek. Na jedné z těch kamer bychom

mohli třeba něco zachytit, ale záznamy lodi nejsou veřejné. Podle mě nemáme dost na to, abychom si vyžádali soudní povolení k prohlídce. A stejně by nám ho nedali. Loď nám nepatří a Libyi je to podle mě dost jedno."

Ve dveřích se objevila Toni. "Co se děje?"

Michaels kývl na Jaye, a ten jí to v rychlosti vysvětlil.

"Dobrá práce, Jayi," řekla. "A co teď?"

"Možná by někdo měl odjet na loď a rozhlídnout se tam," řekl Michaels.

"K tomu, aby se někdo dostal na loď, je akorát potřeba objevit se na heliportu a ukázat trochu peněz na cestu do toho kasina na vlnách," řekl Jay. "Většina hostů pochází ze Států, pár z Kuby a dalších ostrovů."

"Chceš požádat FBI, aby to prověřila?" zeptala se Toni.

"To nespadá do jejích kompetencí," namítl Michaels. "A jen tak mezi námi a ukrytým mikrofonem v mé lampě, CIA důvěřuju stejně málo, jako dokážu lítat máváním rukama."

"Co tím tedy myslíš, Alexi?"

Je konec zimy. Menší výlet do Karibiku za hazardem a tropickým sluníčkem by byla příjemná dovolená, nemyslíš?"

Já, já!" vykřikl Jay. Já tam pojedu!"

"Ne," řekl Michaels. Podíval se na Toni. "Co vy na to, paní Michaelsová? Troufla byste si na trošku práce mimo město?"

Výraz v jejím obličeji byl k nezaplacení.

*****

Když Jay odešel, Toni řekla: "Ty to myslíš vážně, viď?"

"Ano, madam. Potřebujeme tam poslat někoho, kdo nám sežene popis celé lodi."

"A nechceš to udělat sám."

"Ani náhodou. Žena by mě zabila, kdybych si odjel a nechal ji doma s dítětem samotnou."

"Vážně, Alexi. Proč já?"

"Pokud si pamatuju, tak posledně, když jsem se pokusil neposlat tě pracovně pryč, tak jsi mi pořádně vyčinila. Prostě jsem se poučil."

"To určitě." Hlas měla suchý jako pouštní písek.

"No, tak dobře, myslím, že by to nemělo být nějak výjimečně nebezpečné, když to chceš vědět. Nebudeš muset dělat nic riskantního, jenom se tam projdeš a omrkneš to, zkusíš si to zapamatovat. Nechci, aby ses plížila do částí lodi, které jsou veřejnosti nepřístupné, ani abys kradla kódy počítačů a tak. Řeknu Jayovi, aby připravil pár hologramu těch programátorů, co odhalil, můžeš si je prostudovat pro případ, že bys jednoho z nich během svého pobytu potkala, fajn, ale hlavní je získat informace, jaké budou všem na očích."

"Aby...?"

"Abychom je využili, až a pokud je budeme potřebovat. Nevím přesně, kam tohle povede, ale zkusíme se podívat na pár hypotéz a odrazit se od nich. Dejme tomu, že Jay má pravdu. Dál, že KyberZemě je zodpovědná za útoky na síť. A že je organizuje z téhle lodi v Karibiku. Co s tím můžeme udělat bez důkazů? Plují po širém moři a naše zákony jim neublíží. Jistě, mohli bychom tam poslat torpédoborec nebo křižník, aby to

prověřil - pokud bychom ovšem o správnosti takového kroku přesvědčili velicího admirála, ministra námořnictva, štáb i prezidenta, a to není pravděpodobné. Jestli se pleteme, mezinárodní reakce by smetla všechny viníky - to bych byl já. A i kdybychom měli pravdu, každá rozvojová země na zeměkouli by si vykřičela hlasivky, jak by nadávala na americký imperialismus a diplomacii z dělových člunů. Být supervelmoc nemá jenom kladné stránky."

" ‚Ó! Jak skvělé je mít sílu gigantů, však jen tyran ji co gigant užívá.'"

Zmateně se na ni zadíval.

Usmála se. "Tolik let už čekám na příležitost, až to budu moct použít. Oko

za oko," dodala. "Jeden z mých profesorů na univerzitě byl hrozný nadšenec do Shakespeara; v jednom kuse nám předhazoval citáty jako perly sviním - většinou jsme je ignorovali. Pamatuju si už jenom jeden, a ten je z Tita Andronika. Ale to se v hovoru taky moc často použít nedá."

"To i zfilmovali, ne? Jen se tam znásilňuje, vraždí a mstí, co? Naprosto povznášející dílo."

Jo, to jistě. Ten citát je Áronova věta: 'Kdyby existovali ďáblové či kdybych já byl ďábel, co žije a hoří nekonečným plamenem, měl bych tě v pekle za společníka, však mučil bych tě svým ostrým jazykem!'"

"Ten váš učitel musel být zajímavý člověk."

Jo, byl. Pár let po mojí promoci začal pracovat na ministerstvu zahraničí. Teď dělá myslím v čínském oddělení."

"No, tvoje znalosti klasiků mě ohromily. Chceš teda jet na tu loď nebo ne? Myslím, že kdyby se ti nechtělo, tak bych tady už nějakého dalšího dobrovolníka našel."

Jo, slyšela jsem Jaye."

"Každopádně tě nechci nutit. Záleží na tobě. Ale nemůžeš říct, že jsem ti to nenabídl."

Přikývla a zamyslela se.

"Když se nám povede získat dost materiálů, abychom měli jistotu, že KyberZemě je skutečným viníkem," řekl Alex, "a že to provádí z té lodi, tak bychom s tím možná mohli udělat něco sami."

Jak to myslíš?"

"Chlapci a děvčata Johna Howarda se prý už nějakou dobu nudí."

"Ředitelka tě zabije."

"Pokud budeme mít pravdu, tak ne. V zásadě to spadá do našich kompetencí - aspoň nebudeme čenichat na území nějaké jiné země. Máme přece stejné právo vyrazit na oceán jako kdokoli další, ne?"

"To je hodně nejisté, Alexi."

"Ale není to tak zlé, jako pár věcí, které jsme podnikli, a nic se nám při nich nestalo. Pamatuješ si ty výlety do Groznéhо? A do Guiney-Bissau?"

"Takhle si to chceš omlouvat? Tím, že uděláš nejmenší z jiných zel?"

"A proč ne? I já jsem měl na škole situační etiku."

Zavrtěla hlavou.

"Kromě toho je to teď jenom naše vysněná představa. Nevíme s jistotou, jestli má Jay pravdu. Možná až získáme dost jednotlivých detailů, tak to budeme moct poskládat dohromady."

"A tobě by vážně nevadilo, kdybych jela?"

Jako manžel a otec tvého dítěte z toho radost nemám. Jako velitel už se na to dívám radostněji. Jsi zkušený pracovník, dokážeš se o sebe postarat a úroveň možného rizika je velice nízká."

"A že opustím svého manžela s batoletem?"

"Mám k ruce guru. A ty pořád nadáváš, že jsi jenom doma nebo v kanceláři, jak se bojíš, že se z tebe stane ženská, co mluví jenom o kakání. Jenom jeď. Vem si pár dní volna, utrať pár dolarů z vládní kasy na automatech, trošku se vyhřej na sluníčku - s krémem s pořádně vysokým faktorem samozřejmě."

Usmála se. "Dobře. Pojedu. Díky, Alexi."

"K službám. Asi bych měl zavolat Johnu Howardovi."

"Chceš poslat i jeho?"

"Ne, ale možná by měl začít přemýšlet, jak se dostat na palubu lodi uprostřed oceánu."

*****

Na palubě Bon Chance

V nejnižším bodě za zamčenými a střeženými dveřmi byly elektromagnetické pulzní bomby - EMP. Ležely v rámech z borového dřeva a na velkých paletách,

rovněž dřevěných. Vůní připomínaly kořeněné jídlo a v celém prostoru byla cítit i zvláštní směsice chaluh a oleje. Santos mlhavě tušil, jak tyhle bomby fungují, ale nebylo to nic pro něj. Udělal tu chybu, že se na to zeptal. Odborník na výbušniny se div

nezbláznil radostí, když mu vyprávěl o překrývajícím se záření, o kondenzátorech, koaxiálním tomhle a koaxiálním tamhletom, o vyztužených součástkách a rovinách záření.

Santos poslouchal na půl ucha, přikyvoval a čas od času něco zabrblal, aby měl bombičkář pocit, že tuší, o čem mu to povídá.

"Jde tu o patnáct dvacet megajoulů za desetinu mikrosekundy," řekl muž s extatickým výrazem ve tváři, že to má komu říct.

Pak ukázal na nejbližší bombu, která Santosovi připadala jako v podstatě takové torpédo ze starého filmu o ponorkách. Možná o něco menší a slabší. A špičatější.

"Tenhle konkrétní model používá PBX-9501. Armatura je obalena silným hliníkovým drátem, který funguje jako stator FCG. Záhyby se dělí na půlky, tím se zvýší indukce. Je to zasazeno v těžkém bloku těsně stažených kevlarových a uhlíkových vláken, takže se to neroztrhne dřív, než se vyvine pole..."

Bomba, která nic nevyhodí do povětří. Dost zvláštní.

Tedy, jistě, explodovala a zničila sama sebe, ale jejím prvotním účelem bylo usmažit citlivé komponenty silným elektromagnetickým pulzem vzniklým při explozi. Velmi složité. Měl pocit, že by třeba stačilo na místo svrhnout pumu a všechno srovnat se zemí, ale magnetické záření prý dokázalo proniknout betonem líp než výbušniny a kromě toho nechtěli ztratit všechnu infrastrukturu, protože ji sami budou v budoucnu potřebovat.

Jako biologická zbraň, která zabíjí lidi, ale budovy zůstávají, tak i bomba EMP měla sice zničit počítače, ale lidem ublížit neměla. Zbraň bez krveprolití.

"Ale není tak kvalitní jako virkátory," pokračoval expert, "což jsou zařízení s elektronovým paprskem a anodou, co vibrují v mikrovlnných frekvencích. Ty podle návrhů v laboratořích dokáží vyvinout čtyřicet giga, ale jsou těžké a mnohem složitější..."

Santosovi to všechno připadalo jako totálně zbytečné technické tlachání, jeho zajímalo jen to, aby tyhle obří stříbrné mrchy vybuchly tam a tehdy, až to bude potřeba, a aby odvedly práci, která se od nich čekala.

Tyhle vypadaly jako velké a těžké, ale expert ho ujistil, že převézt je běžným letadlem není problém. I když je sem přivezla zásobovací loď, bylo by možné je sem dopravit i velkou dopravní helikoptérou. Každá bomba vážila asi jako čtyři až pět dospělých mužů a na palubě letadla,

kam se vejde třicet čtyřicet lidí by jich pültucet mohli přivézt bez jakéhokoli problému.

Muž spustil další dávku technologických nesmyslů, ale Santos ho umlčel. "Už tomu rozumím," řekl a úsměvem maskoval svou lež. Jenom potřebuju mít jistotu, že víte, kam a kdy je potřeba je dopravit."

"To jistě, to vím."

"Dobře. Tak se o to postarejte. Já se s vámi spojím, až to bude nutné."

Santos odešel a jeho kroky se na ocelové podlaze tiše odrážely od stěn toho teplého a vlhkého prostoru. Člověk by si myslel, že tady dole bude chladněji, když je všude kolem tolik vody, a ono ne.

Nejtěžší bude načasování celé akce. Jeho úkol bude poměrně snadný, ale nezdar jiných členů by mohl celou misi ohrozit. Měli jenom týden, do té doby musí být všechno na svém místě a dokonale sehrané. Nezbývalo moc času, když bylo potřeba rozmístit lidi, převézt bomby a ujistit se, že všichni vědí, kde a jak napadnout každý z cílů. Ale bylo to takové, jaké to bylo, a on měl větší radost z toho, že vyrazil do terénu, než aby v jednom kuse seděl na zadku a čekal.

Činnost byla lepší než očekávání, aspoň většinou. Jakmile jste se vydali na

cestu a zaváhali jste v nesprávnou chvíli a odhlédli jste od cíle, mohlo vás to stát život. Jistě, museli jste plánovat dopředu, znát taktiku, abyste neudělali nějakou hloupost, ale jakmile jste vyrazili, váhání zabíjelo. Ten, kdo mrkne první, prohraje. A on to nebude.

26 KAPITOLA

*****

Crawfish Point Galveston, Texas Říjen 1957

Lilo jako z konve. Na moři zuřila tropická bouře, možná hurikán, sice ještě dostatečně daleko, aby neohrozila pevninu, ale také blízko na to, aby na pobřeží Mexického zálivu přinesla hodně deště a rozbouřených vln. A Gridley se tu přece projížděl na staré dřevěné lodi, arogantní jako obvykle, ukolébán představou o své neporazitelnosti.

Nedostatkem sebevědomí Jay nikdy netrpěl.

Keller měl na sobě černý pršiplášť a schovával se pod stromem na břehu ústí, v ruce měl loveckou winchesterovku s dalekohledem a díval se, jak Gridley manévruje s lodí mělčinou směrem k zálivu a vyhlíží kořeny nebo ponořené klády, jež by mohl zachytit vrtulí svého člunu. Nebo se jim i na takových plavidlech říká šroub?

Tenhle scénář byl taky nadsazený, na to, jakou informaci Jay hledal, to bylo až příliš složité. Ten člověk nikdy nesáhl po jednom jednoduchém postupu, když jich mohl mít devět komplikovaných. A i veřejné scénáře, které si vybíral, byly náročné senzorové simulace jako ten pitomý výlet na Fudžijamu. Proboha.

Keller se té vzpomínce usmál. Staříka Jaye tím trošku rozhodil, když se tam k němu posadil jako stařec a povídal si s ním. To stařík Jay nečekal.

Když se loď přiblížila na dostřel, Keller si opřel pušku o kořen stromu a zamířil. Déšť cákal na zem, foukal vítr a dalekohled byl mokrý a roz-

mazaný. Člun sebou na té zpěněné vodě pořádně házel a i na strom cákalo dost vody, aby byl Keller dost zmáčený, a to i v pršiplášti. Tahle rána nebude jen tak.

První ranou se mu podařilo zasáhnout boční okno kormidelny, rozbít ho, ale Jaye minul o dobrého půl metru. Nabil a znovu vystřelil, tentokrát zamířil na trup kousek pod běžnou čárou ponoru, když loď vystoupala vzhůru na vlně. Vyhodil prázdnou nábojnici a připravil si třetí střelu, již vypálil na záchrannou vestu pověšenou vedle kormidelny. Tu asi minul úplně, protože si nevšiml, že by ji zasáhl.

Loď bafala dál, Jaye nikde neviděl, asi se krčil v kormidelně a přemýšlel, co se to asi děje.

Dost už toho. Měl na starosti i jiné věci. To, jak si utahoval z Gridleyho, byla legrace, ale Omega nepočká, a jim zbývá na přípravu jen necelý týden. To nemůže stačit. Tohle bude muset nechat plavat. Škoda přeškoda.

V tomhle scénáři, který byl Jayův, měl Keller pod stromem na mělčině ukrytou loďku, tam, kde se do zálivu vlévala nějaká bezejmenná říčka. Možná tedy jméno měla, když nad tím tak přemýšlel, protože Gridley to většinou takhle dělal.

Keller odložil pušku, protože už ji nepotřeboval, a vypravil se ke své loďce. Ještě se podívá, jak to vypadá, pak půjde. Gridley by sem nepřišel, kdyby se nedíval po něčem konkrétním, a Keller by si toho třeba všiml.

Natáhl se pro loďku a začal rozvazovat provaz, který ji poutal ke břehu. Mezitím se ale z hladiny zvedla obrovská postava připomínající netvory z Černé laguny.

Keller ztuhl.

Netvor řekl: "Překvapení!" A Keller si uvědomil, že je to člověk v potápěčském vybavení a v neoprenu. Za obličejovou maskou rozeznal Gridleyho základní převlek, jenž vypadal v podstatě jako Gridley ve skutečnosti.

Gridley měl v ruce velký nůž. Usmál se a začal se hrabat ke Kellerovi, jeho ploutve hlučně plácaly o hladinu...

Keller zmizel.

*****

Vlak KyberZemě Baden-Baden, Německo

Keller vypadl ze scénáře a nadával. Krucifix! Zase Gridleyho podcenil! Měl si dát větší pozor! Mrštil bezdrátovým senzorickým vybavením na zem, ale ihned toho litoval. Tyhle soupravy nebyly laciné. Kdyby to rozbil, nové by mu strhli z rozpočtu.

Zvedl soupravu a stiskl zkušební knoflík. Diody se rozsvítily zeleně, jedna po druhé.

Díky bohu za ty dary. Tentokrát odložil soupravu s větší opatrností, pověsil ji na věšák.

Přílišné sebevědomí přivedlo do hrobu spoustu programátorů a on to viděl tolikrát, že věděl, že proti tomu není imunní nikdo, ani on. Gridley se možná rozhodl pro status quo, stal se z něj federál, tloustl a blahobytněl, ale pořád uměl dost věcí. Keller byl lepší, než jací bývali na škole, ale nebylo moudré myslet si, že ten stařík z Thajska už víc nevyrostl. Byl přece jen šéfem počítačových operací Net Force. Možná nebyl tak dobrý jako Keller, ale úplné pako taky nebyl.

Jen škoda, že neměl čas vyzvat Jaye na pořádný souboj. Utkali by se jako muž proti muži, vše dovoleno. Pak by Jayovi ukázal, kdo je lepší.

No co. S tím už nic nenadělá. A vlastně se nic nestalo. Keller vystupoval na netu v přestrojení naprosto normálního průměrného člověka, co se nikomu nepodobal, tím méně sobě samému. I kdyby ho Gridley zahlédl, neviděl by nikoho, ke komu by mohl přiřadit nějaký obličej.

A i kdyby věděl, o koho jde, tak co? Vědět kdo a dopátrat kde, najít ho a udělat něco dřív, než se spustí Omega, to se nestane. A pak? Jay už mu taky moc neublíží.

Vlak byl v pohybu. Hned ráno vyjel z depa, kde několik dní stál, a teď se dostal jen pár set kilometrů severovýchodně od Dijonu ve Francii. Brzy dorazí na hranici, tam se otočí a vyrazí zpátky k Berlínu. Síly, které vládly v KyberZemi, si nepřály, aby se jejich tři mobilní centra nějak přiblížila k centrále v Ženevě. Loď plula v Karibiku, vlak projížděl mezi Berlínem a francouzskými hranicemi, zpola zaplněn turisty, kteří neměli o ultramoderní technice, která zabírala druhou půlku, ani ponětí. Třetí stanice byla na vlečném člunu, co všem na očích přestavovali v docích v Jokohamě v Japonsku, ale kdykoli by ji bylo možno spustit na vodu. Kdyby se v německých úřednících, kteří dostávali zaplaceno za to, aby vlak ignoro-

vali, probudilo svědomí, nebo kdyby správci japonského přístavu, kteří byli podplaceni, aby se příliš nezaobírali opravou toho vlečného člunu, najednou zešíleli, loď byla v bezpečí, šlo o nejjistější pojistku. Kdyby se vlaku, vlečnému člunu nebo oběma něco stalo, loď představovala základnu, jíž nikdo nemohl podle práva ublížit. Jenže k uskutečnění plánů by stačil kterýkoli z bodů sám o sobě. Všechny tři měly podobné vybavení, a to, co prováděl jeden, se rychle přenášelo na ostatní, takže v každém okamžiku byl vedoucí tým vždycky jen o pár hodin před ostatními. Každý den se čtyřikrát přenášely všemi směry obrovské sumy dat, takže kdyby vlak, loď či vlečný člun najednou zasáhl obří meteorit, zbývající dvě centra by musela dohnat nanejvýš šest hodin práce.

Byl to dobrý systém. Sice ho nevymyslel Keller, ale i tak to ušlo.

No co. Jakkoli by ho potěšilo, kdyby si to mohl s Gridleym rozdat a pořádně

mu to natřít, bude si to muset nechat ujít. Omega nepočká a jeho skupina nesmí zůstat pozadu. Možná až bude po všem, zajde za Jayem a dá mu za uši, ale to teď prostě bude muset počkat.

*****

Washington, D.C. Zoologická zahrada

Jay se Saji koukali na klec s tygrem. Bylo chladno, takže velké kočky byly uvnitř svých vyhřívaných pavilonů. Aspoň tak to bylo v případě méně chlupatých zvířat. Jay se dlouho poté, co ho ve VR taková potvora praštila do hlavy, nemohl na tygry ani podívat. Teď sem chodil poměrně pravidelně, aby si to připomínal.

I přesto moc nevnímal, na co se dívá, a Saji si toho pochopitelně všimla.

"Kam ses zatoulal?" zeptala se. "V zoo nejsi."

"Hm. Promiň. Přemýšlel jsem o tom scénáři s rybářskou lodí. Myslím, že vím, kdo to po mně vystřelil."

"Opravdu? A jak to?"

"No, když jsem kontroloval seznamy nejlepších počítačových programátorů za posledních deset let, objevilo se jich celkem dost, které jsem znal. Třeba já sám. Spousta lidí, s nimiž jsem chodil do školy na CIT, další, co znám z netu, z webu, konferencí a tak. S některými z nich jsem v kontaktu, další mi tak nějak zmizeli z dohledu, takže jsem se pokusil vypátrat pár lidí, s nimiž jsem kamarádil a pár let už jsem je neviděl."

Prošli kolem klecí hnědých medvědů. Medvědi nikde. Že by spali?

"Ano," řekla. "A...?"

"Pár jich umřelo. Jeden se zabil v autě, jeden umřel na rakovinu. Většina ostatních odešla do terénu a vede si dost dobře. Pár vydělalo miliony na internetových obchodech, jiní vyrábějí software. Další odešli mimo obor do úplně jiných oblastí. Jedna holka, kterou jsem znal a byla to skvělá programátorka, si otevřela řetězec středisek pro malé děti. Jeden kluk píše komiksy a televizní pořady. Pár z nich si vydělalo tolik, že přestalo pracovat a žije na Havaji nebo tam někde. Pár jich zmizelo úplně a teď pěstují mrkev na farmách v Missouri a tak."

"No dobře, a...?"

"Dva chybějí. Není po nich ani stopy. Neumřeli, nezměnili po svatbě jméno, prostě zmizeli s povrchu Země. Jedním z nich byl pošuk, od něhož všichni čekali, že jednoho dne se změní v raketu a někoho zabije. Druhým byl jeden z mých nejlepších kamarádů, jmenoval se Jackson Keller. Po škole jsme si párkrát poslali novoročenku, ale pak jsme si přestali psát."

"Aha."

Jde o to, že si nedokážu představit, že by opustil svůj obor. Byl do toho úplně zažraný jako většina z nás. Měl jsem pocit, že až umře, tak ho budou muset od počítače odtáhnout. Ale od doby asi tři roky po promoci po něm není nikde ani stopy. Zmizel."

Pavilon hmyzu se nacházel kousek od nich. Uvnitř bylo vždycky příjemně teplo, i když trochu vlhko, ale venku přituhovalo a Jay řekl: "Pojď se mrknout na brouky."

Uvnitř běhaly děti od vitríny k vitríně a dívaly se na obrovské šváby, roháče a všechny možné štíry ze všech koutů světa. Bylo to jako v džungli, teplo a vlhko, ale světla tu mohlo být víc.

"A takže si myslíš, že ty problémy působí ten pošuk?"

Zavrtěl hlavou. "Ne. Myslím, že je to ten druhý - můj kamarád Keller."

Saji si prohlížela bílého brouka velkého asi jako myš, který se plahočil na jemném písku. "A proč si to myslíš?"

"Kvůli pár věcem. Ten pošuk - jmenoval se Zimmerman - nikdy neměl na to, aby mě ve VR znemožnil. Keller sice nebyl na takové úrovni jako já, ale mohl se vypracovat. A přemýšlel jsem i o tom výstupu na Fudžijamu. Když ke mně ten

stařec z Thajska přišel a posadil se vedle mě, víš, přesně takhle mi Keller na škole říkal. Jay, stařík z Thajska. Sám byl totiž o rok dva mladší než většina z nás, byl to nadaný kluk, který vyšel školu v patnácti."

"Myslíš, že tím převlekem ve VR ti chtěl napovědět?"

"Přesně tak. A víš, jaký z toho mám pocit? Že je to osobní. Že mě ten chlap zná a chce mi to natřít. Navíc ty kroky jsou stejné, jaké Keller dělal vždycky - odjakživa ho bavily pasti. Říkal, že když máš s někým bojovat, tak ho zastřel zezadu, dokud tě ještě nevidí, protože si tím ušetříš spoustu starostí. Jeho chyba, že nedával pozor."

"Aha," řekla.

"Aha? A nic víc neřekneš?"

"A co mám říct? Ó, ano, určitě máš pravdu, jsi prostě génius!"

Usmál se. "To by ušlo. To se mi líbí."

Usmála se na něj. "To si myslím." Zase se zadívala na brouka. "No a jestli je to pravda, jak to můžeš dokázat? A co uděláš pak?"

"Pro začátek můžu prohledat veřejné záznamy, podívat se, jestli Kellera někde neobjevím. Třeba si to jenom namlouvám a on pracuje někde v Silicon Valley, řídí nějakou společnost a já si ho nevšiml."

"Nebo si změnil jméno," řekla.

"A proč by to dělal?"

"Ty pro svou genialitu nevidíš jednoduché věci, Jayi. Co když spadl do dluhů? Třeba někde něco zpronevěřil. Potřeboval začít znovu. Nebo se jenom zbláznil a rozhodl se, že si bude říkat ‚Ra, bůh Slunce'."

Jay se díval na brouka ve skleněném teráriu, jak dělá svou práci. Něco našel v písku a snažil se to vyhrabat. Jay kdovíproč očekával, že ten hmyz vykutá malou lidskou lebku. "To sotva. Kdyby to tak bylo, našel bych o tom doklady pod jeho starým jménem. První, co jsem prověřil, byly záznamy policie, bankovní záznamy a tak, on byl na netu aktivní až do doby před asi pěti lety. Pak prostě zmizel. Bylo by logické, kdyby někdo, kdo plánuje, že zvedne kotvy, zamával na rozloučenou - byl na spoustě profesionálních stránkách, pak najednou přestal dopisovat. Nechal jsem si projet všechny jeho údaje: nikde ani zmínka o tom, že by se dostal do potíží se zákonem, byl v dluzích nebo si chtěl změnit jméno. Jednu chvíli tam byl a v další se prostě vypařil."

"Unesly ho černé helikoptéry?" zeptala se.

Jay se usmál. "Ha-ha. Nezapomínej, že vím, kde se ti hoši ukrývají."

Brouk vydoloval z písku něco, co vypadalo jako kulička ze žvýkačky, a začal to kutálet přes terárium do protějšího rohu.

"Tak dobře," řekla. "Zkus ho vystopovat a zjistit, co v poslední době dělal."

Jay přikývl. Ano.

27 KAPITOLA

*****

Washington, D.C.

Obřad byl venku v jasném červnovém odpoledni. Záplava absolventů v modrých čapkách a talárech seděla na skládacích židlích před vyvýšeným pódiem. Na něm jeden člověk vyvolával jména a studenti přecházeli přes pódium a vyzvedávali si diplomy. Většina studentů vypadala šťastně, když si potřásala rukou s ředitelem. Pár chlapců se hloupě zašklebilo a zamávalo. Další chlapec předvedl celému zástupu své značkové trenýrky. Typické loučení se střední školou za doprovodu hudby, pyšní rodiče se smáli, plakali, ovívali se programy a dívali se, jak se z jejich dětí stávají skoro dospělí.

Později jedna vysoká plavovlasá dívka stála po boku dvou svých kamarádek a

její rodiče a pak i rodiče jejích kamarádek je fotili.

Jak oslava pomalu utichala, studenti se objímali, plácali se po zádech, vráželi do sebe rameny, nějaký otec se synem šli k parkovišti. Jejich spřízněnost byla očividná, chlapec byl mladší kopií svého otce. Otec se pak zastavil a řekl: "Na, chlapče."

Mladík si od otce vzal plastikovou kartičku, nejprve se podíval na ni a pak na svého otce.

"Tvůj první rok členství v KyberZemi," řekl jeho otec. Mrkal, aby zaplašil slzy.

Jeho syn se tvářil zmateně. "Ale... ale přece je to podle tebe blbost!" lehce kartičkou zatřásl.

"Časy se mění, chlapče. Lidi se taky můžou změnit - jinak to nejde, protože by přišli o věci, které jsou v životě důležité."

Chlapec se zadíval na kartu.

"Tvoje matka by měla takovou radost."

Za nimi se objevila postava ženy - duch chlapcovy matky. Otec se synem se na ni zadívali, ona se usmála.

Otec se synem se při pohledu na ducha manželky a matky objali.

"KyberZemě," ozval se hluboký hlas. Je dnes. Bude zítra. Bude navždy."

Pod objímající se dvojicí se objevilo logo a u něj drobným písmem nápis KYBERZEMĚ.

*****

Michaels znechuceně namířil dálkovým ovládáním na televizi a vypnul ji. "Už jsi to viděla? Taková reklama na internetovou službu."

Toni vyšla z koupelny s elektrickým kartáčkem v puse. "Cože?"

Michaels ukázal na televizi. "Reklamu na KyberZemi."

Zvedla ruku, jako by říkala, ať chvíli počká, pak se vrátila do koupelny. O chvíli později už byla zpátky. "Půjdu se podívat na malého," řekla.

"Teď jsem tam byl. Spí jako pařez."

Přešla k posteli a posadila se. "Co jsi to říkal o televizi?"

"No, ta srdceryvná reklama na KyberZemi."

Jaká? Ta stařenka, co ji opustí rodina a ona zůstane v domově důchodců? Nebo ten mladý muž, co pláče u hrobu své ženy?"

"Ta oslava po konci střední školy."

Jo, tahle."

"Ti lidi odsunují Coca-Colu, telefonní a pojišťovací společnosti do nižší ligy. Je to snad ta nejvíc manipulující reklama, jakou jsem kdy viděl."

"Počkej, až uvidíš tu třináctiletou holku, sirotka, jak jí na ulici přijde na pomoc policajt," řekla. "Patos a pedofilie v jednom."

Zavrtěl hlavou. "Copak nemají kouska studu?"

"Pokud jim to zvedne tržby, tak ne."

Znovu zavrtěl hlavou.

"A co, přemýšlel jsi už o tom, o čem jsme spolu mluvili? O guru?"

"Vážně to chceš udělat?"

Přikývla. "Ano. Je vlastně jako moje babička. Od mých třinácti až do doby, než jsem odešla na vysokou, jsem s ní trávila dvě hodiny každý den. Někdy u ní doma, jindy na schodech před domem, někdy v parku. Ať se dělo, co se dělo, ať měla sebenaléhavější povinnosti, vždycky se mi věno-

vala. Předala mi zkušenosti, které jsou základem toho, kým jsem. Ať se mi stalo cokoli, vždycky jsem měla jistotu, že se o sebe dokážu postarat, kdyby na mě chtěl někdo sahat, aniž bych o to stála. Byl to základ pro mou cestu životem. Kdyby selhalo všechno ostatní, mohla jsem dát někomu pořádně do zubů. Nemusela jsem se bát."

Usmál se na ni.

"Je tu užitečná. Malý Alex ji miluje. Já ji miluju. A dlužím jí to. Udělala

toho pro mě tolik. Je jí pětaosmdesát, a už tu dlouho nebude."
Ušklíbl se. "Nejspíš nás všechny přežije."
"Alexi..."
"Dobře. Jestli to opravdu chceš, tak dobře. Zeptej se jí."
"Víš to jistě?"
"Vím jistě, že chci, abys byla šťastná. Ať jde o cokoli. A jestli to znamená, že v pokoji pro hosty bude bydlet starší chůva, co se neustále nalívá kafem, tak proč ne."
Měl pocit, že ji nikdy neviděl usmívat se víc. Objala ho a on znovu přemýšlel nad tím, jak dobře se cítí, když se na něj usměje.
Co to nedávno říkala ta Jayova dívka Saji? Že když někomu vyloudíte úsměv na tváři, tak klesne váha vaší karmy? No, pokud tomu tak skutečně je, tak počítal, že jen díky Toniným úsměvům bude mít zátěž minimální.

*****

Vlak KyberZemě Kassel, Německo

Vlak stál kvůli nějakým technickým problémům kousek od Kasselu, ještě aspoň asi tři sta kilometrů jihozápadně od Berlína. Někteří členové týmu toho využili, vystoupili a protáhli si nohy, ale Kellera ven nic nelákalo. Nikdy ho to venku moc nebavilo. Když bylo možné dostat se kamkoli v prostoru či čase ve VR, kde jste mohli řídit počasí, vůně, akci, tak proč se plahočit ve vlhku a tmě vedle vlaku uprostřed polí? Neměli jste tu žádnou kontrolu nad ničím, leda tak nad schopností vlastního těla dělat kroky. Tohle právě těm staromilcům unikalo, že totiž virtuální realita je o tolik lepší než reálný svět, protože ji můžete přinutit, aby udělala přesně to, co jste od ní chtěli. Žádné divoké karty, žádná šance, že vás zastihne nenadálá bouřka nebo vás pokouše mračno malárii nakažených komárů. Ve VR byl život takový, jaký jste ho mít chtěli.
Tohle byl hlavní důvod, proč KyberZemě nakonec uspěje, nic jiného. Jak se VR čím dál víc přibližovala RS - reálnému světu - byla schopnost mít cokoli, co jste chtěli vidět, slyšet, ochutnat, dotknout se, ucítit a zažít to přesně tak, jak jste chtěli, tím pravým rájem. Dejte lidem, co chtějí. Vystavějte lepší pasti a svět si vyšlape cestu k vašim dveřím. Tak tomu bylo odjakživa a tak to bude i nadále.
I přesto ještě pár věcí čekalo na dokončení. Skuteční hráči VR, ti opravdu skuteční, se mohli připojit na infuze a katétry, takže mohli zůstat připojeni celé dny a nemuseli ani jíst či chodit na záchod. Keller to párkrát taky zkusil, byl ve VR čtyřicet padesát hodin, dokonce se on-line i vyspal a díky programům, které uměly navozovat sny, se mu něco i zdálo. Obvykle se ale musel s reálným světem stýkat tak často, že to nemohl provádět moc často. Stejně jako teď, musel na záchod. Byla to otrava, ale jinak to prostě nešlo, pokud jste si nechtěli nechat zavést hadičku do měchýře.
Odešel na toaletu, která v tomhle postarším vagoně zabírala docela dost místa - pět kabinek, pět mušlí, vydlážděná podlaha, zrcadla, umyvadla, celá paráda. Obyčejně se toalety zavíraly, když byl vlak ve stanici, protože při spláchnutí toalety se v podlaze otevřela díra a všechno vyšplouchlo rovnou na zem. Ve spoustě zemích to zakazovaly přímo zákony, ale lidi, kteří měli na starosti soukromé vlaky, je ignorovali. Kdo bude kontrolovat vlak ujíždějící napříč zemí, jen aby se podíval, jestli z něj někde uprostřed polí nevypadávají na koleje výkaly?
Stál u mušle snad celou věčnost, vyprázdnil svůj měchýř, zapnul si kalhoty a začal si mýt ruce.
"Nazdar, Jacksone," ozvalo se za ním.
Keller ztuhl, jako by spatřil Medúzu a zkameněl.
V zrcadle viděl usmívající se tvář Roberta Santose.
Keller snad přestal i dýchat. Povedlo se mu předvést úsměv, ale připadal si, jako by otvíral pusu před zubařem. "Roberto. C-co tu děláš? Něco se s-

stalo?"
Santos přešel ke dveřím. Zamkl je.
Keller cítil, jak mu srdce halí ledová kostka. V ústech měl najednou vyschlo.
"Nic se nestalo, Jacksone. Jen chci všechno vyvážit."
"C-c-cože?"
"Dotkl ses mé ženy. Věděl jsi, že je moje, a šel jsi s ní. Missy je fajn, je nadržená. Vím, že to byl její nápad, abyste se spolu vyspali, vím, jaká je.
Ženy umí takové triky, kterými by obměkčily i světce ze sádry. Vím, že není jednoduché ji odmítnout. Ale byla moje. A pořád moje je, dokud neřeknu opak."
"Poslouchej, Santosi, byla to chyba, chyba. Je mi to líto, opravdu. Omlouvám se. Čím to můžu odčinit?"
Santos se usmál. "Nemusíš se tolik bát, Jacksone. Nezabiju tě. Ani to nebude vidět. Ale máš u mě dluh; a ten je potřeba splatit."
"Santosi, ne! Tohle přece nemůžeš! Jasmine tě vyrazí!"
"Ale kdepak. Ty jí to totiž nařekneš."
"Ale řeknu! Řeknu!"
"Nařekneš," opakoval. "A víš proč? Protože jestli mě vyrazí, vrátím se a zabiju tě. Ale až po dlouhém a dlouhém mučení, kdy si budeš přát, abys už umřel. Chápeš?"
Kellera se zmocnil tak silný strach, až se roztřásl.
Santos vykročil - tak rychle! a udeřil ho těsně pod okraj hrudní kosti.
Ne.. .mohl.. .popadnout.. .dech...!
Santos se usmál. Jako by se fantasticky bavil.
Zatímco se Keller snažil popadnout dech, Santos ho znovu udeřil.
Strašně to bolelo...!

*****

Auto z půjčovny vystydlo, takže když ho Santos nastartoval musel zapnout topení, aby se trošku zahřál. Zimu nenáviděl. I když měl bundu, rukavice i čepici, cítil, jak se o něj pokouší mráz. Jistě, doma taky bývala zima, ale taková, že se dalo chodit v košili a šortkách. V červnu, kdy bylo nejchladněji, bývalo v noci kolem patnácti stupňů. Průměrná teplota za rok byla přes dvacet. Občas bývalo i horko - teď v létě se člověk i zpotil; občas i chladno, ale jen velmi zřídka. Jen v neobvyklých případech. V Ríu byla teplota pořád skoro ideální. Byla to boží země a lidé, kteří tam žili, měli oproti jiným lidem štěstí.
Tady a teď byly rybníky a kaluže zamrzlé, všude sníh, a ten měl ještě připadnout. Jak můžou lidi bydlet v takových místech.
No. Jsou to Němci, ne? A všichni Němci jsou aspoň trošku na hlavu.
Letadlo, které musel stihnout, stálo na soukromém letišti asi padesát kilometrů odsud. Odletí na velké letiště do Berlína a pak zpátky do Ameriky. Zdánlivě se ujišťoval, že přípravy na velký útok jsou v pořádku, a to vlastně i dělal. Už mluvil s lidmi, s nimiž mluvit chtěl, a měl se sejít i s dalšími. Missy ho čekala až za pár dní.
Zastrašení Kellera tvořilo aspoň z jeho pohledu neoddělitelnou součást těchto příprav.
Usmál se, když si vybavil Kellera, jak ležel stočený do klubíčka jako novorozeně na podlaze na záchodě ve vlaku a vedle sebe měl žlutou kalu zvratků. Vlastně mu ani neublížil, nic trvalého. Ani jednou ho neudeřil do tváře. Zítra ho bude všechno bolet, břicho, žebra, záda, nohy a bude mít pár odřenin, ale až se obleče, nic nebude vidět. Keller byl třasořitka, kulky měl jako diabolky, byl spíš baba než chlap. Santose ani netěšilo, když do něj bušil, připadal si, jako by fackoval dítě. Ani se nebránil, ale muselo to tak být. Existovaly věci, které muž musel udělat, jestli měl zůstat mužem a ne se změnit ve starou babu.

Ještě se nerozhodl, jak potrestá Missy, ale měl dost rozumu, aby věděl, že musí počkat až na dobu po útoku. Za úspěšné splnění úkolu bude tučný bonus, tak tučný, že pak bude moct odejít, jestli se mu skutečně zachce. Přinejmenším musel počkat, až se ty peníze přetaví ve zlato a pocestují domů. Nebude to tolik, kolik si představoval, ale postačí to. muž jako on si vždycky najde nějakou práci, když to nepůjde jinak.

Topení konečně pomalu rozehřívalo okna a bylo tak teplo, že už se nemusel bránit zimě. Zlepšilo se to. Ještě to nebylo dobré, ale lepší.

Keller Missy nic neřekne. Jestli Santos vůbec něco uměl, tak poznat, kdy se mu muž postaví a bude s ním bojovat, a Keller mezi takové lidi nepatřil. Missy představovala větší nebezpečí. Ta by dokázala člověka bodnout nožem do žeber, kdyby ji hodně naštval a v nevhodnou chvíli by zavřel oči. Právě tuhle část její osobnosti na ní měl rád. Byla jemná, když o to šlo, dokázala z muže vyždímat všechno podstatné, ale taky byla hodně přísná. Potrestá ji, jinak to nejde, ale musí to provést tak, aby se mu za to nemstila.

Možná ji bude muset i zabít. Škoda, ale občas je to to jediné, co se dá udělat. Každý den umírají lidé. Takový už je život: přišli jste na svět, odkroutili jste si svůj čas a odešli jste. Mezi příchodem a odchodem záleželo jen na tom, jak jste svůj čas prožili. A Santosovi záleželo na tom a na O-Jógo - Hře.

Všechno ostatní bylo jen plácnutí do vody.

28 KAPITOLA

*****

Washington, D.C.

Lobbyistka se jmenovala Corinna Skyeová. Byla to okouzlující blondýna, která vypadala o pět let mladší než na svých pětatřicet. Byla vysoká, štíhlá, měla velká prsa a v golfu handicap šest. Na sobě měla šedý kostým, sukni přiměřeně krátkou, aby odhalovala její krásné nohy, aniž by to působilo vyzývavě, bílou hedvábnou halenku a vínový šátek. Boty měla z tmavošedé italské kůže, ručně vyrobené, na podpatku, pár za pět set dolarů. Byla inteligentní a vtipná, a i když mnozí lidé z politických kruhů považovali lobbyisty za předražené šlapky, nikdy se se žádným senátorem či kongresmanem nevyspala, i když se o to mnozí z nich snažili. Vystudovala politologii na univerzitě v Columbii a byla považována za nejlepší lobbyistku v otázkách internetu v celé zemi.

Chance seděla naproti Skyeové v boxu v restauraci Umberto's. Salát byl skvělý a domácí čerstvé těstoviny jakbysmet - Chance si dala krevety ve smetanové omáčce a později to bude muset pořádně odčinit v tělocvičně, ale stálo to za to.

"Po nešťastné nehodě Wayna DeWitta - strašná tragédie - budou věci v senátu průchodnější," řekla Skyeová. Nevěděla, že DeWitt utrpěl svá zranění na popud Chance; natolik zasvěcená nebyla.

Pokračovala: "V kongresu jsme zahájili přímý nátlak. Kongresman Kinsey Walker -je to demokrat z Kalifornie - předloží svůj návrh v pon-

dělí. Máme dost hlasů, abychom to procpali ve výboru, ale osm nám jich chybí ve sněmovně - ale to dopadne."

"Pokud to projde v kongresu a senátu," řekla Chance, "jaké jsou šance, že to prezident bude vetovat?"

"Normálně bych řekla, že to zatluče, přinejmenším zasune do kapsy. Jenže vláda má na stole pár oblíbených projektů, zákon o národních parcích a nové zákony o zdravotní péči a byli by ochotní prodat své ženy a matky tureckým drogovým dealerům, jenom aby aspoň něco z toho prošlo. Můžeme vyměnit pár

hlasů. To bude víc než dost."

"Dobře."

Objevil se číšník. Zdalipak si dámy dají zákusek a kávu?

Obě řekly, že pouze kávu.

"Uvědomujete si, že tenhle zákon není tím, v co jsme doufali," řekla Skyeová. Je to ono tak z půlky."

Chance přikývla. "Ano, ale je to začátek. Jakmile se ustanoví tohle, tak je to jako nové daně, taky to nezmizí a při příštím pokusu to můžeme zesílit. První krok při přípravě omelety je, že si musíte sehnat pár vajec."

Obě se usmály, světaznalé ženy.

Popíjely kávu a Chance si uvědomila, že v jiném životě by mohly být se Skyeovou kamarádky. Většinou si vybírala přátele mezi muži, neboť s nimi se manipulovalo mnohem snadněji, ale byly okamžiky, kdy člověka uklidnilo víc, když někde seděl a mluvil s inteligentní ženou. Jistě, vždycky existovala jistá dávka soutěživosti, a to i se ženami, ale dokud nebyl nablízku žádný muž, jehož by mohly kontrolovat, povídání mezi děvčaty bylo jako čerstvý vánek. Testosteron občas člověka jenom zdrtí.

Například Berto. Byl to klasický muž, rád kupoval pití a plácal se s ostatními po zádech, případně hned vzápětí dokázal svému kamarádovi z baru vykopnout zuby. Nebylo na něm nic komplexního, žádné složitější vrstvy nehalily jeho myšlenky, měl jen prosté touhy a potřeby. Život pro něj byl život jen velkou hrou na silnější vyhrává. Jak by řekl jeden z jejích učitelů jógy, Berto žil ve svých spodních čakrách, v břiše a falu, a musel si teprve uvědomit své vyšší schopnosti. Ten učitel by nejspíš věřil, že Berto něco takového skutečně má. Chance ale věděla své. Berta poháněly tři věci: boj, sex a dobré jídlo a víc nic...

"Viděla jsem poslední televizní spoty," řekla Skyeová a přerušila její rozjímání.

"A co jste na to říkala?"

Skyeová se usmála. "Výrobci papírových kapesníků vás musí milovat. Ani Kodak nemá nic tak ubrečeného."

"Od chvíle, co jsme vyrukovali s novou sérií, se nám zvedl počet přihlášek o dvanáct procent."

Skyeová setřela ubrouskem ze šálku stopy po rtěnce. "To mě nepřekvapuje. Tuším, že budou mít úspěch. Propracované reklamy nemají šanci. Stačí nejnižší společný jmenovatel. A když už o tom mluvíme, znám ženu, která s jedním z těch basketbalistů spala."

Chance zvedla obočí.

"Má ho až sem," řekla a sáhla si na své levé koleno. "A říkala, že viagru snad dělají z jeho krve."

Obě se zasmály.

Chance přikývla. Ano, inteligentní žena je vynikající změna oproti zaslepeným mužům. "No co. Musím běžet. Jsem moc ráda, že jsme se zase viděly, Cory."

"Jako vždy. Zavolám, až budu mít další zprávy."

"Budu moc ráda."

Chance přivolala číšníka a zaplatila účet, a Skyeová jen pokynutím hlavy poděkovala. Další věc, jakou by muž nesnesl. Skyeová brala ročně půl milionu v pohodě a nehodlala se handrkovat o účet za mizerných pár stovek dolarů.

Když Chance odcházela z restaurantu, rozhlédla se. Washington byl v zimě odporné město. Na jaře neměl konkurenci, všude rozkvetlé ovocné stromy, ale když se objevila šeď a chladno, všechny ty mramorové a široké ulice nedokázaly tu pochmurnou atmosféru zaplašit. Ještě musela vyřídit několik dalších věcí, včetně návštěvy jednoho senátora. I když Cory Skyeová byla ve svém osobním životě velmi zásadová, Chance by neváhala využít jakoukoli zbraň, jaká by ji dovedla k vítězství. A kdyby to znamenalo oblbnout ženatého senátora středního věku - který už svým IQ nebyl od blbců moc daleko - nedělalo jí to žádné

problémy. Hlavně když to zabere.

*****

Toni byla nadšením bez sebe. Od doby, co byla naposledy v terénu, už uplynula nějaká doba, tehdy s Alexem měli menší potíže na služební cestě do Anglie. Usmála se té vzpomínce, i když byla hořkosladká. Zažili si takové trápení kvůli něčemu, co byla vlastně pitomost, a to ze strany obou. Sice víc jeho než její, ale musela uznat, že i sama pak dospěla k závěru, který nebyl správný.

Sbalila si věci na teplé počasí, jednu tašku, kterou mohla zasunout do přihrádky nad hlavou v letadle. Jela pryč jen na pár dní a se ztracenými zavazadly měla tolik špatných zkušeností, že už to nikdy nechtěla zažít. Jednou, když letěla na Havaj, strávil její kufr dovolenou v Japonsku.

Dokumenty, které dostala, byly vystaveny na její nové jméno - řidičský průkaz, kreditní karty, dokonce kartu do knihovny, pas nepotřebovala -a sice Mary Johnsonová, rozvedená sekretářka z Falls Church ve Virginii. Jela na dovolenou, chtěla si zahrát na automatech a užít si sluníčka v teple Karibiku. Měla už zamluvenou letenku a k ní i jednolůžkovou kajutu na palubě Bon Chance. K prozkoumání lodi víc krytí nepotřebovala, pojede jen tam a zase zpátky, nikdo si ničeho nevšimne.

Ještě balíš, děvče?" zeptala se guru. Přišla do ložnice s malým Alexem na pravém boku.

"Guru, nevím, jak si představujete, že bude trénovat chůzi, když ho pořád nosíte."

Guru se usmála a párkrát chlapce na boku nadhodila. Zasmál se.

"Neboj se, že by se nenaučil chodit. Ještě chvíli, a začnu ho učit djuru. Až se vrátíš, bude z něj bojovník."

"Odjíždím jenom na tři dny."

"To nám stačí, co, chlapče?"

Malý Alex se znovu zasmál.

"Víte jistě, že je to v pořádku?"

Guru zavrtěla hlavou. "Děvče, já vychovala dům plný dětí. Tohle je ve srovnání s některými mými kluky anděl. Zvládneme to. A dohlídneme i na velkého Alexe."

Toni přikývla. Guru se ze své mrtvice zotavila, ale bylo jí přes osmdesát. Jenže hlavu měla v pořádku a roky cvičení silatu jí dodaly takovou rovnováhu, jakou spousta lidí neměla ani ve třiceti. Malý Alex nemohl být ve větším bezpečí a každý, kdo si myslel, že ta stařenka s kočárkem je snadná oběť, by na vlastní kůži poznal, jak moc se plete. Bylo to tak zvláštní, odletět někam pryč úplně sama. Toni se cítila... tak nějak divně. Něco takového patřilo do jejího života před Alexem a dítětem.

Jdi už, dole troubí taxík," řekla guru.

Toni si vzala Alexe do náručí a objala ho. "Buď na guru hodný," řekla mu. Políbila ho, a když ho podávala guru zpátky a ještě ji při tom objala, měla pocit, jako by přicházela o kus sama sebe.

Jakmile seděla v taxíku, přistihla se, že se musí nutit, aby dýchala pomaleji. V žaludku cítila svědění od nervozity. Dobrodružství. Jede za dobrodružstvím.

*****

Ve vlaku KyberZemě Nedaleko Berlína, Německo

Kellera bolelo snad všechno. Vzal si pět ibuprofenů, ty bolest sice trošku utlumily, ale bolel ho každý pohyb, každé nadechnutí. Nikdy v životě mu takhle nebylo. Jednou, když mu bylo čtrnáct, jeho matka přehlédla stopku a do jejich

auta bočně narazil jiný řidič. Keller měl Vykloubené rameno a loket, praštil se hlavou do skla a bolelo ho jedno místo na boku, a to mu připadalo jako hodně špatné, ale ve srovnání s tímhle to nebylo vůbec nic. I tak, když se podíval do zrcadla, neviděl skoro žádné stopy po tom bušení, co mu Santos předvedl. Měl pár modřin na hrudi, břiše, nohách a zádech, ale nevypadaly ani vzdáleně tak hrozně, jak bolely. Byly to jen nahnědlá skvrny, pár z nich ještě s příměsí nachové. Jak to mohlo tolik bolet a přitom vypadat tak nevinně?

Santos byl ďábel, monstrum, psychotická mlátička! Měl by si sehnat pistoli a zastřelit ho!

Jenže i když se oblékal a snažil se dělat co nejmíň pohybů - musel se posadit, aby si oblékl kalhoty - věděl, že to neudělá. I s pistolí v ruce by měl ze Santose strach. Kdyby minul, kdyby ten člověk na místě neumřel, tak by se pro Kellera vrátil, a bylo by to. Ten člověk by ho zabil, pomalu a bolestivě. A bolest nebyla tím, co by chtěl Keller ještě někdy zažít.

*****

Dálnice I-5, jižně od Sacramenta, Kalifornie Srpen

Jay zařadil pátý rychlostní stupeň a se svým vozem RT/10 Viper proletěl stotřicítkou kolem muže v Shelby GT. Za pár vteřin jel sto padesát, dálnice mu mizela pod koly a on stále zrychloval. Silnice před ním byla rovná jako pravítko a vedla středem pouště, kterou, jak se zdálo, ani touhle rychlostí jen tak nepřejede.

Zařadil šestku a to malé auto mělo pořád ještě dost síly. Odkudpak jsi, kotě? Co?

Chlápek v mustangu na to musel šlápnout, Jay ho viděl ve zpětném zrcátku, jak ho dojíždí. Jay se zasmál. Shelby bylo rychlé auto, možná o malinko rychlejší než jeho, ale on měl před mužem náskok už kolem tří kilometrů, a než se mustang dostane na nejvyšší výkon, Jay už bude na výjezdu a závod skončí.

Olivová farma byla tam, kde měl v tomhle scénáři schůzku se svým kontaktem. Tentokrát dával více než velký pozor. Přišel sem anonymně, ještě jako žena, měl falešné jméno a adresu a kdokoli, kdo by se díval po Jayi Gridleym, ho v tomhle autě určitě nenajde. Bylo skoro nemožné zjistit, kdo vlastně je, a i kdyby se ocitl na místech, kde byly na Jaye nastražené pasti - což nehodlal, pěkně děkuju - chystal se to nastražit tak, aby to vypadalo, že do ní vpochodoval - či spíše vpochodovala - čirou náhodou.

Uviděl výjezd. Shelby se blížilo velmi rychle, ale ne dost. Jay zapnul blinkr, a než se kolem něj mustang prohnal, zpomalil na devadesátku a sjížděl z dálnice. Slyšel, jak na něj muž z auta něco volá, a zavrtěl hlavou. Nechápal, proč by měl poslouchat takové vulgárnosti.

Viper zachrchlal a rachotil, jako by se už nemohl dočkat, až zase zrychlí, ale Jay zajel na parkoviště před olivovou farmou, kde zaparkoval.

V tom malém kabrioletu se do něj pouštní slunce opíralo přímo hrozně a bez větru, jenž byl sám o sobě taky dost horký, bylo teplo ještě nesnesitelnější.

Přehodil si své plavé dlouhé vlasy přes rameno, dlaní si urovnal podprsenku a zamířil k budově, červená minisukně mu skoro nezakrývala velmi ženský tvarovaný zadek.

Uvnitř si sundal sluneční brýle a dal si je do kabelky. Na policích tu stály sklenice s olivami, a to od malých skleniček po obrovské metr a půl vysoké hrnce. Plody byly většinou velké a tlusté, s peckami, ale někde byly plněné paprikou, dokonce viděl i vypeckované černé olivy.

A byly tu i lahve a plechovky olivového oleje od extra panenského níž. Jak by mohl být olej lepší než panenský?

Po chodbě se procházela starší dáma ve velkém slamáku a se slaměnou taškou na ruce, nákupní vozík měla plný plechovek a sklenic. Usmála se na Jaye v převleku mladé ženy a Jay si všiml, že má na žlutých šatech přišpendlenou bílou růži, z čehož poznal, že ona je tím, s kým se tu měl setkat.

"Venku je horko," řekl Jay.

"To tedy. Ale tady je hezký chládeček."

"Neviděla jste náhodou, kde mají toskánský chleba?" Byla to šifrovaná fráze, klíč od zadních dvířek silného zátarasu.

"To je legrační, že o tom mluvíte, zlato," řekla stařenka, "sama jsem si vzala dva, ale teď vidím, že jeden bych měla vrátit, protože od doby, co můj muž zemřel, mi stačí jeden. Nate, jen si ho vezměte. Aspoň se nebudu muset vracet."

"Tak to mnohokrát děkuju, madam. Je to od vás moc milé."

"Ale to nestojí za řeč, zlato."

Stařenka tlačila vozík dál. Něco se jí zapletlo do zadních koleček a pokaždé, když se to dotklo podlahy, tak to zacinkalo. To je otrava. Vždycky když šel Jay nakupovat, tak si taky vzal takový vozík.

Odešel zaplatit za chleba.

Venku otevřel balíček, vytáhl chleba a rozlomil ho. Uvnitř chleba byl malý disk DVD o velikosti půldolaru. V horkém slunci se na povrchu odrážely duhové barvy. Jay se usmál. Jednoduchý jako facka.

Povytáhl si svou sukýnku, aby se nasoukal do nízkého viperu a nechtěně oslnil muže v cadillaku, který právě zastavoval na parkovišti. Jejda.

Získal však půlku toho, pro co si přišel. Ještě jedna zastávka trošku víc na jih, a když bude mít štěstí, bude to mít všechno. Polovina potíží s vyhledáváním informací na webu a netu spočívala v tom, že se člověk musel umět dívat. Bylo tu všechno, ale kdo nedokázal pořádně specifikovat svůj požadavek, nic nenašel. Jay po letech zkušeností uměl hledat: dělal to už skoro instinktivně, šlo spíš o umění než vědu. Jasně, mohli jste zadat požadavek dost široký a získat tuny dat, ale občas jste prostě věděli, kam chcete jít, aniž byste tušili, jak nebo proč to víte. Saji tvrdila, že to je zen. Vědění bez vědění.

Ale co. Hlavně že mu to jde. A to šlo. Ještě pár minut, a bude připraven začít zvedat mandle a sepisovat jména, a začne svým starým kamarádem Jacksonem Kellerem. Protože jestli byl Keller za ty útoky na net a web nějakým způsobem osobně zodpovědný, a co víc, jestli měl na svědomí i ty útoky na Jaye, tak toho bude hořce litovat. Supermanovi se nesmí šlapat na pláštěnku a stejně tak je chybou zahrávat si se Smokin' Jayem Gridleym. No, to ne.

29 KAPITOLA

*****

Washington, D.C.

Malý Alex spal a guru taky a Michaels seděl v posteli a díval se na zprávy, když zazvonil telefon. Natáhl se pro něj, myslel si, že to bude Toni.

"Nazdar, šéfe." Objevil se obrazový přenos, malý hologram obličeje, který rozhodně nepatřil Toni.

"Nazdar, Jayi. Co je?"

"Mám jednu dobrou, jednu lepší a jednu ne tak úplně dobrou zprávu."

"Aha. Tak začni tou dobrou."

"Našel jsem Jacksona Kellera."

"Já ani nevěděl, že se ztratil. Kdo je Jackson Keller?"

"To je na dlouhé povídání. Zkráceně řečeno: věřím, že je tím, kdo řídí útoky na net a web."

"Dobře. Kde ho můžeme sebrat?"

"No, to je právě ta ne tak úplně dobrá zpráva. Nevím úplně jistě, kde je. Vím, kde byl ještě před pár dny, ale jsem si poměrně jistý, že vím, pro koho pracuje."

"A to je kdopak...?"
"Ta lepší zpráva - KyberZemě."
"Víš to jistě?"
"Jo. Mám ti předvést genialitu mých myšlenkových pochodů?"
"A mám na výběr?"
Jay to ignoroval a řekl: "Prozkoumal jsem veřejné daňové záznamy na území USA a zjistil jsem, že za poslední rok zaplatil federální daně z hrubého příjmu ve výši čtvrt milionu dolarů. Mrknul jsem i na obchodní rejstřík a našel jsem jednu společnost v Delaware s názvem Molotov Software Programs, Inc., jejímž prezidentem je jistý Jackson Keller. Viceprezidentkou společnosti je očividně jeho matka a finance spravuje jeho strýc. Nade vší pochybnost jde o daňový únik nebo podvod.

Podle toho, co se mi podařilo prokázat, jdou všechny příjmy MSP za poslední tři roky z další společnosti, Systems Upgrade, Inc., jež je jen prázdnou krabicí, kterou vlastní Future Tense Computer Engineering, což je, když se do toho trošku zavrtáš, další bublina, a tu vlastní až do posledního chlupu... ta-da-dá! KyberZemě.

Podnikové kreditní karty - Visa, MC, AmEx - vydala pro MSP, Inc, mezinárodní banka v Curychu a podle všech ukazatelů se jedná o dobré zákazníky, což znamená, že platí včas. Bez povolení se ke konkrétnějším detailům ohledně těch transakcí nedostanu, ale prověřil jsem seznamy obchodních použití karet a vyšla mi z toho jihovýchodní Florida, a to během posledních tří měsíců. Předtím byl nějakou dobu v Japonsku a ještě předtím v Německu. KyberZemě vlastní nějaký vlak a další lodě. Vlak vozí turisty tam a zpět mezi Berlínem a Francií a ta loď nebo vlečný člun nebo co se právě opravuje v Jokohamě."
"Celkem se nacestuje," podotkl Michaels.
Jo. Ale hlavní je ta jižní Florida. Objevuje se na stejných místech jako ostatní programátoři z té hazardní lodi. Poslední záznam je starý necelých deset dní, takže podle mě je na té lodi. Nevím, jakou to má spojitost se záležitostmi KyberZemě v Německu a Japonsku, ale to zjistím."
"A ty myslíš, že je vedoucím toho útočného týmu?"
"Vsadím se, že jo, šéfe. Je to programátor z CIT, byl druhý nejlepší z ročníku."
"Není to stejná škola, kam jsi chodil i ty?"
"Je."
Michaels něco zaslechl v Jayově hlasu. "Co je?"
"Já ho znám. Teda aspoň jsem ho znal."
"A říkal jsi, že byl druhý z ročníku? Tak to je asi hodně chytrý."
"A ne tak jako ten, kdo byl první z ročníku."
"Aha."
"Ještě se do toho zavrtám. Až budu mít pocit, že mám dost na to, abychom požádali o zatykač, ozvu se ti, a pak si toho motýla můžeme přišpendlit na nástěnku k dalším."
"Dobrá práce, Jayi."
"Díky, šéfe. Konec."
Když zavěsil, telefon zazvonil znovu.
Tentokrát to byla Toni. Vypadala unaveně, ale usmívala se.
"Ahoj, miláčku," řekl.
"Ahoj. Už jsem tady. Jsem v Hiltonu na letišti ve Fort Lauderdale. Ráno chytím helikoptéru na loď."
"A teď voláš z hotelu?" Toni už nějakou dobu nebyla v akci, ale že by zapomněla takhle zásadní poučku?
"Nevolám z hotelového telefonu, ale ze šifrovaného mobilu."
Přikývl. Net Force měla telefony, které vypadaly jako obyčejné, ale odesílaly a přijímaly zprávy šifrované obměňovaným kódem. I kdyby se někomu povedlo signál zachytit, nedokázal by to převést do čehokoli, čemu by rozuměl,

pokud by neměl k dispozici odpovídající přijímač. Michaels měl doma přístroj takto vybavený, stejně jako byly vircesy. To byl standard.

"Co Alex?"

"V pohodě. Odpadl asi v osm. Guru si ho vzala k sobě do postele. Úplně nám ho rozmazlí."

"A jak se vede tobě?"

"Ale, je mi zima a smutno, když jsem sám v té velké staré posteli."

"Chudáčku. Já dneska taky budu v téhle velké hotelové posteli sama."

"To doufám." Toni se usmála.

"Právě mi volal Jay." Vysvětlil jí, co mu Jay před chvílí sdělil.

"Nemá fotku toho chlapa? Třeba ho na lodi potkám."

Jestli ji má, tak ti ji pošlu na notebook," řekl Alex. "Řeknu mu, ať ji ukryje do fotky ze sedmdesátin tvojí tety Molly."

"Díky."

Chvilku bylo ticho a pak řekla: "Děkuju ti, žes mě sem poslal. Moc si toho vážím."

"To nic. Hlavně nedělej nic, co nemáš v zadání."

"Neodchýlím se ani o píď, veliteli miláčku. Neboj se."

Ale on se samozřejmě bál. I když jí říkal, že existuje velmi malé riziko, jako manžel a milenec neměl radost, že ji tam poslal. Bál se, aby se něco nestalo s letadlem, při cestě helikoptérou, i na ulicích, nemluvě o tom, že

ji poslal na loď, o níž se právě dozvěděl, že je to nepřátelské území. Věděl, že Toni by se vůbec nelíbilo, kdyby se pokusil ji udržet doma a uchránit ji před nebezpečím, ale měl chuť to udělat.

Ještě pár minut si povídali, rozloučili se a zavěsili. Měl za sebou dlouhý den a byl unavený, ale spánek ne a ne přijít. Bylo to od svatby poprvé, co spali s Toni každý zvlášť, a to se mu nelíbilo. Ani trošku.

*****

Woodville, Mississippi

Nebylo to město, kde by člověk hledal významné internetové centrum, pomyslel si Santos. A možná právě proto tady bylo. Woodville ležel nedaleko od hranic Louisiany v jihozápadním cípu Mississippi, bylo to ospalé městečko, které o moderní době slyšelo jen z dálky, aspoň v posledních pár desetiletích.

Santos seděl ve staré dodávce a jel opatrně po Lower Woodville Road. Bylo zataženo a chladno. Vyrazil sem jen na prohlídku, aby si ověřil informaci, kterou dostal. Byl černoch v malém jižanském městě, a i když rasistické projevy neměly v téhle zemi už oporu v zákoně, věděl, že na podobných místech se vyskytnout mohou. Na povrchu bylo staré pnutí již pod kontrolou. Jenže pár centimetrů pod ním? Všichni si tu pamatovali, kdo byl otrok a kdo otrokář, stejně jako si to pamatovali v Santosově zemi. Lidé s jinou barvou pleti nosili vodu a pracovali na polích. Na to nikdo nezapomněl. Nablýskané nové auto z půjčovny by na něj jenom upozornilo; v oprýskané deset let staré dodávce s místními značkami si ho všimnou jen těžko. Na hlavě měl baseballovou čepici a přes pracovní košili a kombinézu si natáhl starou hráškově zelenou bundu, okna měl vytažená kvůli zimě - byl jen dalším černochem z nižší třídy, který ani nestojí za to, aby si ho někdo všiml.

Kolem místa určení mohl projet jen dvakrát - jednou tam, podruhé o půl hodiny později cestou zpátky. Kdyby tu projel víckrát, mohl by vzbudit podezření, a to nechtěl.

Cesta vedla podél malé říčky, což byl zřejmě Ford's Creek - před chvílí jel po Ford's Creek Road. Místo, které hledal, leželo o něco víc na sever, kde se Lower Woodville Road rozdvojovala a znovu se objevovala další část ulice pojmenovaná podle vody, aby to dávalo smysl. Takže projede kolem, ještě čtvrt hodiny bude pokračovat rovně, otočí se a pojede

zpátky. Odtud zamíří pořád dál po místní silnici 24 na východ k dálnici č.

61, po ní pojede na jih až dolů do New Orleansu a odletí zpátky na Floridu. Během dopoledne už bude zpátky na lodi.

Ale to bude až pak. Teď musel dávat pozor na to, kvůli čemu sem přijel.

O pár minut později viděl, jak se silnice stáčí na západ. Neviděl žádné ukazatele, ale třicet metrů mimo silnici byla dva a půl metru vysoká kovová brána a za ní dřevěná bouda. Neviděl v té budce žádného strážce, ale určitě tam nějaký byl.

Tohle bude ono. Co jiného by tady tak hlídali?

Aby měl jistotu, navede sem jednu ze sledovacích družic KyberZemě, ta to potvrdí. Nebo by se mohli podívat na jednu z veřejných domén CIA - ta měla pokrytou většinu světa a poskytovala snímky všeho, co nebylo považováno za tajné, a k těm se dalo dostat jen tak, že jste si je stáhli z internetu. Ale co. To nebyla jeho práce. On potřeboval jen získat povědomí o tom místě a jeho okolí, aby netápal, až se sem vrátí.

Některé cíle budou zničeny elektronickou cestou, jiné budou vyžadovat použití mnohem konvenčnějších výbušnin. A některé budou zajištěny a použity pro vlastní účely KyberZemě, aspoň po nějakou dobu. Tohle místo bude muset zůstat funkční po kritických pár hodin poté, co začnou potíže lítat světem, a on měl dohlídnout na to, aby to takhle proběhlo. Pak už je to všem jedno.

Nejprve pořádně nechápal, jak jim něco takového může pomoct v činnosti. Missy mu to jednoduše vysvětlila. Když někomu přestane téct voda nebo jít elektrika, je mu jedno, proč tomu tak je. Důvod výpadku není důležitý, jediné, co ho zajímá, je, kdy to zase půjde.

Když někomu selže internetová služba, a takový člověk ji nutně potřebuje a objeví někoho, kdo mu podává drát, který ho na internet pustí jakoby mávnutím kouzelného proutku, spousta zákazníků změní poskytovatele, na nic se nebude ptát, možná jen na to, za kolik a jak brzy. A odpovědí bude, že méně, než kolik platili předtím, a hned. A takové odpovědi chtěli slyšet.

Jak se zvýší počet zákazníků, kteří budou usilovat o to, aby se k nim připojili, posílí se i politická základna KyberZemě. Úřady to samozřejmě znepokojí a budou se ptát, kdo za to může, a zcela jistě budou podezírat KyberZemi, jež bude mít z takového zmatku největší užitek. Jenže nebudou mít žádný důkaz, a ten člověk v domečku někde v Indianě? Jeho pro-

blém to není - jemu jde jenom o to, aby si mohl stáhnout poštu nebo pornografické fotky.

Byl to příklad lidské přirozenosti. Na správném místě ve správnou chvíli může mít láhev vody cenu zlata. Zásadní je správné načasování.

Santos to chápal, když mu to takhle vysvětlila. Lidé tady musejí být přísně hloupí, ale na druhou stranu, lidé jsou přísně hloupí na většině míst světa. Tak to prostě chodí.

A to taky nebyl jeho problém.

*****

Berlín, Německo

Když už se ta bolest nedala snést - a druhý den byla ještě horší, silnější než první den! - Keller vystoupil z vlaku a vyrazil za doktorem v Zehlendorfu nedaleko od Universität, aby mu na to něco napsal.

Doktor patřil k řetězci, který se táhl napříč Evropou a jehož centrum leželo ve Velké Británii. Jeho členové se na nic neptali, a když jste jim nechtěli ukázat kartičku zdravotního pojištění, bylo jim to jedno, pokud jste měli dostatečnou hotovost nebo platební kartu.

Doktor, šedovlasý muž se šedým plnovousem, se jmenoval Konig a vypadal na něco málo pod sedmdesát a připomínal starou fotografii Sigmunda Freuda. Prohlédl ho, prohmatal a řekl celkem dobře anglicky: "Takže jste spadl ze schodů, je to tak?"

"Ja."

Starý muž se usmál.
"Co je?"
"Pracuju jako doktor už šestačtyřicet let, příteli. V zemi, kde jsou běžné úzké a příkré schody. Pokud jste ale takhle potlučený, tak vás musel nejdřív někdo zmlátit."
Keller, stále od pasu nahoru odhalený, na muže mrkl, spíš překvapeně, než že by ho štvalo, že byl přistižen při lži. "To poznáte pouhým pohledem? Jak to?"
"Podívejte tady." Sevřel ruku v pěst a lehce ji přiložil k žlutohnědé modřině na Kellerově hrudi. "Vidíte? Schody jsou rovné a hladké. I kdybyste dopadl na okraj schodu, měl byste na hrudi čáru - ne tvar, který dokonale odpovídá lidské pěsti jako tohle. Někdo vás zbil a zkopal. Je v tom žena, že?"
Keller se nadechoval, že to popře, pak pokrčil rameny. Co na tom záleželo, jestli to tenhle stařík ví? Nikdy ho už neuvidí. "Ano."
Je krásná?"
"Ano."
"A není to vaše žena. Její manžel?"
"Přítel. Velký, brutální neurvalec."
"Ach. To je hlavní přítel hezkých žen, mein Freund. Nic zlomeného na vás nevidím, takže se ten neurvalec musel trošku ovládat. Tady máte předpis - můžete si to vyzvednout v Apotheke před východem, jestli chcete. Je to obdoba Vicodinu 5/500 - acetaminofen a hydrokodein. Vezměte si každé čtyři hodiny jeden nebo dva, sníží to bolest. Nepijte na ně alkohol ani si neberte prášky na spaní. Dejte si pozor při řízení auta, může to zpomalit reakce. Za pár dní by se vám mělo ulevit."
"Děkuju vám."
Doktor mávl rukou. "Cena lásky je někdy příliš vysoká, ja?"
Keller se na něj zadíval. Láska? Možná tak vášeň. Láska nikdy. Ne u ženy, jako je Jasmine Chance...
Podal předpis ženě v lékárně, ale když jí chtěl zaplatit i za návštěvu lékaře, zjistil, že nemá dost hotovosti v deutsche marks. Pokrčil rameny a podal jí svou kartu Visa. Zatímco ji žena prohlížela, otevřel lahvičku a na sucho spolkl dva prášky.
Než ho taxík dovezl zpátky k vlaku, cítil se už celkem dobře. Už to skoro ani nebolelo, pokud na to nemyslel, a proč by to taky dělal, že? Vlak se za pár hodin obrátí a pojede zpět k francouzským hranicím. Měl by se vrátit do práce, když může sedět a už ho to tak hrozně nebolí.

30 KAPITOLA

*****
Fort Lauderdale, Florida

Toni se uvelebila na sedadle a dívala se, jak se pod nimi zvedá prach, zatímco se ta velká dopravní helikoptéra odlepila od země. Člověk by čekal, že když tady každou chvíli přistává nebo startuje nějaká helikoptéra, nemluvě o častých deštích, tak tady už žádný prach nebude, ale přece.
Letoun, Sikorsky S-92, mohl přepravit osmnáct cestujících a byl plný. Většina z nich byli nejspíš podobní jako ona: turisté směřující na loď, která, jak je informovala letuška, se nacházela sto třicet kilometrů od pobřeží, kde je právě nyní slunečno a příjemných dvacet šest stupňů. Což byl poměrně rozdíl od míst v Minnesotě, kde jste mohli v téhle roční době plivnout a sledovat, jak slina zmrzne dřív, než se dotkne země. Dokud budou takovéhle zimy, tropická letoviska se o své návštěvníky nemusejí obávat.
Podle údajů získaných v hotelu tyhle lety probíhaly každou půlhodinu, první

v šest ráno a poslední se vracel z lodi na pevninu v půlnoci, za den jich bylo sedmatřicet a v permanenci byly tři stroje. Což znamenalo, že při plném vytížení dokázaly přepravit na loď a z ní šest set padesát osob denně, jen z tohoto heliportu, a jen na floridském pobřeží byly další tři takové heliporty, nemluvě o těch, které byly na Kubě či dalších ostrovech. Při čtyřiceti dolarech za osobu to činilo sto tisíc denně jen za lety. A to taky znamenalo, že pokud všechno běželo na plný provoz a každý z pasažérů prohrál v kasinu v průměru jen sto dolarů, pak byl hrubý pří-

jem přes čtvrt milionu dolarů denně jen od lidí z USA. Skoro osm milionů měsíčně. Pokud návštěvníci z Kuby a jiných míst měli vůbec co utratit, tak se to mohlo klidně vyšplhat až ke sto milionům dolarů za rok. Mít neustále plnou kapacitu samozřejmě nejde a ještě je potřeba počítat provozní náklady a pár lidí, kteří něco vyhrají, ale i kdyby zisk tvořil jen čtvrtinu té částky, tak by to byla solidní suma. Jak říkala guru, lepší než klackem do oka...

Helikoptéra stoupala vzhůru do letové výšky několika set metrů, odhadovala Toni, a pak se obrátila k vycházejícímu slunci. Po patnácti nebo dvaceti minutách minuli podobnou helikoptéru, která letěla opačným směrem, necelé dva kilometry od letiště.

Prohlédla si všechny cestující, a přitom se nezadívala na nikoho příliš bedlivě. Nikdo nevyčníval. Viděla několik párů s čerstvě zarudlou kůží od slunce, oblečené v šortkách a barevných havajských košilích, kteří nejspíš jeli zjistit, jestli se jim náhodou nepovede vyhrát zpátky část školného jejich dětí.

Viděla i pár žen, které podle všeho cestovaly samy, většinou středního věku, i když některé z nich byly mladší, kolem pětadvaceti, a ty vypadaly jako bývalé královny krásy. Že by se snažily ulovit bohaté manžele? Nebo šlo jen o dražší šlapky, jež chtěly nabídnout své služby vítězům, co netuší, jak utratit bezpracně nabyté peníze?

Několik mužů vypadalo tak, jak si Toni vždycky představovala hazardní hráče - na sobě westernové oblečení, kovbojské boty z pštrosí kůže, bolo a na hlavě Stetson.

Bylo tu pár mladších mužů ve věku studentů, odhadovala Toni, smáli se a bavili se mezi sebou, nejspíš vyrazili za dobrodružstvím. Několik z nich už vrhlo na krásky obdivně pohledy.

Všimla si i velmi urostlého černocha s vyholenou hlavou kolem třiceti ve žluté hedvábné košili a khaki kalhotách s tmavými slunečními brýlemi na očích, který se opřel o opěradlo svého sedadla a nejspíš spal. Na levém zápěstí měl zlaté rolexky, zlatý prsten a náramek z masivního zlata a podle toho, jak seděl, a vzhledem ke spoustě svalů pod tenkou košilí Toni odhadovala, že je to policista nebo nějaký bezpečnostní pracovník, možná vyhazovač. Možná spal, ale vypadal, že by dokázal zrychlit z nuly na stovku ve vteřině.

Za ním seděl pár kolem sedmdesátky. Nejspíš důchodci, kteří přijeli z chladnějšího podnebí na Floridu, odhadovala.

Ne zrovna vzrušující skupina a nikdo nevypadal jako někdo, koho by pasovala na mezinárodního počítačového teroristu.

A co jsi asi tak čekala? Divně vypadající chlapy s brýlemi, kteří nepustí z ruky notebooky?

Usmála se své představě. Asi by nebylo těžké uhodnout, co si vybavíte, když se podíváte na přerostlého bulharského vzpěrače, ale počítačoví padouši mohli mít jakýkoli vzrůst a postavu. Byla hloupost myslet si, že všichni vypadají jako klasičtí filmoví vyvrhelové. Ona by to přece měla vědět nejlíp - sama tu jen tak seděla a tvářila se jako turistka, a přitom vlastně byla špionem.

No. Za pár minut bude na lodi, ubytuje se, najde svou kajutu a pak se půjde projít s kamerou a pořídí několik naprosto nevinných snímků všeho, co bude veřejně přístupné. Měla s sebou fotku, již jí Jay poslal včera pozdě v noci, oddělila ji od krycího souboru s fotkou své fiktivní tetičky. Šlo o fotku ze školní ročenky, byl na ní Keller a Jay mu s pomocí programu plastické

chirurgie přidal deset let. Vlasy mohly změnit délku či barvu, čočky mu mohly pozměnit barvu očí, ale tvar uší a hlavy zůstane asi stejný. I blázni, kteří si nechávají přemodelovat tváře, většinou nechávají uši na pokoji.

Fotku si zapamatovala a pak ji smazala, přepsala ten soubor, aby ho nebylo možné znovu objevit. Jak říkal Alex, měla za úkol získat jen drobné informace, jež by mohli použít, ale bylo by přinejmenším nepříjemné, kdyby se jí ztratil notebook a nějaký zvědavý vědátor by se chtěl podívat na to, co se mu to dostalo do rukou.

Zatím to šlo.

Jak se helikoptéra přiblížila k lodi, všimla si, že přistávací plocha byla na velkém plochém vlečném člunu kotvícím pár stovek metrů dál a několik člunů převáželo lidi ke kasinu a zpět. Na vlečném člunu napočítala šest heliportu. Na palubě vlečného člunu viděla tři letouny podobné tomu, jakým přiletěla ona, a další zrovna odlétal, pátý čekal na přistání. Dávalo to smysl - kdyby všechny ty helikoptéry odlétaly a přistávaly na lodi samotné, byl by tam hrozný vichr a hluk, takže bylo lepší nechat to jinde. Chytré.

*****

Na palubě Bon Chance

Santos se díval, jak ta tmavovlasá žena míří od převozního člunu do fronty před recepcí, a v duchu přikyvoval. Pohybovala se dobře, měla rovnováhu, což většina lidí neuměla. Její krok a držení těla naznačovalo, že měla za sebou nějaký druh výcviku. Možná to byla tanečnice nebo gymnastka, při chůzi vynikaly její pohupující se boky a práce svalů. Na sobě měla tričko a šortky, na nohou tenisky bez ponožek a za sebou táhla tašku na kolečkách, na rameně nesla velkou kabelku na popruhu. Měla velmi štíhlé nohy a zadek. Byla sama, neměla žádný prsten, turistka ze Států. Kdyby neměl s tím vším, co ho teď čekalo, tolik práce, rád by se ji pokusil získat. Missy by se to líbilo, ne? Kdyby ho viděla s jinou ženou? Byla si v tom směru sama sebou natolik jistá, že by neuvěřila, že nějaký muž může dát jiné ženě přednost před ní samotnou, tvořilo to velkou část její síly. A měla jistě důvod se to domnívat, byla v tomto ohledu víc než schopná.

Hm. Třeba všechna ta práce tolik nespěchá, napadlo ho. Když člověk může zabít dvě mouchy jednou ranou, nestojí to snad za pokus? A jak dlouho může trvat, než vyklouznete ze šatů a užijete si s pohlednou ženou? Když vynechá trénink v tělocvičně a zacvičí si v ložnici?

Usmál se té představě. Missy bude pěnit...

"Ahoj, Berto."

My o vlku.

Santos nechal svůj pohled nadále klouzat po té ženě z helikoptéry, jež kráčela k recepci. Missy si musela všimnout, že se dívá jinam než na ni. Udržel svůj pohled dost dlouho, aby si tím byla jista, a aby se otočila za tím, co ho tak upoutalo. Zachytil ten záblesk vzteku, který jí přeletěl přes tvář. Otočila se zpátky na něj. Bylo to tam jenom chvilku, pak to zamaskovala, ale rozhodně tam byl. Moc dobře. Už teď cítil hřejivé uspokojení.

"Byl tvůj výlet úspěšný?"

"Moje výlety jsou vždycky úspěšné."

"Přivezl sis nové přátele, že?"

Pokrčil rameny, pomalu a líně, a trošku se na ni usmál, ale nic neříkal. Kdepak, ale jestli si to chtěla myslet, tak co by ne? Jeho zájmům to jedině prospěje.

Její úsměv se na pohled nezměnil, ale šel z něj chlad; skoro ho bylo cítit. "Musíme probrat spoustu věcí. Stav se za hodinu v mé kanceláři."

Po těch slovech se otočila a šla pryč, i z jejích kroků bylo poznat, jak je naštvaná.

Jen tak dál!

A teď už ve snažení o tu pohlednou brunetu s chůzí baletky pokračovat pochopitelně musel. Promluví si s recepční a zeptá se na ni. Zjistí, kdo to je, kterou kajutu má. Byla to velká loď, ale ne zas tolik. Najde si záminku, aby tu ženu potkal na palubě nebo v kasinu, možná dokonce v tělocvičně, protože ona očividně chodila cvičit. Měl přístup k bezpečnostním kamerám lodi a bez potíží si zjistí, kde je. Náhodné setkání, nezávazný rozhovor, možná sklenička a pak už se to rozjede.

Muž musí udělat svou práci, ale Santos musel přiznat, že některé úkoly jsou zábavnější než ostatní...

*****

Les u Zehlendorfu Berlín, Německo Léto 1959

Jay pracoval v prohledávacím režimu, kterému ho naučila Saji, když se zotavoval po úrazu. Pomalinku se procházel po té prašné cestě, třídil znaky a hledal nejmenší náznak toho, že jeho kořist tudy prošla.

Cesta byla jednoduchá. Byla prašná a na ní bylo velmi snadné zjistit si, jestli tudy někdo prošel pěšky nebo jel autem. Kdyby se někdo pokusil své stopy zamaskovat, mohl je při troše úsilí zamést, ale jelikož ten prach byl tak jemný, všechno tu bylo velmi dobře vidět, takže i zametání zanechalo stopy ještě zajímavější než šlépěje samotné. Člověk snažící se předejít pronásledování mohl změnit způsob dopravy, přesednout z auta na kolo a pak přejít na chůdy, mohl se přezout a po několika úhybných manévrech by pronásledovatele setřásl, protože ten sledoval bagančata, když už sledovaný dávno šel v teniskách. Jenže zahladit všechny stopy? Na první pohled by to mohlo vypadat jako velmi moudré, ale ve skutečnosti to bylo právě naopak, když člověk věděl, jak stopovat.

Jak s oblibou říkával Sherlock Holmes, občas je i absence psího štěkotu významná.

Chybějící otisky na prašné silnici prozrazovaly víc než otisk samotný.

Někteří lidé si občas lepili na podrážky bot koberec, aby po sobě nenechali otisky, ale to fungovalo na písčité nebo kamenité cestě, ne na silnici pokrytou červeným prachem jemným jako pudr. Tady by zůstaly velmi

jasně zřetelné skvrny relativně hladkých stop. A kdyby za sebou někdo táhl větev nebo pytlovinu, tak by asi všechny stopy zametl, ale zůstaly by tu stopy po tažení, které by v suchém a průměrně větrném dni vydržely, i když déšť by je asi nakonec smazal.

Kdepak, chytrý člověk by se té silnici vyhnul úplně a zamířil by ke kamení a vodě, kde by se žádné stopy buď neobjevily, nebo by během pár minut, či dokonce vteřin samy zmizely. A navíc by se pokusil o úhybné manévry, mířil by na různé strany a dlouho by kráčel nesprávným směrem, až by pronásledovatele zmátl, a až pak by se vydal směrem, kterým měl opravdu namířeno.

Jenže pokud se někdo zmohl jen na nejběžnější opatření a myslel si, že si ho nikdo nevšimne a nebude ho sledovat, tak se o opatrnosti nedalo vůbec hovořit. Když jste se nechovali stoprocentně ostražitě, i když jste si šli pro poštu nebo pro noviny do schránky - tak k čemu to bylo?

Keller měl na podrážkách koberec a na většinu lidí by jeho základní úskok platil. Nikdo, kdo by jel po silnici, by si nějakých stop ani nevšiml. Každý, kdo by šel pěšky, ale nedíval by se, by si nevšiml těch uhlazených skvrn. Dokonce kdyby se někdo zaměřoval na stopy konkrétního druhu obuvi, tak by si toho nejspíš nevšiml. Jenže Smokin' Jay Gridley nebyl jen tak někdo, že?

Byl ideální den na procházku. Všude spousta zeleně a květů, vůně pylu a prachu v tom letním podvečeru...

Vpředu vpravo stála oprýskaná dřevěná stavba. Na straně byla namalována Aeskulapova hůl, okřídlený prut obtočený dvojicí hadů, což naznačovalo na ordinaci lékaře; barva byla oprýskaná a vybledlá z černé do světle šedé. Ano, to bude ono.

Jay došel ke dveřím. Ordinace byla přes den zavřená a dveře byly zamčené, ale zámek byl starý pružinový a Jayovi trvalo celých deset vteřin, než ho paklíčem, který vytáhl z kapsy, otevřel.

Uvnitř bylo ticho a šero. Jay se rozhlédl a neviděl žádný alarm. Rozsvítil. Vedle velkého dřevěného stolu viděl ocelovou kartotéku se čtyřmi přihrádkami. Ty byly zamčené, ale otevřel je dvojicí ohnutých svorek na papíry. Nic to není, stačí vědět, jak na to.

I spis našel poměrně rychle. Keller se ani neobtěžoval s použitím falešného jména a za návštěvu ambulance a léky zaplatil kreditkou své společnosti - proto ho Jay vystopoval tak rychle.

Přečetl si zprávu. "Pád ze schodů" stálo na formuláři nového pacienta. Vyšetření ukázalo četné pohmožděniny a oděrky, žádné zlomené kosti či natržené vazy. V rohu stálo malým písmem: "Hádka č žárlivý přítel kvůli ženě." Nad písmenem ‚c' byla čárka a slova byla dvakrát podtržena. Ten dobrý doktor, jistý Willem Konig, zjistil podle všeho jinou příčinu zranění než sestra.

No pane. To jsou věci. Keller si nechal namlátit kvůli tomu, že se zapletl s přítelkyní někoho jiného. To bylo zajímavé. Keller nikdy na škole holky neproháněl, ale mohlo se to změnit. Jay sám taky v té době nebyl žádný milovník. Časy se mění.

Založil zprávu zase do zásuvky, zavřel ji a zamkl, podíval se z okna, aby se ujistil, že tam nikdo není, a pak odešel na ulici, zase za sebou zamkl. Striktně vzato tu poněkud porušoval zákon. I když měl legální povolení k provádění elektronického šetření, takové povolení mělo platnost jen na území Spojených států. Třebaže Net Force měla reciproční dohody s desítkou zemí včetně Německa a federální povolení USA by asi mohlo mít svou platnost i tady, neměl čas čekat, až se všechno vyřídí. Nechystal se tuhle informaci využít u soudu, takže nemusel mít všechny náležitosti, hlavně, aby mu to pomohlo dopadnout kořist.

Venku před ordinací byl malý kopec. Jay vystoupal na vrchol a rozhlížel se. Jezero Krumme bylo na západ odsud, nebylo to daleko, na okraji Berlínského lesa. Oblast Grunewaldu ležela přímo tam. Tam vedly silnice, železniční koleje, a to, co ještě stále bylo Západním Berlínem, hluboko ve východní části rozděleného Německa, muselo čekat ještě řadu let na opětné sjednocení. Studená válka ještě stále nabírala rychlost.

Takže Keller byl v Německu, nebo aspoň včera tu byl, a rutinní dotaz ministerstva zahraničí adresovaný německé vládě, zda nezaznamenala použití Kellerova amerického pasu, přinesl zápornou odpověď, takže pokud odjel, učinil tak nelegálně. S ohledem na jeho současný status by si Jay netroufl odhadovat, zda by to Keller udělal či ne, ale jelikož nevěděl, že po něm někdo pátrá, tak by snad neměl mít důvod proniknout nepozorovaně na území cizího státu.

A proč Německo? Kdo byl ten žárlivý přítel, který tady asi bydlí a zmlátil Kellera? Kam ten se poděl?

V tom spočíval problém s hledáním informací. Člověk občas objevil víc otázek než odpovědí...

"Moment," pronesl Jay nahlas. Copak nedávno době nenarazil na další zmínku o Německu? Něco ohledně nějakého vlečného člunu...? Ne, to bylo v Japonsku. Byl to vlak. KyberZemě tady měla výletní vlak nebo tak něco. A koleje vedly přímo tady. Třeba je to znamení.

A možná taky ne. Ale aspoň měl něco, co mohl prověřit. Jízdní řády vlaků byly veřejně přístupné. A on si přece mohl zjistit všechny, co po těchto kolejích projely za posledních pár dní, prověřit je a zjistit, kam měly namířeno. Zjistí, jestli tady projel i ten, který patří KyberZemi. Pokud ano, tak by to rozhodně byla velká náhoda, ne? A bylo by fajn se tam podívat...

31 KAPITOLA

*****

Na palubě Bon Chance

Toni si hrála na turistku, neustále si uvědomovala, proč na tuhle loď přijela. Měla u sebe laciný fotoaparát, vyfotila svou kajutu, venkovní paluby, bazén a člun s helikoptérami. Koupila si hrací kreditní kartu za dvě stě dolarů a zastavila se u automatů. Během čtyř hodin přišla o osmdesát dolarů, pak ale stovku vyhrála. Na oběd zašla do jedné z jídelen, dala si sendvič a ledový čaj a jako zákusek banánový dort a stálo ji to polovinu, co by dala ve většině restaurací ve Washingtonu.

Po poledni se natřela opalovacím krémem a lehla si na jedno z plážových lehátek nedaleko bazénu. Bylo teplo, ale vánek od vody udržoval teplotu na snesitelné úrovni.

Přišel k ní stevard a zeptal se, jestli nechce něco k pití. Objednala si margaritu, a když ji přinesl, vypadala jako velký zelený sněhový kornout.

Zašla do své kajuty, osprchovala se, oblékla si šortky a tričko a odešla s fotoaparátem na záď, odkud cestující házeli jídlo hejnu racků. Vyfotila si poletující ptáky i vzhled lodi z tohoto úhlu.

Pravidelné dunění helikoptér, které přistávaly a přilétaly na člun, bylo znatelné, ale neohlušovalo.

Na tohle by si asi dokázala zvyknout. Litovala jen, že tady nebyl Alex, aby si to užili spolu.

Pozdě odpoledne se vrátila do své kajuty a oblékla si věci na trénink, cyklistické šortky a sportovní podprsenku, tenisky, bílé bavlněné ponožky.

Nechtěla tady trénovat silat, a to ani ve svém pokoji, ale aspoň by se mohla projet na rotopedu a možná by si mohla i zacvičit s činkami. Přes ramena si přehodila ručník, zasunula si kartu od svých dveří do levé ponožky a zamířila k tělocvičně, která byla o patro níž než její pokoj.

Uvnitř bylo deset lidí. Bylo tu asi osm až deset posilovacích strojů, spíš pneumatických, ne těch se spoustou železa, šest kol, tři stoupátka, dva pásy pro běh či chůzi a v jednom rohu byl na silném nylonovém laně zavěšený boxovací pytel, který byl přelepen několika vrstvami pásky. Toni si přála s tím pytlem zatrénovat, ale nechtěla na sebe poutat pozornost. Ani v téhle době by drobná žena, která začne bušit do boxovacího pytle, nepůsobila zrovna nenápadně a muži by si jí určitě všimli. Muži, kteří by s vámi asi neprohodili ani slovo, kdyby vás viděli na kole či stoupátku, by najednou pocítili potřebu něco si s vámi povědět, kdyby vás viděli, jak kopete do těžkého pytle. Nejspíš to chápali jako výzvu pro své mužství.

Toni si vzala z boxu láhev vody zdarma, našla volné místo před zrcadly, trošku se protáhla a zahřála, pak se přesunula k rotopedům. Ten, který si vybrala, měl na předním kole lopatky větráku, takže čím usilovněji jste šlapali, tím větší množství vzduchu jste museli přesouvat. To bylo dobře, protože člověk se aspoň neustále ochlazoval. Elektronika umožňovala zvolit náročnost. Začala pomalu a po pár minutách si přidala větší odpor.

Už byla asi v polovině svého pětačtyřicetiminutového pobytu, když do tělocvičny vstoupil ten černoch, jehož si všimla v helikoptéře cestou sem. Na sobě měl staré pytlovité šortky, žádné tričko, gumové sandály a bílou čelenku, kolem krku ručník.

Na šortkách bylo logo Bon Chance. Určitě tady pracuje, napadlo ji. Kdyby byl turista, ty šortky by byly nové, ne takové staré oprané, ne?

Toni se napila vody. Muž byl v dobré kondici, všude samý sval, žádný tuk. Nevypadal jako typický kulturista, spíš jako boxer pár dní před mistrovským zápasem.

Přesunul se k zavěšenému pytli, sundal si sandály, ručník pohodil vedle nich a začal se protahovat.

Toni si všimla, že na člověka s takovými svaly je velmi ohebný. Přemýšlela,

jestli začne bušit do pytle, nebo se sem přišel jen uvolnit.

Netrvalo dlouho a její zvědavost byla ukojena.

Muž se postavil k pytli a začal do něj bušit. Otevřenýma rukama, nejdřív dlaní, pak hřbety dlaní, až získal rytmus - pravá dlaň, pravý hřbet,

levá dlaň, levý hřbet, pořád dokolečka, až zvuk úderů zněl, jako kdyby bušil do menšího a rychlejšího pytle, wapata, wapata, wapata, wapata.

Po pár minutách, když mu na hlavě i těle vyrašily krůpěje potu, zapojil i lokty a rytmus se zpomalil, ale byl podobný. Pravý loket dovnitř, pak zpátky, levý loket a znovu.

Toni šlapala dál a sledovala muže v zrcadlech, nedívala se na něj přímo.

Přestal s lokty a začal s údery, bušil do pytle pěstmi pravidelným tempem. Pak začal koleny a nakonec zahájil sady kopů nártem, pak patou. Pravá, levá, pravá, levá.

Trénoval jako o život. Většina lidí si neuvědomuje, jak náročné je takhle intenzivně tlouct do pytle - vyžaduje to mnohem víc energie než jízda na kole či chůze na pohyblivém páse, mnohem víc. A určitě ho to muselo hodně bolet, protože nepoužíval rukavice.

Toni na kole zapípala časomíra. Podívala se dolů. Ten černoch už bušil do pytle dvacet minut, a i když se vydatně zpotil, nevypadal zrovna unaveně.

Ten člověk měl neskutečnou formu. A i když Toni nedokázala podle jeho úderů poznat, jakému umění se věnuje, nepochybovala, že má zkušenosti s nějakým bojovým uměním. Neustále se pohyboval vyrovnaně a jeho údery, byť rychlé, měly v sobě též značnou sílu. Zajímavé.

Ještě minutu šlapala do pedálů, postupně zpomalovala. Pak sestoupila z rotopedů, utřela si obličej ručníkem, dopila vodu a zamířila k východu. Černoch ukročil vzad, silně do pytle kopnul, nadzvedl ho o půl metru do vzduchu, takže když pytel spadl k zemi, trhl nylonovým lanem tak silně, až se zrcadla otřásla. Natáhl se pro ručník, otřel si obličej a hlavu, vklouzl do sandálů a šel pryč.

Když Toni vstoupila do chodby, byl asi půl metru za ní.

"Tančíte?" zeptal se jí. Měl nějaký přízvuk, možná španělský, možná portugalský.

Toni se na toho muže podívala. Balil ji? Vzhledem k tomu, že tu vystupovala jako rozvedená sekretářka, možná by vůči takovým věcem měla být otevřenější. Byl to silný a pohledný muž. Jenže ona měla pocházet z jihu a mohla mít rasistické předsudky, takže by měla působit trošku odtažitě. Jestli tady pracoval, tak by se od něj možná mohla něco dozvědět.

"Ne," řekla. "Ani ne."

"Máte nohy jako tanečnice," řekl a kývl na ni.

Toni se na něj usmála tak, jak si představovala, že by vypadal rozpačitý úsměv. "No, snažím se udržovat ve formě. Vy jste boxer?"

Pokrčil rameny. "Tak něco."

Během chůze se dostal těsně vedle ní. Jste na téhle lodi poprvé?"

"Ano. Vy už jste tu byl?"

Jo, já jo. Já tady pracuju."

"Opravdu? A co děláte?"

Jsem u ostrahy," řekl.

Nepřekvapilo ji to, ale Toni zvedla obočí. "To je zajímavé."

Znovu pokrčil rameny. "Většinou spíš nuda. Nezašla byste pak třeba na skleničku?"

Toni se zatvářila nervózněji, než jak se cítila. "No, možná, hm..."

Usmál se a odhalil své dokonalé zuby. Já nekoušu, Missy. Jmenuju se Roberto Santos." Napřáhl k ní ruku.

Já jsem Mary Johnsonová." Stiskla jeho pravici. Měl ji vlhkou, ale teplou a cítila z jeho stisku jeho sílu, i když ji výrazně tlumil. Jsem z Falls Church ve Virginii."

"Moc mě těší, že vás poznávám," řekl. Pustil jí ruku. "A ta sklenička?"

"Aha. Dobře. Chci se osprchovat a převléct. Můžu za vámi někam přijít?"

Znovu se usmál. "Tak třeba do Lady Luck, to je malý bar vedle jídelny u hlavního kasina. Tak za hodinu?"

"To by mělo stačit," přikývla.

Když odešel, Toni cítila, jak jí srdce začíná bušit pomaleji. Už dlouho nebyla v terénu a nebavila se s kontaktem. Fakt, že to byl tak primitivní a tělesně zaměřený muž, ji poněkud znervózňoval. Tenhle člověk byl nebezpečný. O tom nebylo sporu.

*****

Ve vlaku KyberZemě
Nedaleko Halberstadtu, Německo

Když Jay proklouzl do vlaku, pokračoval co nejjednodušším způsobem. Když už se dostal ke Kellerovi tak blízko, chtěl mít jistotu, že ho nebudou rozptylovat detaily z minulosti nebo esoterické vůně ve složitém scénáři. Keller mu ukázal, že je příliš dobrý, aby ho bral na lehkou váhu. Takže ten vlak byl jenom vlakem, jako dobu si zvolil současnost a reálný

čas, a jeho plánem bylo dostat se dovnitř a zase ven, aniž by způsobil rozruch. Nepřišel vlepit Kellerovi políček rukavicí a vyzvat ho na souboj, chtěl jenom zjistit, jestli tu vůbec je.

Na duel dojde pak. Podle podmínek, které určí Jay.

A ani tohle nebylo zrovna jednoduché. Co nejopatrněji se proplížil zavazadlovým vozem, často se zastavoval, rozhlížel se a naslouchal. Proniknout jakoukoli bezpečnostní službou KyberZemě bude velice náročné, ne-li přímo vyloučené. Tihle lidé se pyšnili svou schopností programovat a jakákoli skulina v jejich pancéři bude nanejvýš mikroskopická. Ale vlak jel po veřejných kolejích a měl napojení na počítače železnic, a proniknout do nich bylo mnohem jednodušší. Jay ničemu neubližoval, nechtěl ani nahlédnout do systémových souborů železnice, jen využil jejích kódovaných signálů k tomu, aby se dostal do vlaku KyberZemě. Museli mu tam umožnit přístup, a i když se jím nedostane za jejich půlmetrové pancéřované dveře, informaci, kterou chtěl, by za nimi asi stejně nenašel.

Jay prošel zavazadlovým vozem. Těsně před sebou měl kancelář průvodčího. Jay zaklepal, a když nikdo neodpovídal, otevřel si kreditkou a vstoupil dovnitř. Kdyby byl průvodčí v kanceláři, Jay by si vymyslel nějakou výmluvu, odešel by a vymyslel by si nějaký důvod, aby toho muže vytáhl ven.

Vedle stolu stál pořadač, ale byl částečně otevřený, ani nebyl zamčený. Ježíšku na křížku! Ten zámek by ho sice nezastavil, ale i tak, nemuseli mu to takhle zjednodušovat. Neustále žasl nad tím, jak často lidé, kteří by si měli dávat větší pozor, nechávali dveře odemčené.

Po pár minutách, kdy se probíral papíry, získal, co chtěl: seznam cestujících. Podíval se i na další dokumenty, protože nechtěl, aby ten, kdo by si třeba všiml, že sem vlezl, ihned pochopil, proč se sem proplížil.

Jay poznal několik jmen na seznamu cestujících podle svého vlastního seznamu špičkových programátorů. A pak se na něj jako sluníčko zasmálo jméno, které sem přišel hledat.

Jackson Keller.

Takže byl tady a tým jeho nejlepších lidí jakbysmet.

Jay založil seznam zpátky do šuplíku, vrátil se ke dveřím a vykoukl ven. Nikdo nikde.

Spěšně se vrátil k zavazadlovému vozu. Měl, co chtěl. Nejvyšší čas zmizet.

*****

Keller se na ni zahleděl. "Hackera? A není to jenom nějaký pokus o

vniknutí? Tohle je vyloučeno!"

"Nevnikl do našich systémů, ale do počítače vlaku. Máme signál z Deutsche Bahn, kde se tvrdí, že nebyl tím, za koho se vydával. Kontrolovala jsem to: útok přišel z družice EuroAlliance jedna, ne z nějakých registrovaných spojení Deutsche Bahn."

"Ukaž." Přešel k počítači, u kterého seděla Samantha Taggartová, která v téhle směně dohlížela na bezpečnost.

"Tam není nic vidět," řekla. "Přišel a zase odešel."

"A co udělal?"

"Nic, co by stálo za řeč. Pronikl do několika interních spisů. Nic nevzal, nenechal za sebou virus ani nic takového. Asi to bylo nějaké dítě, které zkoušelo nový program."

"A co je to za spisy? To je jedno..." Keller stiskl pár kláves. Na holoprojektoru se objevil seznam spisů. Seznam pošty, doklady o nakládání zavazadel. Seznam cestujících. Seznam stanic. Koho by tohle mohlo zajímat? Na tom přece nic není.

"Vystopovali jste ho zpátky?"

"Kam až to šlo. Byl to anonymní signál odněkud ze Severní Ameriky. Tam se rozprskl na osm set směrů."

"To by bylo na nějaké děcko příliš chytré."

Já jsem takové věci dělala jako malá taky. Ty taky. Není to tak těžké."

Keller se kousal do rtu. Nic nezmizelo. Nic tu ani sebrat nemohl. Koho mohlo zajímat, co vezli jako náklad nebo poštu, či kdo je na palubě...

Zamrkal. Otevřel seznam cestujících. A tam byl on sám, jeho tým, členové posádky vlaku. Najednou se mu sevřel žaludek.

Gridley!

Zavrtěl hlavou. "Vyloučeno. Vždyť ani neví, kdo jsme."

"Cože?"

Podíval se na Taggartovou. "Nic. Nech to být. Máš pravdu, asi se sem jenom přimotalo nějaké dítě. Vlastně se nic nestalo."

Jenže jak kráčel pryč, Keller cítil v žaludku rostoucí neklid. Kdyby to nebylo nějaké děcko snažící se prolomit jejich systém jen tak pro legraci, tak kdo to mohl být? A jediná odpověď zněla: někdo, kdo chtěl vědět, kdo jede tím vlakem. Možná to Gridleymu došlo. Možná že ten převlek stařík z Thajska, který Keller použil, pro něj byl až příliš snadnou nápo-

vědou. A kdyby to byl Gridley a věděl, že Keller je se svým týmem na palubě vlaku, tak jsou v pořádné bryndě. Kdyby si Američané mysleli, že tenhle vlak má cokoli společného s útoky na net a web, udělali by všechno možné, aby Němce přiměli vlak zastavit a prohledat. Někdo ve vyšších patrech německé vlády by jistě za to či ono dlužil někomu z vlády USA, a i kdyby ne, snadno by se našla nějaká půjčka, rychlá nabídka: Vytrhněte nám teď trn z paty, Hansi, příště zase pomůžeme my vám, ja?

A jestliže Gridley věděl o tomhle stanovišti, tak možná věděl i o té lodi v Jokohamě. A tam by už taky nebylo bezpečno.

Bude muset z toho vlaku zmizet. Fofrem.

32 KAPITOLA

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Michaels se podíval na Jaye, pak na Johna Howarda, který také přišel do jeho kanceláře. "Není to jisté," řekl.

Jay přikývl. Jo. Nemám žádný nezvratný důkaz. Ale jsem si tím jist. Těm útokům velí Keller. Má na to hlavu a KyberZemě je organizace, která na tom

může vydělat víc než všichni ostatní. Minulý týden byl se svým týmem na lodi a teď je najednou v elektrickém vláčku v Deutschlandu. Když je sebereme, vsadím se, že z jednoho z nich už přiznání dostaneme. A nejspíš zastavíme to, co mají za lubem teď."

"Muselo by to proběhnout řádným postupem," řekl Michaels.

"Hele, i Němci dostali za uši, když se síť zhroutila, všichni na celém světě přišli o spousty peněz. A když je na to předem neupozorníme, to není naše věc, ne?"

"Myslím, že jsi viděl moc filmů o druhé světové válce, Jayi. V Německu už nejsou jenom samí nacisti. I v Německu mají lidi svoje práva."

Jay pokrčil rameny.

"Mě by spíš zajímalo vědět víc o propojení mezi těmi třemi místy," řekl Howard. "Vlak, vlečný člun v Japonsku a loď v Karibiku."

Jay řekl: "Ztrojení možností. Myslím, že na každém z nich mají stejné počítačové systémy. Vzájemně si předávají informace. Když se něco přihodí jednomu středisku, mají ještě dvě záložní. Tak bych to udělal já. I my už máme aspoň záložní místo, tu novou sub-stanici ve Washingtonu."

"Takže by nám moc nepomohlo, kdybychom zlikvidovali jenom ten vlak samotný."

"No, generále, aspoň bychom z toho najisto poznali, jestli jsou tihle hoši zločinci, kdybychom se podívali na jejich software a hardware. Nemáme nějaké špehy, kteří by se tam mohli v reálném čase projít?"

Jednoho špiona už na té lodi máme," připomněl mu Michaels.

"To jo, ale Toni se nemá dostat do soukromých prostor, má získat jen informace, které jsou veřejné. Kromě toho už stejně víme, že Keller je teď v tom vlaku. Já vám říkám, že to je hotová věc."

Michaels zavrtěl hlavou. "I kdybych ti věřil - a náhodou tomu tak je - nemáme dost důkazů, abychom začali se zatýkáním, a to ani prostřednictvím jiné vlády. A když se nám povede odstavit ten vlak a vlečný člun v - kde to bylo? v docích? - pořád zbývá ta loď v Karibiku. A jestli mají v plánu něco ohyzdného, tak nepodnítilo by je to k uspíšení toho útoku?"

Jay pokrčil rameny. "Nevím. Možná. Ale možná na to ještě nejsou připraveni. Naše obrana se zlepšila. Příště to bude těžší. Navíc jestli dostaneme Kellera a jeho ranaře, tak se jim to zásadně zpomalí. Druhý tým už tak kvalitní nebude."

"Pokud se omezují jenom na to," poznamenal Howard.

Michaels se na něj zadíval.

"Nezapomínejte na to, že přeřezali transkontinentální kabel. Že byli nalezeni ti dva mrtví členové milice. Zvážili jsme, že i to může mít nějakou spojitost?"

Michaels zavrtěl hlavou. "Z čeho tak usuzujete?"

"No, pane, kdybych byl na jejich místě, chtěl bych napadnout něco tak rozměrného, jako je internet, z co možná nejvíc směrů. Když ho bodnete nožem do stehna, tak mu poteče krev, ale nezabije ho to a ani ho to výrazně nezpomalí. Ale když ho střelíte do hlavy a ještě pod ním odpálíte nálož dynamitu?"

"Generál má pravdu, šéfe. Odstřihnout uzel se dá i více než jenom jedním způsobem. Nemusí se to provést s využitím softwaru, ale můžeš se zaměřit na hardware. To moji programátoři nespraví."

"Super. To jsem potřeboval slyšet."

Opřel se o opěradlo a chvilku přemýšlel. "Dobře. Zajdu s tím seznámit ředitelku, ať se nad tím taky zamyslí. Zatím, generále, zkuste vypilovat své scénáře průniku na loď. Brzy očekávám aktuální informace od Toni, takže to pak můžete připojit ke svým informacím."

"Ano, pane." Usmál se.

"Vám se představa, že vpadnete na loď na širém moři a zmocníte se jí, líbí, že?"

"Ano, pane. Vím, že by neměla, je to nebezpečné, ale právě na to jsem vycvičen. Čas od času se každý člověk rád přesvědčí, jestli jeho nástroje ještě pořád fungují."

"Běžte si je nabrousit, Johne. Já jdu za ředitelkou. Jayi, ty se vrať na síť a něco mi přines, cokoli, s čím můžu přesvědčit ředitelku, že se jenom nechytáme stébel."

"Už jdu, šéfe."

*****

Na palubě Bon Chance

V baru bylo relativně ticho, ale skrz zdi sem pronikalo tlumené zvonění z kasina. Lidi tu kouřili i popíjeli, protože to tu nezakazovaly žádné zákony. I když na stolcích byly odsávací popelníky, které hodně kouře vysály, cigarety tu byly pořád cítit, někteří z bohatších klientů do toho přidávali vůně doutníků a dýmky. Cigarety byly odporné, ale Toni musela uznat, že kouř z doutníků či dýmek jí celkem voněl.

Měla na sobě džíny, tenisky a tmavou halenku, přišla o deset minut dřív a rozhlížela se. Rozhlédla se, kde jsou východy, a pak si sedla ke stolku u stěny v rohu. Seděla zády ke stěně. Ve výšce hlavy se táhla řada kruhových okýnek zatažených záclonami, ale Toni si přesunula židli tak, aby před žádným takovým neseděla.

Mladá a pohledná servírka v krátké černé sukni a bílé halence se zastavila u jejího stolku o čtvrt minuty později.

Toni si objednala a za další minutu se dívka vrátila s vysokou sklenicí rajčatové šťávy s celerovou tyčkou. Rychlá obsluha.

Roberto Santos dorazil přesně včas. Na sobě měl tmavý oblek, nejspíš od Armaniho, černé tričko a mokasíny z krokodýlí kůže. Boty nejspíš stály víc než všechno oblečení, co si s sebou zabalila Toni. Na ruce měl ty své zlaté hodinky, prsten a náramek, který viděla předtím. Chodící pokladnice.

Přišel přímo k jejímu stolku, jako by věděl, kde ji najde.

"Slečno Johnsonová. Rád vás zase vidím."

"Pane Santosi."

"Říkejte mi Roberto, prosím. Pan Santos je můj otec."

Zasmáli se.

Servírka se u nich zastavila ještě dřív, než Santos pořádně dosedl, a na podnose nesla sklenku. V ní byla převážně bílá tekutina s příměsí hnědé. Usmál se na tu mladou ženu a vzal si od ní drink. "Děkuju, Betty."

Servírce se v tváři objevily dolíčky a skoro udělala i pukrle, pak odešla. Toni měla pocit, že kdyby jí Santos řekl "Vyskoč", Betty by byla v mžiku ve vzduchu, a než by dopadla na zem, ještě by se svlékla.

Santos se napil. "Hm," řekl. Podíval se na Toni a odpověděl jí na to, co považoval za její nevyslovenou otázku: "Kokosové mléko s kubánským rumem," řekl. "Velmi kalorické. Vždycky, když si dám tohle, musím trénovat ještě víc." Zvedl sklenku a Toni zvedla svou rajčatovou šťávu, která vypadala jako Bloody Mary. Nechala ho při tom.

"Na nové přátelství," řekl.

"Proč ne?" řekla.

Přiťukli si.

*****

Toni si svou sklenku šetřila, zatímco Santos jednu dopil a objednal si druhou. Byl velmi elegantní, ne jalový, ale byl celý zaměřený jen na ni, zdálo se, že ho hypnotizuje každé její slovo či pohled, jako by byla nejúžasnější ženou na světě. Což vzhledem ke své falešné totožnosti, rozhodně nebyla. Toni nemusela být génius, aby jí došlo, že ji chce Santos dostat do postele.

No, to ho čeká zklamání, pokud se mu k tomu nepodaří přemluvit servírku Betty, což by mu asi moc práce nedalo.

Když se ho ptala na práci, vždycky se obratně vyhnul odpovědi jako dobrý boxer úderům protivníka a neposkytl jí skoro žádnou informaci. Říkal, že se jen tak prochází. Sleduje, jestli se někde něco neděje. Čas od času musí něco zařizovat mimo loď. Nic zvláštního. Prostě práce.

Toni se usmála a i nadále se tvářila, že je ohromena. Neříkal jí pravdu. Jestli se na téhle lodi něco dělo, tak Santos byl součástí té akce, tím si byla jistá. Jenže - pokud mu nezačne špitat do ouška a nepůjde s ním do jeho kajuty - jak to jenom zjistí?

Ještě jste nejedla," řekl. "Měli bychom se jít najíst."

Toni si uvědomila, že udržet pozornost bude při jídle ještě náročnější, a chystala se mu vymluvit - určitě by to zvládla odkazem na začínající menses - když od ní Santos odhlédl na někoho, kdo právě vstoupil do

baru. Rychle se vrátil pohledem zpátky a na tváři mu hrál nepatrný úsměv.

Toni se podívala ke vchodu.

Stála tam úplně úchvatná žena. Vypadala, jako by byla asijského původu, možná se už narodila v Americe, Toni nedokázala její kořeny odhalit úplně přesně. Byla vysoká, měla černé vlasy po ramena a jejich barva vypadala jako lesklý inkoust. Na sobě měla červenou halenku zastrčenou do sukně stejné barvy, která končila deset centimetrů nad koleny, punčochy a boty na podpatku. Oblečení měla dost vypasované, aby odhalovalo její velmi pěstěnou postavu, a zároveň nepůsobilo vyzývavě. Toni si uvědomovala, že rozhovory u ostatních stolů náhle ztichly, a když se rozhlédla po baru, všimla si, že všichni se dívají na tu nově příchozí.

Kromě Santose. A to jí vzhledem k jeho očividné posedlosti ženami připadalo podivné.

"Kdo to je?" zeptala se.

Podíval se na ni. "Co prosím?"

"Ta v tom červeném, tamhle."

Podíval se a tvářil se, že tu ženu předtím neviděl. "Ach tak. To je Jasmine Chance." Jeho přízvuk poněkud zesílil, takže další věta zněla: "Taky pracuje na lodi." Nebyl to Španěl, říkala si Toni. Možná Brazilec.

Ta žena mezitím vykročila a Toni měla pocit, že míří přímo k jejich stolku, velmi lišácky se usmívala, klapot jejích podpatků zněl v tom náhle ztichlém baru velmi hlasitě. Typická osudová žena.

No jistěže se přiblížila k jejich stolu, kde se zastavila, stále se ještě usmívala. "Roberto."

"Ahoj, Missy," řekl a usmál se na ni.

Ačkoli se navenek usmívali a tvářili se velice přátelsky, Toni okamžitě vycítila napjatou atmosféru, jež vzniká mezi páry, které se nepohodnou - těsně předtím, než se ovládnou a tváří se zase normálně.

Něco mezi nimi bylo.

"Nepředstavíš mě své kamarádce, Roberto?" Další úsměv, a jestli někdy v dějinách byl předveden falešný výraz, tak to byl tenhle. Nestál ani za pětník.

Santos líně zvedl ruku. "Tohle je Mary Johnsonová, je to výkonná asistentka z Falls Church ve Virginii. Mary, tohle je Jasmine Chance. Vedoucí bezpečnosti. Moje šéfka."

"Sekretářka," pronesla Chance a podívala se na Santose. Z hlasu jí div nekapalo opovržení.

Toni pocítila silnou touhu vstát a tu ženu za ten její arogantní tón udeřit, ale to by se k Mary Johnsonové ani trošku nehodilo.

"Chtěla jsi něco?" zeptal se jí Santos.

Chance z něj ani na okamžik nespouštěla pohled. "Objevil se závažný bezpečnostní problém. Snad tě tvá přítelkyně na chvilku omluví, ne?"

Toni by ze všeho nejradši zůstala a vyslechla si jejich rozhovor, ale zároveň se jí tím otevřel snadný důvod k odchodu. Řekla: "Ale jistě. Stejně už

jsem chtěla jít. Je mi z toho horka nějak těžko."

"To mě moc mrzí," pronesla Chance, ale její slova neobsahovala ani špetku jakéhokoli soucitu.

"Není přece třeba, abys šla pryč," řekl Santos. "Určitě to nebude dlouho trvat." Ani on se nedíval na Toni, ale na Chance.

Kdyby pohledy zabíjely, tak by kdokoli, kdo by prošel mezi těmito dvěma lidmi, shořel pekelným plamenem jako zasažený plamenometem.

Toni vstala. "Moc mě těšilo, slečno Chance. Děkuju za skleničku, Roberto. Třeba se ještě uvidíme."

Odešla právě včas. Bude muset zavolat Alexovi a času pro telefonát bylo poměrně málo.

Když byla ve své kajutě, zamířila do koupelny a pustila sprchu. Nepočítala sice s tím, že by měla v pokoji štěnice, ale vyplatilo se dávat si pozor. Jakmile voda tekla a dělala hluk, vytáhla maskovaný šifrovací telefon a zavolala Alexovi, pustila jen hlas, žádný obraz. Na lodi byl dálkový mikrovlnný opakovač - museli počítat s tím, že lidi budou chtít používat svoje telefony i takhle daleko na moři - ale Toni volala přes vojenskou komunikační družici, o níž věděla, že bude přelétávat nad oblastí ještě příštích deset minut.

"Ahoj, miláčku."

"Ahoj," řekla.

Jak se vede?"

"Dobře. Toho Jayova chlápka jsem neviděla."

"To je v pohodě, myslíme si, že je v Německu. Něco dalšího?"

"Podařilo se mi potkat pár lidí, kteří vypadají zajímavě. Jay by mohl prověřit jejich jména a zjistit, jestli něco nenajde."

"Klidně."

Řekla mu o Santosovi a Chance, popsala mu je. "Santos tvrdí, že pra-

cuje u ostrahy a že Chance je jeho šéfka. Jestli to pomůže, tak mi připadá, že spolu něco mají."

"Vyřídím to Jayovi. Jak se ti jinak daří?"

Jsem v pořádku. Stýská se mi po tobě a malém Alexovi."

"Nám se po tobě taky stýská. Alex je v pohodě, guru taky a já taky. Nic se nám tu neděje. Poslechni, potřebuju, abys všechno, co máš, obrázky, nápady, diagramy a podobně nacpala do jednoho souboru a poslala to na některou z bezpečných schránek. Označ to, jako bys to posílala Johnovi."

"Nepovede se mi to ale dřív, než při příštím přeletu družice," poznamenala. "Pokud nechceš, abych riskovala použití přenašeče na lodi."

"Ne, těch pár hodin to počká."

"A je něco nového?"

Vysvětlil jí Jayovu teorii o vlaku a vlečném člunu KyberZemě. Pak řekl: "Mluvil jsem o tom s ředitelkou. Vláda by obyčejně váhala učinit jakýkoli krok s tak málo důkazy, ale v horních patrech moci panuje ohledně celé téhle situace značná nervozita. Určitě dojde k několika kontaktům s odvoláním na staré dluhy. Německý vlak a japonský člun můžou čekat nečekané návštěvníky. Pokud je to, co si myslí Jay, pravda, tak tím vyřadíme z provozu dvě ze tří míst."

"A loď zůstane," řekla.

"Na tom pracuje generál Howard," řekl.

"To myslíš vážně?"

"To si piš. Jestli má tohle klubko elektronických zmijí zaútočit, musíme je zastavit dřív, než přikročí k akci. Jay i John si myslí, že by mohli přejít od čistě softwarových útoků na fyzické napadání serverů a telefonních společností. A to by byl průšvih jako barák."

"To ano. A já jsem agent na lodi?"

"Ne. Ty odjedeš podle plánu. Dodělej to tam, nasedni na letadlo a zítra se vrať domů."

"Alexi..."

"Není to námět k diskusi," řekl. "Jestli má ozbrojená součást Net Force použít sílu, tak ji použije jenom ona, ne asistentka velitele."

Věděla, že má pravdu. Byla matkou, doma na ni čekal malý syn. K tomu, aby se účastnila ozbrojeného útoku, ji neopravňovalo vůbec nic. I tak jí ta myšlenka připadala vzrušující.

"Dobře," řekla.

Signál začal slábnout, takže rozhovor ukončili a zavěsili. Toni vypnula sprchu a šla si pro notebook. Udělá si poznámky, nakreslí mapy a připojí obrázky, které pořídila, všechno sbalí do komprimovaného a šifrovaného balíčku, a ten pak pošle Johnu Howardovi přes šifrovaný mobil při příštím přeletu družice. Ještě jeden den na lodi a pak zamíří domů. Měla dobrý pocit, že je zase v terénu. A i když by ji těšilo zůstat na palubě, kdyby sem vpadla Net Force, měla už i jiné povinnosti. Bylo to tak dobře. Ale hrozně nerada přemýšlela jako dospělá. Připadala si pak... taková nějaká... stará...

33 KAPITOLA

*****

Ve vzduchu nad středním Atlantikem

Kellerovo letadlo ještě neurazilo ani polovinu cesty do Miami, když ho zastihl zoufalý telefonát od systémového operátora z vlaku.

Německé úřady je zastavily kvůli "zdravotní prohlídce" a prý hledají nositele zvláštního druhu horečky. Operátor říkal, že ihned po příjezdu policie byly spuštěny ničící protokoly. Palubní počítače budou čisté ještě dřív, než kdokoli dokáže cokoli stáhnout, všechny soubory spálené a neobnovitelné. Nenajde se ani stopa po konání čehokoli zvláště ilegálního. Jistě bude podezřelé, že vezou ve vlaku takové množství nejmodernější výpočetní techniky, a ještě podezřelejší, že všechny ty stroje jsou prázdné, ale německé úřady nebudou moct nikomu nic konkrétního dokázat. Můžou si všechny předvolat, ale neměly žádné důkazy, tudíž neexistoval žádný případ, a Kellerovi lidé věděli, že bude stačit, když to nějak přečkají, a právníci KyberZemě je z toho vysekají. Keller a jeho tým byli v pořádku a právě oni uváděli věci do pohybu.

Šel z toho strach, ale dalo se to vlastně čekat, takže ho nepřekvapilo, že o pár minut později se mu ozval i systémový operátor z Japonska. Počítače na vlečném člunu byly taky minulostí.

Zbývala jim tedy loď, a jestli Gridley a jeho cháska věděli o vlaku a vlečném člunu, tak určitě vědí i o Bon Chance.

Loď naštěstí plula v mezinárodních vodách. Kdyby se Američanům podařilo poslat tam ozbrojený člun pobřežní stráže nebo námořnictva -

což podle Jasmíne nebylo politicky pravděpodobné - posádka lodi by ho viděla už dvacet kilometrů od lodi. Takže by měli spoustu času, aby vymazali i tyhle počítače, i když to by byla až poslední možnost. Jelikož přišli o Německo i o Japonsko, veškerá jejich práce byla na té lodi. Než ji zničí, budou muset mít neotřesitelnou jistotu, že je v nebezpečí. Vymazat tisíce a tisíce hodin práce by bolelo jako ďas.

Měl by asi zavolat Jasmine a dát jí vědět, kde je a co se děje. Bude lepší, když to uslyší nejdřív od něj.

*****

Na palubě Bon Chance

Chance seděla ve své kanceláři a byla naštvaná jako čert. Nejdřív Roberto a

jeho laškování s tou debilní sekretářkou - měla tisíc chutí ho uškrtit, když tam tak seděl a nevinně na ni civěl a říkal, že přišli jenom na skleničku. A teď ty zatracené útoky na vlak a člun, Keller je strachy bez sebe a vrací se sem a má v kalhotách. Nebála se, že sem dorazí americké námořnictvo, ale utrpěné ztráty ji štvaly. Jak na to na všechno přišli? Keller jí přece říkal, že je to nemožné.

Bude si to s ním muset pěkně vyříkat.

A harmonogram bude muset být zase posunut dopředu. Zbývá jim už jenom jediný šíp, a ten musí vypálit dřív, než jejich terč stihne zmizet z dostřelu. Zavolala Robertovi, prioritní telefonát. Jestli ho vyruší při tom, jak se snaží dostat pod sukni té sekretářce, tím hůř. Rozeslala zprávy i na další pagery, taky prioritní. Nelíbilo se jí, jak to vypadá. Ani trošku. Nechtěla, aby se jim to teď zhroutilo, když už se dostali tak blízko k cíli. Bude lepší zakročit a dosáhnout částečného vítězství než stát s rukama založenýma a všechno ztratit. Hodiny tikaly, a kdyby jim vypršel čas dřív, než zahájí útok, tak je navždy konec.

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Howard se podíval na Julia. "Tak co na to říkáte?"

Fernandez zavrtěl hlavou. "Je to tak prosté, že by to snad mohlo i vyjít. Gridley se postará o počítače?"

"Tvrdí, že ano."

"A pokud dostaneme povolení, vyrazíme kdy?"

"Zítra. Po západu slunce."

Julio zavrtěl hlavou. "Technika. Neuvěřitelné věci."

"Sestavte tři jednotky, smíšené. Chci třicet lidí, dva piloty a druhé piloty, obvyklé vybavení podle omezení. Vzdušný převoz, mapy, úkoly, všechno musí být připraveno k akci do 18:00 zítra."

"Ano, pane. Už jdu. Uvidíme aspoň, jestli ten nový první důstojník je tak dobrý, jak si myslí, že je."

Jen těžko si může myslet, že je tak dobrý, jak jste si o sobě myslel vy, když jste byl na jeho místě."

"No, pane, to proto, že tak dobrý prostě být nemůže."

Howard se usmál.

Když Julio odešel, podíval se na počítačové obrazy ve vzduchu nad konferenčním stolem. Nejlepší plány byly ty nejjednodušší, to věděl, ale tenhle je možná až moc jednoduchý.

Ale to zjistí jen jedním způsobem.

*****

Na palubě Bon Chance

Santos neměl rád, když se na něj spěchá. Jakmile; si zvykl na plán, chtěl postupovat přirozeně. Někdy se člověk musel přizpůsobit neočekávané události, ale tenhle nový brouk, co strašil Missy v hlavě, byl až příliš velký, přišel moc rychle. Snažil se jí to vysvětlit, ale ona ho odmítla poslouchat. Ještě pořád na něj byla naštvaná kvůli té sekretářce.

Taková škoda. Kvůli tomu posunutému harmonogramu se mu nepodaří pokračovat v jejím svádění. Ta sekretářka už mu skoro ležela u nohou, když Missy přišla do baru jako ledová královna a začala ho tahat za vodítko. I za to zaplatí. Byla to jen další položka na účtu, který jí předloží.

Zatím musel připravit svoje lidi k pohybu. Missy to chtěla rychle. Zítra, pokud možno, nejpozději pozítří. Moc brzo - ale co může člověk dělat? Nechtěl tu akci propásnout.

*****

Toni se procházela, fotila si další místa, ale cítila, že se k něčemu schyluje. Ke konci dne se nepřihodilo nic, nad čím by musela přemýšlet. Santose nikde neviděla, takže jeho šéfka ho asi pekelně vylekala.

Chvilku přemýšlela o tom, že se pokusí proniknout na soukromé paluby. Dokonce došla až tam a předstírala, že se ztratila, a objevila se před jedním ze vchodů na takovou palubu. Jenže elektronická čtečka karet by potřebovala klíč, a když se vydala zpět tím směrem, kudy přišla, dveře se otevřely a za nimi stála dvojice mužů, na sobě košile a vesty s mnoha kapsami, což v tomhle podnebí mohlo znamenat jen to, že jim ty vesty kryjí pistole zasunuté za opasky - těžko je chránily před zimou.

Ti ozbrojení strážci tvořili další nepřímý důkaz. Samozřejmě tam mohli být i proto, aby střežili přístup k pokladně, kam se nosily výhry z kasina, ne?

Těžko. Většina toho, co Toni viděla, probíhalo bez použití hotových peněz, všechno zajišťovaly přesuny kreditu. A na to stráže nejsou potřeba.

Kdepak, zabalí si a v podvečeru nasedne na helikoptéru a pojede domů, navíc slyšela, jak někdo říká, že dneska večer nebo zítra snad má pršet, má se snad objevit nějaká tropická tlaková níže, sice ne nějaký hurikán, ale i tak vítr a déšť. Jestli tohle má přijít, bude radši, když už bude doma - létání v dešti neměla ráda. Znala pár lidí, kteří letěli letadlem, jež se pokusilo vzlétnout uprostřed tajfunu. Letadlo spadlo a shořelo a její známí měli kliku, že to vůbec přežili. Toni si prostě říkala, že špatné počasí a létání nejdou dohromady.

*****

Le Boy, Jižní zóna Rio de Janeiro, Brazílie

Jay se rozhlížel a cítil se trošku nesvůj. V klubu bylo hlučno, hudba hrála velice hlasitě, světla blikala a lidi tančili. Většina tančících byli muži, mezi nimi jen pár žen a některé z nich měly dost mužské rysy.

Otočil se ke svému virtuálnímu pivu. Podle toho, co se dozvěděl, Le Boy byl největší noční gay klub ve městě. Takže převažující mužská sešlost se dala vlastně čekat, ne?

K baru vlevo d Jaye přišel vysoký a dobře stavěný kulturista v kožených kalhotách a tílku a usmál se na Jaye. "Com lisenca," řekl, "voce é ativo? O passivo?"

Jay si poklepal na malý překladač ukrytý v pravém uchu a ta portugalská slůvka, která mu muž adresoval, se přeložila do angličtiny: "Promiňte, jste vršek nebo spodek?"

Jay zrudl i ve VR. "Čekám na přítele," řekl. Překladač jeho odpověď přeložil do portugalštiny.

Namaštěný kulturista - Jay si vzpomněl, že se jim tady říká "barbíny" - se usmíval i dál. "Třeba to jsem já," řekl překladač Jayovi do ucha.

"Možná," přikývl Jay. "Znáte muže jménem Roberto Santos?"

Jeho rádobypřítel se zamračil. "Bicha!"

Na tohle Jay překladač nepotřeboval.

Je to váš přítel?" zeptal se ho kulturista zlověstným hlasem.

"Ne. Nepřítel."

Muž přikývl. Je to bastard všech bastardů, hajzl, že mu není rovno!" sáhl si prsty do úst a trhl rukou. Vytáhl z úst zubní protézu - horní čtyři zuby měl falešné. Mávl protézou Jayovi před očima. "Tohle mi udělal on!" Zase si ji vrátil do pusy.

Jay soucitně zabrblal. "Povězte mi něco o něm."

Barbína nepotřeboval další ponoukání. "Obchází gay scénu, ale sám gay není. Občas zajde do tmavých kabin a nechá si od nějakého chudého chlapce udělat orální sex. Pak ho zbije. Zbil už spoustu mých přátel. Vždycky si vybere velké

silné muže. Je to zápasník, jeho pěsti jsou jako ze železa. Hrozně rád mlátí lidi. Směje se přitom." "Proč ho ještě policie nezatkla? Copak si nikdo nestěžoval?"

Muž přikývl. "Ale ano, spousta si stěžovala. Policie se jenom směje a vrtí hlavou, když slyší jeho jméno. Má protekci, a to takovou, že jednou zbil jednoho muže tak, až ten člověk umřel, a policie stejně nic neudělala. Santos je ďábel."

Zajímavé. Jay měl, kvůli čemu sem přišel. Nejvyšší čas jít o dům dál.

*****

Ekonomická fakulta Hongkongská univerzita Hong Kong, Čína

Profesorka Wangová, pětačtyřicetiletá žena s pážecím účesem a v tak strohém šedém kostýmu, že vypadala jako jeptiška ekonomických věd, řekla: "Ano, na tu si vzpomínám."

Seděli v knihovně, klimatizace tu jela na plný výkon. Jay přikývl. "A byla byste tak laskavá a něco mi o ní pověděla?"

Wangová se usmála. "Slova laskavá a Jasmine Chance nepatří do jedné věty. Slyšela jsem příběh, který si studenti a zaměstnanci fakulty povídali. Jednou byla Jasmine v zoo a došlo k silnému zemětřesení. Některá ze zvířat uprchla. Z klece unikla dvojice lidožravých tygrů. Byli na svobodě a měli hlad, takže si vyhlídli skupinu školáků. Na poslední chvíli se mezi hladové tygry a školáky postavila Jasmine Chance. Tygři se na ni jedinkrát podívali, stáhli ocasy a vyděšeně se vrátili do svých klecí."

Jay se ze zdvořilosti usmál.

"To ještě není všechno," dodala Wangová. "Nejhorší na tom je, že si od každého z rodičů těch dětí vzala čtyři sta dolarů za to, že jim zachránila děti."

"To zní až... krutě."

"Krutě? Řeknu vám něco, co vím, že je pravda. Jasmine toužila být nejlepší z ročníku. Jenže v jednom předmětu se jí moc nedařilo - a ona takhle chápala i to, že byla druhá, měla jenom jedničku, ne jedničku podtrženou. Takže svedla profesora, ženatého muže středního věku se čtyřmi dětmi a třemi vnoučaty. A byla nejlepší. Když jí profesor řekl, že kvůli ní odejde od manželky, vysmála se mu. Kvůli obrovské ostudě z toho, co udělal a že ona ho odmítla, spáchal sebevraždu. Když někdo Jasmine řekl, co se přihodilo, pokrčila rameny. 'Škoda ho,' řekla jen. Ta žena má morálku jako žralok. Je velmi nebezpečné plést se mezi ni a to, za čím jde."

Jay přikývl. Ještě zajímavější.

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

"Tak tady to máš, šéfe. KyberZemě zaměstnává chlapa, co mlátí gaye a zabil nejmíň jednoho člověka, a ženu, která udělá cokoli, jenom aby dosáhla svého. O moc víc toho o nich nevím, ale Santos pracoval jako prvotřídní vyhazovač v pár organizacích a Chance vyletěla na žebříčku několika společností tak rychle, jako by měla křídla. Když je postavíš k ostatním, je to jen zajímavější a zajímavější. Ještě chvíli, a budeme mít celý obrázek."

"Pár detailů nám ale ještě chybí," řekl Michaels. "Tvůj kamarád Keller nebyl ve vlaku; ostatní, které jsi označil, tam taky nebyli, i když být měli."

Jay zaklel.

"Přesně tak. Německá vláda kontroluje letiště a další vlaky, ale zdá se, že nám pláchli."

Jay znovu zaklel.

"Věřím ti."

Jay zavrtěl hlavou. Jo. A co dál."

"Asi tak za pět minut by mi měla zavolat ředitelka. Jestli má nějaký vliv, tak ve velmi blízké budoucnosti pošleme na Bon Chance pár dalších hostů."

"Tu loď určitě pojmenovala po sobě," řekl Jay.

"Cože?"

"Tu loď." Vzdychl. "Kde je Toni?"

Podíval se na hodinky. "Touhle dobou by měla čekat na helikoptéru z lodi. Mimochodem kdyby se ti podařilo proniknout do seznamu cestujících, rád bych věděl, kterým letadlem letí."

"Nestrachuj se. Mary Johnsonová."

Ještě než stihl Michaels cokoli dalšího říct, ozval se jeho telefon. Jeho sekretářka řekla: "Na jedničce je ředitelka."

Michaels se natáhl po sluchátku a mávnutím odeslal Jaye pryč. Jay vstal, ale jen velmi pomalu kráčel ke dveřím.

"Haló?"

"Veliteli, dostali jsme zelenou. Doufám, že se v téhle věci nemýlíte."

"Ano, madam," řekl.

Jay se u dveří otočil a zvedl obočí. Michaels na něj kývl a zvedl jednu ruku se vztyčeným palcem.

"Fajn!" zajásal Jay šeptem. Sevřel ruku v pěst a mával jí.

Michaels litoval, že jeho nadšení nesdílí.

34 KAPITOLA

*****

Na palubě Bon Chance

Toni stála ve frontě u převozního člunu. Nebe se zatáhlo, a i když ještě nepršelo, z jihovýchodního větru cítila vlhkost. Spolu s ní tu čekala celá skupina cestujících. O počasí se zjevně obávalo víc lidí, kteří nechtěli zůstat na lodi sto třicet kilometrů od pobřeží, kdyby se podmínky zhoršily.

K lodi dorazil člun jedoucí od odletového člunu a zastavil se u spodní části rampy, po pár vteřinách stoupali na loď po schůdcích či nájezdu pro vozíky nově příchozí.

Doufala, že všichni přijeli za hazardem, protože sluníčka si teď moc neužijí...

Moment...

Po nájezdu kráčel muž, kterého poznala. Chvilku jí trvalo, než si uvědomila odkud.

Keller. Ten z té fotky, kterou jí poslali. Tohle je ten Jayův člověk!

Co tady dělá? Vždyť má být v Německu, ne? Tohle nebude jen tak samo sebou.

Jakmile kolem ní prošel, Toni vystoupila z fronty, jako by si najednou vzpomněla, že tu něco nechala. Mezera se za ní rychle zaplnila. Podívala se na hodinky. Družice měla přeletět až za pětačtyřicet minut. Mohla by riskovat a volat Alexovi z telefonů na lodi? Mohla by to provést nenápadně - Hele, víš, jak jsi mi dal tu fotku? Myslela jsem, že jsem ji ztratila, ale teď jsem ji našla, přímo tady na lodi.

Každý, kdo by nevěděl, kdo ve skutečnosti je, by přece mohl jen těžko pochopit, o čem mluví, ne?

Těžko. Jenže jestli byly telefony na lodi odposlouchávané, a to by nebyl problém, když je vlastnila a udržovala KyberZemě, tak by se asi podivil, proč sekretářka z Falls Church volá někomu na velitelství Net Force. Nebo by dokonce poznal Alexovo číslo telefonu nebo jeho vircesu. A i kdyby mu její šifrovaný telefon nedovolil odposlechnout ani slovo, asi by se ten člověk začal zajímat o to, kvůli čemu má obyčejná sekretářka šifrovaný mobil.

Jakákoli z těchto skutečností by byla špatná.

Ne, počká až na další přelet družice, aby mohla volat přes bezpečnou linku. Dnes večer odsud odletí ještě aspoň deset helikoptér a ona si toho chlápka

potřebuje prohlédnout, možná i zjistí, kam jde a s kým se bude bavit...

Jako by ji bůh vyslyšel, Toni najednou uviděla Jasmine Chance, nyní oblečenou v černých šatech a sandálech. Toni se otočila a zakryla si obličej rukou, aby ji nepoznala.

Keller šel přímo k Jasmine, a i když Toni neslyšela, co si říkají, Keller byl očividně poměrně rozrušený, protože pořád rozhazoval rukama.

Inu, inu. Co tohle může znamenat?

Alex by to určitě chtěl vědět. Ano, mohla by mu zavolat z pevniny, možná i z té helikoptéry, ale nikam přece nespěchala, ne? Třeba se jí podaří zjistit ještě něco zajímavého, než bude muset odjet.

*****

Ve vzduchu nedaleko Fort Lauderdale, Florida

Upravené motory starého letounu Boeing 727 jim zajišťovaly klidný a spolehlivý let. Letěli teprve chvilku a Julio naposledy kontroloval seznam povinností, zatímco zahájili sestup na Fort Lauderdale.

"Tak náš přítel pan Gridley obstál." Julio se usmál na Jaye, který seděl přes uličku od něj. "První oddíl a půlka druhého poletí letadlem A; třetí oddíl a druhá půlka druhého letadlem B."

Howard přikývl. Vedle něj seděl velitel Michaels. Alex vůbec nepočítal s tím, že poletí taky, chtěl zůstat na pevnině, ale ještě se mu neozvala Toni, která už měla z lodi odletět. Podle Jae se Mary Johnsonová neobjevila na palubě žádné z helikoptér letících k pevnině. Kvůli počasí

možná odlétalo víc lidí než obvykle, takže lety mají zpoždění, ale Michaels se o ni bál tolik, že se rozhodl jet s nimi. Howard mu to nezazlíval. Věděl, jak by se cítil, kdyby na lodi byla jeho vlastní žena.

"Podle meteorologických radarů se k terči přibližuje od jihovýchodu pořádný příval silných dešťů, hlavní část má dorazit kolem 21:00 - asi zmokneme."

"Nesmím si zapomenout deštník," řekl Howard.

"Vítr vám ho jenom obrátí vzhůru nohama, pane. Má tam foukat větřík o rychlosti padesát až sedmdesát kilometrů za hodinu."

"Pokračujte."

"Všichni členové jsou chráněni vestami Class III - s ohledem na předpokládaný scénář nic lepšího nemáme - takže totálně neprůstřelný není nikdo. Vysílačky LOSIR budou nastaveny na operační kanál Gamma, máme boční zbraně a samopaly plus obvyklou zásobu blicího plynu, světlic a tak dál, všechno je v zavazadlech. Všichni vědí, co mají dělat."

Howard přikývl.

Ozvalo se upozornění na zapnutí bezpečnostních pásů.

Julio řekl: "Takže abych to zkrátil, dorazíme tam, převezmeme kontrolu dřív, než komukoli dojde, co se vůbec děje, a zajistíme počítače dřív, než je stihnou vymazat. Pak tam vpochoduje tady náš počítačový kouzelník a zabaví důkazy, všichni padouši skončí ve vězení a všichni budeme žít spokojeně až do smrti."

Takhle jednoduché to nebude, uvědomoval si Howard. Nikdy to tak není.

Letoun začal klesat; cítil v uších změnu tlaku.

"Toni se ještě neozvala?" řekl.

Michaels se tvářil znepokojeně. "Ne. Teď už mi ale měla zavolat."

*****

Na palubě Bon Chance

Toni stála před problémem. Do svého pokoje už nemohla, protože se odhlásila, a nechtěla chodit po lodi a tahat za sebou kufr. S ním by se jen těžko mohla plížit, když ta kolečka klapala na každé nerovnosti v podlaze. Takže když Keller zašel do kajuty, zalezla na veřejný záchod, kufr si odložila

na komodu v prázdné kabince, zamkla dveře a z kabiny vylezla mezerou nade dveřmi. Bylo by moudřejší najít si úschovnu a uložit si kufr tam, ale nechtěla se od Kellera příliš vzdalovat, co kdyby vyšel ven.

To se také stalo, necelých deset minut poté, a ona se držela dost vzadu, aby si jí nevšiml. Zatím to probíhalo dobře.

Zamířil přímo k jednomu z hlídaných vchodů na soukromé paluby, a tam už ho sledovat nemohla.

No co. Byla tady, Alex tu informaci potřeboval, a ona asi nic víc nezjistí. Tak to prostě bylo.

Když se vrátila pro kufr, byl pryč. A její šifrovaný mobil a notebook s ním.

To nebylo dobré. Ani trošku.

Třeba jí kufr vzali do ztrát a nálezů. Někdo nahlásil, že je kabinka uzavřená, přišel sem uklízeč a kufr našel. Na tom nebylo nic špatného. Měla peněženku a průkaz, možná by tam mohla zajít a kufr si vyzvednout.

Možná. Nebo by to třeba tak dobrý nápad nebyl.

Seděla v kabině a přemýšlela o vzniklé situaci. Jestli sem měl přijít Alex a jednotky Net Force, nechtěla udělat nic, co by jim mohlo způsobit problémy. Takže volat bez použití šifrovaného mobilu nepřicházelo v úvahu.

Kdyby se tady objevili, měli značnou šanci, že Kellera dopadnou -mohla by jim říct, že je tady, že ho viděla. Nebyla přece jediným civilistou na lodi, ne? Odhadovala, že tu s ní je pár tisíc turistů - nebude ohrožena víc než kdokoli další z nich. Možná spíš míň, protože věděla, že asi bude dobře pohybovat se v tajnosti, a měla zkušenosti s tím, jak se nezaplést do potíží.

Pokud byl kufr ve ztrátách a nálezech a čekal, až si pro něj někdo přijde, v pohodě. Ale kdyby ho otevřeli zjistili, komu patří, podivili by se, proč byl zamčený v prázdné kabince na toaletě, možná by je to zaujalo. Toni věděla, že kdyby měla na starosti bezpečnost lodi, tak by ji to určitě zaujalo. Jakmile by zjistili, že uvnitř není bomba, tak by se mohli ptát na další otázky: proč proboha nechal někdo svá zavazadla tady? Jaký k tomu mohl mít důvod?

Notebook byl čistý, nebyly v něm žádné škodlivé soubory, projela ho likvidačním programem. Mobil už byl problematičtější. Vypadal normálně, jako další běžný výrobek, jakých jsou desítky tisíc. Neměl naprogramovaná žádná čísla, a člověk by musel být hodně zvídavý, aby ho otevřel a zjistil, že uvnitř je zařízení i program, jenž příchozí i odchozí hovory šifruje.

Jenže - jen tak - co kdyby přesně tohle udělali? Mary Johnsonová si přijde pro ztracený kufr a ostraha - v podobě Jasmine Chance, která nepociťovala ke slečně Mary ani špetku náklonnosti kvůli jejímu vpádu

na zakázané území v podobě Roberta - se rozhodne, že si s ní dlouze popovídá? Mezinárodní vody, žádná ústavní práva tu neplatí, to by bylo... no, zlé.

To slovo se jí objevovalo v posledních pár minutách skoro v každé větě.

Dobře, rozhodla se, že to udělá. Přitiskne se k zemi, najde si úkryt a zůstane tam, dokud se Alex neobjeví. Jestli ano, dobře. Když ne, tak to vyřeší, až to nastane.

Kde se ukryje?

Jeden nápad měla. Bylo to asi poslední místo, kde by ji hledali, kdyby se rozhodli, že ji potřebují najít.

*****

Chance si zavolala Santose do své kanceláře. Přišel pomalým krokem, jako by měl času na rozdávání. Byl jako velký kocour, přicházel a odcházel jen tak, jak se mu samotnému chtělo, odmítal spěchat kvůli čemukoli.

Měla chuť mu dát facku.

"Fajn," řekla, "ať máme my dva jakékoli problémy, musíme je teď odsunout stranou. Musíme dodělat tenhle úkol a zbytek můžeme vyřešit později."

Pokrčil rameny. "Problémy? Jaké problémy?"

Teď ta chuť nabrala neskutečně na intenzitě. Místo toho se ale usmála. Dobrá. Zaplatí za to všechno později. O to se postará.

*****

Santos se podíval na hodinky. Do odjezdu mu zbývala ještě hodina a půl. To bylo dost času, protože měl sbaleno a navíc mohl odjet k helikoptéře soukromým člunem a nemusel čekat na běžnou loď. Třeba by mohl zkusit najít tu sekretářku. Patnáct minut by jim oběma k uvolnění bohatě stačilo, ne? A ještě zbude čas na sprchu po tom.

Proč ne?

Zamířil do kamerového centra ostrahy. Jestli je pořád na palubě, tak určitě v nedávné době prošla kolem nějakého skleněného očka. Počítačový systém který ostrahu řídil, nemohl vyhledat konkrétní osobu, ale mohl v rámci zadaných údajů najít typy lidí. Ženy, brunetky, určitou velikost, vyšší či silnější. Stačilo jen zadat, co jste chtěli. Počítač by asi neocenil, co Santos opravdu chtěl, a asi to neuvidí, dokud nebude ta sekretářka svlečená.

Usmál se.

*****

Fort Lauderdale, Florida

Michaels stál ve frontě za poručíkem Fernandezem, před nímž stál Jay. Generál Howard už byl na palubě toho sikorského. Všichni na sobě měli turistické civilní oblečení a s sebou různé druhy a velikosti zavazadel. Tašky byly o něco těžší než to, co si s sebou asi přinese většina turistů, ale před nasednutím do helikoptér neprocházeli žádnými detektory kovů, takže na tom nezáleželo.

Všichni ve frontě patřili k Net Force. Před deseti minutami na heliportu u jiného hotelu stála jiná skupina lidí z Net Force v podobné frontě. Jay pro ně rezervoval dva kompletní lety, ujistil se, že v každém letounu nebude kromě nich nikdo zvenčí. Samozřejmě s výjimkou posádky helikoptér, a to nebude problém, ujistil ho generál. Netušili totiž, že jejich cestující jsou něco jiného než obyčejní lidé, kteří si jedou zahrát ruletu. Kdyby došlo k něčemu nepředvídanému, John měl k ruce vlastní piloty.

Nebylo to nic těžkého. Odletí na vlečný člun u lodi, odtud přejedou na loď a proniknou na palubu. Nebyl to přímý útok, šlo o tajnou operaci. Než si to ostraha lodi uvědomí, už by mělo být hotovo. Takhle tolik nehrozila nějaká přestřelka a zranění civilistů. Vlastně to byl velmi dobrý nápad.

I když měl Michaels původně v plánu, že zůstane v Quantiku a počká na konec, skutečnost, že se mu Toni nehlásila, mu to nedovolila. Až do poslední vteřiny doufal, že mu zavolá, ale ona nic. A on nemohl dovolit, aby jeho lidé a jejich zbraně dorazily na loď bez něj, když na palubě té lodi byla pořád ještě Toni.

Nebylo to politicky ani takticky moudré rozhodnutí, ale co, on je přece šéf. Aspoň zatím.

Fronta postupovala až s vojenskou přesností a Michaels se tomu musel usmát. Posádka helikoptéry neměla asi ani ponětí, že jejich pasažéři jsou členy jedné a té samé skupiny. Díky Jayovi vypadali, že přišli ze všech koutů vlasti, byli tu svobodní, páry, trojice kamarádů ze školy, neexistoval důvod domnívat se, že jsou něco jiného než jen turisti.

Když nastupoval do helikoptéry, slyšel dva lidi, muže a ženu, jak si povídají.

"A tohle je vaše první cesta na Floridu?"

"Ne, jezdila jsem sem s rodinou na prázdniny, když jsem byla malá. Jezdili jsme ale mnohem víc na sever, do městečka Destin kousek od Fort Walton Beach."

"No tohle. Já měl strýce, který pracoval na základně námořního letectva v Pensacole. Svět je malý."

Ostatní členové jednotky si taky povídali, aby vypadali jako turisté. Michaels cítil v žaludku nervózní chvění. Našel si sedadlo, zasunul si tašku pod nohy a zapnul si pás. John mu půjčil svou neprůstřelnou vestu. Měl ji složenou v tašce, s ní plastikovou pistoli a sluchátka od vysílačky. Jelikož neměl v misi žádnou aktivní roli, měl si najít nějaké bezpečné místo a držet se stranou až do doby, než bude loď zajištěná. Kdyby se však objevily nějaké problémy, měl dokázat navázat spojení, bude mít i zbraň a jistou ochranu.

Doufal, že Toni je v pořádku. Jistě, dokázala se o sebe postarat líp než většina lidí, ale i tak, nebyla to žádná superžena. Něco se mohlo pokazit. Možná o nic nešlo - počasí, přecpané helikoptéry, rozbitý telefon, nic víc. Ale pořád si o ni dělal starosti. Miloval ji. A jestli zjistí, že je v pořádku, bylo mu jedno, jak moc ji tím naštve, ale už ji nikdy do žádné akce v terénu nepošle.

35 KAPITOLA

*****

Na palubě Bon Chance

Keller se byl podívat v operačním centru a všechno bylo v pořádku. Tedy, tak v pořádku, jak to šlo. To, jak na ně Chance spěchala, způsobí velké potíže. Jeho tým je dobrý, nejlepší, ale neumí dělat zázraky. Dosáhli osmdesáti až pětaosmdesátiprocentní připravenosti, a jestli má Omega vypuknout zítra, tak už to moc nevylepší. Všem nařídil, aby pracovali naplno, a jakmile bude mít chvilku, aby se osprchoval, oblékl si čisté oblečení a něco zakousl, tak se tam za nimi hned vrátí. Nenáviděl to. Chtěl odvést stoprocentní práci, ale tentokrát mu bude muset stačit výkon osmdesáti až devadesátiprocentní.

Možná tu ztrátu dožene sociopat Santos a jeho horda násilníků. Jestli to nesvedou, není to Kellerova chyba. On dostal časový limit, musel jej dodržet. Jestli ho chtěli popohnat, fajn, ale v tom případě si nemůžou stěžovat na jeho práci.

Dveře od kajuty se zasekly. Musel si třikrát otřít kartu, než se mu to povedlo. Další problém, který nemohl potřebovat. Rozsvítil, zamířil do ložnice a posadil se na postel. Sundal si boty, košili a tílko. Chystal se rozepnout si i pásek, když se ozval ženský hlas: "To by asi prozatím stačilo."

Otočil se tak prudce, že div nespadl.

Za ním stála drobná bruneta v tričku, džínách a teniskách.

"Kdo jste? A co chcete v mém pokoji?"

"Nikdo, koho znáte, pane Kellere. Co se vám přihodilo? Dostal jste se do nějaké potyčky?"

Kývla hlavou k jeho odřeninám a modřinám, které získaly několik různých odstínů hnědé a nachové.

"Zavolám ostrahu," řekl.

Zavrtěla hlavou. "Ne, to se vám asi nepovede."

Mrkl na ni. Kolik měřila? Metr pětapadesát a vážila padesát kilo? Vykročil k telefonu na nočním stolku.

Najednou se kdovíjak ocitla mezi ním a telefonem a udeřila ho. Její úder ho vyvedl z rovnováhy. Padl na postel.

No tak do pytle! Snese, že ho zmlátí chlap jako Santos, ale přece se nenechá popichovat takovouhle mrňavou ženskou! Vyskočil a chystal se ji zfackovat. Vší silou máchl rukou proti jejímu obličeji...

Přikrčila se a praštila ho nějakou cihlou do žeber! Než se vzpamatoval, provedla mu něco s nohama, povalila ho, a on zase spadl na postel.

Nezvládal to. Všechen potlačovaný vztek z toho, že ho Chance využila a zneužila, že ho zmlátila ta cvičená opice Santos, že ho bila ta žena v jeho vlastním pokoji, v něm vzkypěl. Vykřikl a vrhl se na ni. Chystal se ji uškrtit, že...!

Zmateně se probral. Viděl, jak vedle něj sedí nějaká žena a dívá se na něj. Kdo to byl? Kde se to ocitl. Myšlenky měl rozmazané, jako by jimi nedokázal proniknout. Celé tělo ho bolelo ještě víc než předtím. Potřeboval si vzít prášek proti bolesti, to by mu pomohlo. Neměl nějakou nehodu?

"Promiňte," řekla žena.

Pomalu se mu to začínalo vybavovat. Byl ve své kajutě na lodi. Přišel sem, aby... aby něco udělal, a ta žena už tu na něj čekala. Napadla ho. Praštila ho tyčí. Kde ji měla?

"Kd-kdo jste? Co chcete?" Kristapána, to to bolelo.

"Kdo jsem, není důležité," řekla. "Ale musíme si promluvit. Potřebuju, abyste mi řekl všechno o tom, co chystáte."

Zmocnila se ho nepřekonatelná deprese. Tohle smrdělo! Santos ho zmlátil a vyhrožoval mu smrtí. A teď ho zmlátila žena! Malá drobná žena! Bylo to ponižující. Byl zahanben. Měl pocit, že se rozbrečí. Co udělal, že si tohle zasloužil? To nebylo fér!

"Už je dobře," řekla a pohladila ho po rameni. "Už vám neublížím."

A bylo mnohem, mnohem hůř.

*****

Ve vzduchu východně od Fort Lauderdale, Florida

V interkomu helikoptéry se ozvalo: "Dámy a pánové, hovoří k vám kapitán. Jak jste si asi všimli, počasí se nám poněkud zhoršilo a podmínky v cíli naší cesty jsou očividně ještě horší. I když bychom se tam asi bez větších potíží dostali, raději bych to neriskoval, takže bohužel budeme náš let muset zrušit a vrátit se do Fort Lauderdale. Omlouvám se za způsobené nepříjemnosti."

Na ta slova se velká helikoptéra pomalu začala stáčet doleva.

Howard vzdychl. No samozřejmě. Bylo by to moc jednoduché. Podíval se přes uličku na Julia a kývl.

Julio si rozepnul pás, vstal, vystoupil do uličky a zamířil dopředu.

Jedna z letušek vykročila, aby ho zastavila. "Pane, prosím, posaďte se. Kapitán upozorňuje na nutnost zapnutého pásu."

"Chce se mi zvracet," řekl Julio. Přiblížil se k řídicí kabině, která nebyla daleko.

"Já vím sáček pro nevolnosti přinesu, ale musíte si sednout..."

Julio řekl: "Seržante Reavesi?"

Reaves, svalnatý muž s krátce střiženými vlasy vstal a uchopil letušku, jednou rukou jí tiskl paže k tělu, druhou jí zakryl ústa. Žena se pokusila vykřiknout, ale skrz seržantovo sevření pronikl jen nepatrný zvuk.

Druhá letuška, vzadu, všechno viděla a natáhla se pro interkom, jenže jeden z členů jednotky ji zachytil a posadil ji na místo.

Julio si sáhl pod cípy své havajské košile a vytáhl pistoli, starou berettu a šel si rychle popovídat dopředu s pilotem a druhým pilotem.

O pár vteřin později se helikoptéra zase stočila na jihovýchod.

Howard se otočil na Michaelse a pokrčil rameny. "To se stává," řekl. "Nic to není."

Howard se otočil a pokynul svému pilotovi, aby šel dopředu. Muž vstal. O chvilku později přivedl Julio druhého pilota a posadil ho na uvolněné místo. Pistoli měl zpátky v pouzdru. Vrátil se na své sedadlo a zapnul si pás.

"Všechno v pořádku, poručíku?"

"V naprostém, pane. Kapitán se rozhodl, že v jeho zájmu je co nejlepší spolupráce, protože náš pilot sedí vedle něj s pistolí a už kapitánovi vysvětlil, že s tím strojem umí zacházet. Ani nedostal pokyn, aby to otočil

zpátky, bylo to jeho rozhodnutí. V dli bychom měli být za třicet minut. Takže si můžeme zbytek letu bez problémů vychutnat."

Hned vzápětí se jejich stroj propadl, asi na vteřinu se všichni ocitli ve stavu beztíže. Pád se zastavil a helikoptéra sebou trhla, jako by do něčeho vrazila. Howard se ohlédl na Julia.

"Chápejte to jako novou vzrušující atrakci v Disney Worldu," řekl Julio. "Vyhazovák."

*****

Na palubě Bon Chance

Santos se podíval na hodinky a zamračil se. Tři čtvrtě hodiny pátrání, a po Mary Johnsonové ani stopy. Zvedl telefon a zjistil si, že z pokoje už se odhlásila, ale déšť i vítr se teď zhoršily, takže komerční lety na pevninu byly zrušeny, a podle záznamů slečna Johnsonová dosud neodletěla. Takže tady někde je, a jestli není ve svém pokoji nebo v kasinech, restauracích nebo barech, tak kde je?

Taky si mohla najít milence. Třeba leží v něčí posteli a pohupování moře ji a nějakého šťastlivce unáší do krajin sexu?

No. Ono na tom zas tolik nezáleželo. Brzy bude muset odjet. Taková škoda.

Zazvonil mu telefon. Odepnul si ho od opasku a otevřel ho. "Ano?"

Missy řekla: "Neviděl jsi Jacksona? Má být v počítačových operacích, ale není tam."

"Neviděl jsem ho," řekl Santos. Kdyby ho Jackson zahlédl jako první, asi by se mu klidil z cesty, takže by ho stejně neviděl. "Zkusila jsi jeho pokoj?"

"Nezvedá telefon, neodpovídá na pager ani na ťukání na dveře."

"Třeba blije na záchodě. Loď se docela houpe, a ten Jackson má poměrně citlivý žaludek. To jsem aspoň slyšel."

"O tom pochybuju."

"Nebo si našel nějakou kočku. Slyšel jsem, že si rád užije."

"Nech toho, Roberto!" Chvíli bylo ticho. "Spíš bys už měl jít. Bouřka se zhoršuje a ty musíš být na pevnině."

"O mě se neboj, já se nezdejchnu jako Jackson."

Vypnul telefon, poplácal si s ním o dlaň a zapnul si ho zpátky k opasku. Bylo to zvláštní, že by se Keller vypařil. Kromě počítačů pro něj nic neexistovalo. Možná by mohl před odletem zajít ke Kellerově pokoji a mrknout se, jestli nedostal infarkt nebo tak něco.

*****

Toni poslouchala a žasla nad zamýšleným rozsahem útoku na internet. Jakmile Keller spustil, chrlil to ze sebe jako zfetovaný a mluvil tak rychle, že mu pořád docházel dech a hrozně se zadýchával.

Hackeři. Nastražené EMP. Muži s pistolemi a štípačkami na drát. To nebylo nic malého. Bude o tom muset zavolat Alexovi, nemohli riskovat, aby se něco tak zásadního opravdu rozjelo. Mělo to začít za několik málo hodin a úřady po celých Spojených státech, po celém světě, se o tom musí dozvědět.

Keller znal části toho plánu, ale ne všechno. Potřebovali zjistit místa, kde má dojít k útokům na materiál, aby je mohli zastavit. Plány byly nepochybně v počítačích. Mohl by se k tomu Keller dostat odsud? Jistě, mohl by. Měl tu svůj notebook. Mohl by ty soubory stáhnout. Chtěla by, aby to udělal?

Toni se smála. Tím by ospravedlnila to, že tu zůstala! Jen do toho," řekla.

Netrvalo to dlouho. Když skončil, vypálil informace na mini-DVD a vysunul ho z přístroje. "Tady to je," řekl.

Toni si to vzala. Zavolá Alexovi hned teď. Pokud už není na cestě, bude to tak závažné, aby sehnal vojenskou helikoptéru a poslal sem pomoc. "Zachoval

jste se dobře, Jacksone. Teď tady ještě minutku vydržte, já si zavolám."
Když se natáhla po telefonu, někdo zaklepal na dveře kajuty. Ne, nezaklepal, ale zabušil na ně, jako by se do nich snažil prorazit díru.
"Jacksone! Jseš tam, chlapče? Otevři mi!"
Santos!
"Ne! Ne! Běžte pryč!" zakřičel Keller, než ho Toni mohla zastavit.
Aha. A teď to bude zajímavé...

*****

Chance si připadala jako lvice v kleci. Chodila po kanceláři tam a zpět. Kde je Keller? Kde je Santos? Proč ještě neodjel? Ani jeden z nich nebyl v tomto bodě absolutně nepostradatelný - plán půjde s nimi i bez nich -ale absence obou to všechno ochromí mnohem víc než jenom trošku. Hergot! Co se to tady děje?

*****

Ve vzduchu

Byla tma a vítr si s helikoptérou pohazoval jako s listem, jímž posunuje vítr osudu. Na výlet doprostřed oceánu nebyla zrovna nejlepší noc.
"Tamhle je," řekl Howard.
Michaels se podíval z okna. Ve tmě viděl svítit jasnější šmouhu. Vlečný člun, na němž přistávaly helikoptéry. Odhadoval, že tak kilometr od něj bude loď, protože už viděl její světla, která zářila jako vánoční stromeček.
Fernandez se vracel z přední části helikoptéry, přidržoval se sedadel v uličce a měl co dělat, aby se vůbec udržel na nohou. Došel k nim, posadil se a zapnul si pás. "Přistání nebude žádná legrace," řekl. "Náš pilot chce, aby to provedl kapitán sám, je to jeho stroj, umí to s ním líp. Člun se docela dost pohupuje a jejich letová kontrola nás nechtěla pustit, ale trvali jsme na tom - kapitán říkal, že vracet se zpátky je příliš nebezpečné. Říkali, že budeme muset jet v bouřce přivázáni k palubě, protože převozní čluny nejezdí, jaké jsou tam vlny."
"Ale na to, abychom tam v tomhle počasí doplavali, je to celkem daleko, ne?" poznamenal Michaels.
Howard se usmál. "No, nepochybuji, že je už nějak přesvědčíme, aby nám půjčili převozní člun, stačí když je slušně poprosíme."
Helikoptéra klesla a ve spirálách se stáčela k přistávacímu člunu. Paluba odsud nevypadala zrovna velká. Spíš jako poštovní známka.
Michaels se odvrátil od okna. Helikoptéra poskakovala a poskočila doleva, pak zpátky doprava a zachytil ji další poryv větru, který jimi smýkl tak prudce, že Alex cítil žaludek až v puse. Slyšel, jak někdo za ním zvrací. Doufal jen, že do blicího pytlíku.
"Vydržte, lidičky," řekl kapitán. Jdeme na to."

36 KAPITOLA

*****

Na palubě Bon Chance

Toni odhadovala, že má asi dvě vteřiny, než Santos vstoupí do dveří, které otevře buď klíčem, nebo botou. Věděl, že Keller je uvnitř, nepochyboval o tom.
Jenže Keller byl teď jen roztřesenou hromádkou neštěstí, byl stočený na posteli do klubíčka a rukama si kryl obličej.
Toni věděla, že musí Alexe informovat. A nechtěla se utkat se Santosem, a

už vůbec ne v tak těsném prostoru, jako byla tahle kajuta. Možná by ho porazila. Možná ne. Byl velký, silný, trénovaný a ve formě a ona nemohla riskovat, že přijde o informace, která dostala od Kellera. Co dělat?

Okamžik paniky ji omámil, ale pak začal její mozek pracovat. Uvědomila si, že Santos neví, kdo je, nebo co dělá v Kellerově kajutě. Mohla by to zahrát takhle, ale bude to muset udělat rychle.

Chytila své tričko s sundala si ho, pak si stáhla sportovní podprsenku. Držela je jednou rukou a nedbale si kryla ňadra a spěchala ke dveřím.

*****

Santosovi nešlo otevřít kartou zámek dveří. Neustále ji protahoval štěrbinou, ale světýlko pořád svítilo červeně. Už se chystal dveře vykopnout, když se otevřely.

A v nich stála polonahá žena.

Ta sekretářka?! Ona tu byla s Kellerem?!

Jakého boha to rozzlobil, že ten člověk, ten picaflor, se vyspal se dvěma jeho ženami? Tak, a hotovo. Prostě ho zabije.

"Roberto? Co tady děláš?"

"Potřebuju si promluvit s Kellerem. Má být v práci. Ale tuším, že chápu, proč není. Už se nedivím, že jsem tě nemohl najít."

"Právě se obléká," řekla. "Uvnitř."

"Jo, no, počkej tady. Něco pro tebe mám." Sáhl si do rozkroku. "Větší a tvrdší než to, co ti může nabídnout Keller."

Usmála se na něj. Odsunula ruku s tričkem stranou a zhluboka se nadechla.

Ah, parádní mambas.

Jo, bude to muset být rychlovka, ale zvládne to. Vyhodí Kellera ven, pronto, a vrátí se k ní. Nechá Missy náměť k přemýšlení - ujistí se, aby jí o tom Keller řekl.

Už byl zpola připravený, když se kolem ní protáhl chodbičkou směrem k ložnici.

*****

Toni utíkala. Sprintovala, jako by se pokoušela o účast na olympiádě v běhu na 100 metrů. V hale minula manželský pár a všimla si, jak se na ni muž usmívá. No, polonahá žena utíkající halou asi nebyla tím, co by vídali denně. Neměla ale čas se zastavit a obléct se. Chtěla být daleko, než si Santos uvědomí, že něco nehraje. Musela si rychle najít další úkryt.

*****

Provazy deště bičovaly zem jako prvotřídní sprcha s dobrým tlakem vody a modrobílá pruhovaná stříška na převozním člunu neměla šanci udržet lidi pod ní v suchu.

Michaels byl promočený, než se dostal na palubu člunu, stejně jako ostatní "turisté". Když zafoukal vítr, déšť se hnal skoro vodorovně. Neprůstřelná vesta, kterou měl pod košilí, nebyla v tomhle ohledu k ničemu.

Howard vedle něj zakřičel: "Nechal jsem piloty, aby hlídali posádky obou helikoptér a další dva lidi, aby hlídali posádku vlečného člunu. Právě se u nich objevily zásadní vysílačkové a spojové potíže."

Vzhledem k tomu, jak se člun pohupoval na vlnách nahoru a dolů, se Michaels o posádky helikoptér nebál ani v nejmenším. Kolem bylo dost světla, že viděl na vrcholcích vln bílé čepice a pěnu. V puse cítil sůl a křikl: "Ideální počasí na vyjížďku na člunu!"

Ten, kdo stál u motoru, přidal plyn a člun, který měl kapacitu šedesáti lidí, ale teď jich tu byla stěží půlka, odjel od ukotvení u vlečného člunu.

Pohyb se zhoršil. Ten, kdo byl náchylný k mořské nemoci, musel čekat, že vyzvrací všechno, co snědl za poslední měsíc. Michaels byl vděčný, že aspoň touhle nemocí netrpí.

Člun se kolébal a otřásal, nebezpečně se tyčil, ale když záď konečně natočil po větru, trošku se vyrovnal. K lodi to měli pořád ještě dost daleko.

Jak se člun prodíral metrovými vlnami, Michaelsovi zazvonil u boku virces. Nechal si ho nastavený na vibrační zvonění. Dobře udělal, protože v tomhle dešti a větru by ho neslyšel. Vzal přístroj. Číslo volajícího mu nic neříkalo a malá obrazovka byla prázdná, žádný obraz. Přidržel si ho u ucha, aby líp slyšel.

"Haló?"

"Alexi, to jsem já."

Toni!

"Lásko, co se...?"

"Kde jsi?" přerušila ho.

"Na člunu a jedeme k lodi," řekl "Budeme tam za pět minut."

"Díky bohu. Poslouchej, volám z veřejného telefonu. Jay měl pravdu, úplně ve všem. Všechno to má vypuknout zítra. Mám všechny detaily. Zase se ti ozvu, ale momentálně musím běžet. Miluju tě."

Zavěsila.

Michaelsovi v žaludku začali a lézt hejna červů.

"Copak?" zeptal se Howard.

"Toni. Má nějaké potíže. Dokonce riskovala a volala mi z veřejné linky. Říká, že má všechny důkazy, které potřebujeme."

"Bože můj," řekl Howard.

"Měli bychom jet co nejrychleji," řekl Michaels.

Howard mávl rukou. Motor člunu se rozeřval ještě víc, ale na rychlosti to moc znát nebylo.

*****

Santos to chvíli nedokázal pochopit, když viděl Kellera ležet na posteli. Že by přišel úplně o rozum? Ležel tady bez košile, jen v kalhotách a stočený do klubíčka. Bál se snad, že ho Santos znovu zbije?

"Kellere. Kellere!"

Muž zasténal. "Nechte mě! Já nechtěl!"

Santos došel k posteli, natáhl ruku a chytil Kellera za vlasy a zvedl ho. "Proč tady takhle kňučíš?"

"Já nechtěl!" řekl. "Zbila mě. Přinutila mě, abych jí to řekl!"

Santos se otočil za sebe. "Co abys jí řekl?"

"O Omeze!"

Santos pustil Kellerovy vlasy a volnou rukou ho udeřil, ale jenom jednou, pak odběhl tam, kde nechal tu ženu.

Samozřejmě byla pryč.

Podíval se do chodby. Nikde ani stopy.

Santos si od opasku odepnul telefon a stiskl pohotovostní knoflík. "Tady Santos," řekl, když se ohlásila ostraha. "Na palubě je žena, malá, černovlasá, asi dvacet osm až třicet let, říká si ‚Mary Johnsonová'. Na sobě má džíny, tenisky a černé tričko. Najděte ji. A to hned!"

*****

Muž u kotviště člunů byl v šoku. Podíval se na loď s promočenými turisty. "Vy jste se snad zbláznili, že jste sem vyrazili v tomhle počasí! To si někdo odskáče!" Pak se podíval na řidiče člunu. "A kdo jste sakra vy? Kde je Marty? Tohle je jeho šichta!"

Řidič se usmál a přiložil muži k břichu pistoli Walther. "Martymu se

neudělalo dobře. A když nebudete zlobit, tak to nechytnete."
Muž ztuhl; jeho obličej pod kloboukem proti dešti zpopelavěl.
"Tak pohyb, lidi!" řekl Fernandez.
Michaels vyběhl po žebříku jako první.

*****

Toni vyřešila problém, kde se ukrýt, tím, že běžela podél dveří tak dlouho, dokud nenašla nějaké, které byly otevřené. Vklouzla do kajuty, uviděla uklízečku, která pokoj uklízela, a vstoupila do koupelny dřív, než se na ni žena podívala.
Pak španělsky řekla: "To už můžete nechat," zavolala. "Vraťte se později, ano?"
Uklízečka řekla: "Esta bien, Seňora" a odešla.
Jakmile byla pryč, Toni se rozhlédla po kajutě. Žádný počítač, takže nemohla nahrát obsah disku do složky Net Force ani ji nemohla poslat e-mailem nějakému známému. Hergot!
Věděla, že tady nemůže zůstat dlouho. Santos už určitě vyhlásil poplach. Kdyby se někdo zeptal uklízečky, jestli neviděla nějakou norte americana, třeba by ji Tonina španělština zmátla. Možná ne. Ale loď byla
prošpikovaná průmyslovými kamerami a Toni nechtěla, aby ji nějaká z nich zahlédla. Alex říkal, že tu bude za pár minut. Jestli se chystali zahájit nějakou operaci, Toni bude muset zůstat v úkrytu, dokud to neskončí. Nic víc.

*****

Michaels se podíval na hodinky. Za deset minut mají být všichni z týmu na svých místech. Za čtrnáct si všichni nasadí zvláštní vybavení LOSIR a za další minutu vytáhnout zbraně, odpálí nálože, kterými si otevřou zajištěné dveře, a teoreticky vzato se zmocní lodi dřív, než někdo stihne vymazat počítače. Z tašky, kterou mu dal John Howard, už vytáhl vysílačku a schoval ji do kapsy košile, aby byla připravená k použití.
Jenže - kde byla Toni?
Michaels byl v podpalubí a procházel se po chodbách a rozhlížel se. Viděl pár chlápků z ostrahy, kteří měli své vysílačky, procházeli se očividně s jasným úmyslem, a on nepochyboval, že hledají Toni. Nebo hledají turisty s taškami. Když se muži blížili k němu, zasunul tašku s pistolí za kytku v květináči.
Jeden z nich si jí bohužel všiml. "To je vaše?"
Michaels se na ně podíval. "Cože? Nikdy jsem to neviděl."
Jeden z nich tašku zvedl.
Alex nechtěl, aby ji otevřeli. Rychle proto řekl: "Hele, nehledáte menší brunetu?"
Muž, který se chystal otevřít tašku, se zastavil tak rychle, že div nespadl. "Vy jste ji viděl?"
"Jo, byla nahoře na palubě. Vzadu u bazénu."
"Díky, pane." Muž odešel a mluvil do své vysílačky.
Michaels si říkal, že to snad pomůže. Pokud se ovšem Toni neschovávala u bazénu. Ale i takhle to bylo hodně zlé. Podíval se na hodinky. Dvanáct minut.

*****

Santos neměl ponětí, co se děje, ale věděl, že ta malá sekretářka není tím, za koho se vydávala. Měl to vědět. Takové nohy nebude mít někdo, kdo celý den prosedí na zadku. Ta žena se uměla pohybovat. Asi už přišel o rozum, že věřil tomu, co viděl.
Bude ji muset najít. Byla špion, a jestli jí Keller vyklopil všechno, co o

celé operaci věděl, tak by to mohlo znamenat velké problémy. A jakkoli se mu to příčilo, musel o tom říct Missy.

"Cože?! Víš to jistě?"

"Nechal jsem Kellera ležet na posteli stočeného do klubíčka jako nemluvně. Jenom popotahoval," řekl. "Podrazil nás."

"Musíme ji najít, než se jí něco z toho podaří dostat z lodi!"

"Mí muži už ji hledají. Někdo ji prý viděl u bazénu."

Missy zavrtěla hlavou. "Co by tam dělala? Tamtudy z lodi neuteče. Ani se tam neschová. Zrušte všechny hovory z lodi."

"Už se stalo."

"Bazén, ne, to nedává smysl."

"Třeba není sama," řekl. "Třeba se tam má s někým sejít."

"Najděte ji, Roberto!"

Howard se podíval na hodinky a pak na Jaye. "Zůstaňte za mnou," řekl.

"To se nebojte."

Howard si urovnal vestu pod promočenou havajskou košilí. Měl ji moc těsnou. Ale to měl za to, že svou vestu půjčil Michaelsovi a sám si vzal jednu z náhradních. Trošku si povolil boční pásky. Lepší.

Howard s Jayem přesně včas vytáhli své vysílačky z tašek, přístroje byly navržené speciálně pro interiéry se spoustou rohů. "Nezapomeňte na špunty do nosu," řekl.

Jay přikývl a poklepal si na nozdry. Už je měl.

"Tady Howard. Jsme pořád na místě."

Howard přikročil ke čtečce karet, přilepil na ni výbušninu a mávl na Jaye, aby ustoupil dozadu, pak odpočítával vteřiny.

"Čtyři - tři - dva - jedna - teď!"

Čtečka karet se rozzářila jako světlice a explodovala.

Po chvilce se otevřely dveře a z nich vyskočila dvojice ozbrojených strážců s pistolemi nataženými před sebe.

Howard na ně namířil dávící plyn, což vypadalo, jako by explodovala plechovka holicího krému. Dvojice zmizela v hustém bílém dýmu. Oba muži vykřikli a začali se dávit. Ideální noc na obrácenou peristaltiku, pomyslel si.

Bylo by bezpečnější, kdyby je zastřelili, ale nechtěl zabíjet nikoho, koho nemuseli.

Zatímco strážce padali k zemi, Howard šel dál. Jdeme, jdeme!"

Jay šel těsně za ním.

37 KAPITOLA

Michaels slyšel Howarda ve sluchátkách, pak přes boty ucítil drobné exploze a věděl, že jednotlivé týmy zahájily svůj útok na počítačové paluby. Potrvá to jenom pár vteřin, a když budou mít štěstí, podaří se jim vypnout počítače, než lidé na lodi stihnout své informace zničit.

Zvedl oči a všiml si, jak se k němu žene člen ostrahy s napřaženou pistolí, a přitiskl se ke stěně jako správný vylekaný turista. Muž o něj nejevil sebemenší zájem a běžel dál.

Když ho míjel, Michaels natáhl nohu. Muž zakopl, uletěl tak dva tři metry vzduchem a pak padl na obličej, při pádu křičel.

Když se muž chystal vstát, Michaels k němu doběhl a kopl ho do hlavy. Muž omdlel.

Další bod pro družstvo dobrých.

*****

Santos už se chystal otevřít dveře pokoje, kam ta kubánská uklízečka viděla vcházet nějakou ženu, když vtom mu naléhavě zazvonil telefon, tím pohotovostním tónem, dlouhé a hlasité zvonění.

"Co je?"

"Pane, v podpalubí máme nějaké problémy! Je tu... áááách!"

"Co?! Co je?!"

Santos slyšel, jak někdo hlasitě zvrací.

Vypnul telefon. Že by ta žena? Nebo její přátelé? Tak či tak, bylo to vážné. Zamířil ke schodišti. Měl by zjistit, co se tam děje.

Obešel roh na chodbě a zahlédl dvojici mužů v havajských košilích, kteří se od něj vzdalovali. Byli oblečeni jako turisté, ale měli vysílačky a v rukou samopaly. Pod jejich mokrými košilemi viděl neprůstřelné oblečení.

Nebyli to jeho lidé.

Stáhl se z dohledu. Vzal mobil a stiskl pohotovostní volání.

Tentokrát se nikdo neozval. A před minutou to fungovalo dobře.

Buď měli jeho lidi moc práce, což bylo nepravděpodobné, nebo byl z provozu vyřazen komunikační systém lodi. Ani jedno pro něj nebylo dobré.

Věděl, co se stalo. Té špionce se podařilo dostat na palubu své lidi. Třeba tu byli už několik hodin nebo dní. Tady to skončilo. A když se tu bude zdržovat, tak skončí i on.

Bylo načase dát téhle sešlosti sbohem.

Kdyby se dostal k východu, mohl by zmizet. Ten převozní člun by určitě dokázal urazit pár set kilometrů. V bouřce by ho nikdo neviděl, a i kdyby měli loď s radarem, tak by ho tím nikdy nezachytili. V tomhle počasí by ho to asi přizabilo, ale ten člun by byl za současných podmínek nejlepší. Florida měla dlouhé a nechráněné pobřeží. Najde si úkryt. Jakmile bude na pevnině, bude v bezpečí.

Ano. Musí zmizet. Hned.

Jenže když si to zkrátil přes tělocvičnu, narazil na dalšího turistu s vysílačkou. Tenhle naštěstí žádnou zbraň neměl.

"Vy jste Santos," pronesl muž.

"Přesně tak. A vy jste kdo?"

Já jsem federální agent. Jste zatčen. Sedněte si a položte ruce na temeno."

Santos se rozesmál.

*****

Když přestal fungovat spojovací systém, Chance si uvědomila, že se děje něco vážného. Viděla, jak kolem ní běží někdo cizí, muži s puškami, a okamžitě pochopila, že loď byla přepadena.

Její lidé na tohle nebyli připraveni, regulérní vojenský útok nezvládnou. Mohli by zničit počítačové jednotky, ale ostraha nebyla stavěná na to, aby se ubránila jednotkám SEAL nebo Zvláštních sil, jakmile proniknou na loď - to nikdy nikdo nepředpokládal.

Teď dojde na právníky a peníze. KyberZemě se o ni postará. To si pojistila předem. Jenže její pojistka by mohla být sloužit i jako potvrzení odpovědnosti, kdyby se dostala do špatných rukou. Měla by se o to postarat, a to co nejdřív...

38 KAPITOLA

Michaels si muže prohlížel. Tělocvična na lodi byla poměrně velká místnost se zrcadly na stěnách a se silným kobercem na zemi. Kolem dokola stály posilovací stroje a uprostřed byl volný prostor. Santos oběhl rotoped a skočil na podlahu, dopadl na ruce a přemetem doletěl až k němu.

Michaels nikdy v životě nic takového neviděl...!

Navzdory výcviku, který mu napovídal, aby se při útoku útočníkovi přiblížil, Michaels uhnul doprava a Santosova pata minula jeho nos o centimetry. Ukázalo se, že se rozhodl dobře: kdyby se vydal proti němu, tak by to schytal.

Co to proboha bylo? Nějaká pomatená gymnastika?

Černoch dopadl na nohy a otočil se do podřepu proti Michaelsovi. Tančil ze strany na stranu, zvedal se a klesal z takřka vzpřímené pozice do kleku a zpátky, jako by byl nějaký pomatený čertík na pérko.

Díky odrazům v zrcadlech byl vidět od podlahy až ke stropu.

Působilo to neskutečně, jako něco z filmu s Brucem Leem.

Podle Jaye Santos ubil k smrti člověka, takže nezapomínejme, že je nebezpečný.

Michaels zůstával natočený v pětačtyřicetistupňovém úhlu, jednou rukou si kryl horní část těla, druhou spodní, ale nehýbal se.

"Co to je za pomatenou pozici?" zeptal se Santos s úsměvem. "Ani karate, ani džiu-džitsu. A už vůbec ne Capoeira."

Capoeira? To znělo povědomě. Byl to jihoamerický bojový styl, který afričtí otroci buď vytvořili, nebo si ho ze starého kontinentu přivezli s sebou. Založený na akrobacii, ale víc o něm Michaels nevěděl. Toni mu o tom kdysi vyprávěla. To by pasovalo. Santos byl z Brazílie.

"Vítejte v O-Jógo, Homem branco!" Muž vyskočil a udělal salto vzad, lehce dopadl, jedna noha se země dotkla dřív než druhá. Zasmál se.

Michaels pocítil další bodnutí paniky. Krucinál, vzchop se!

Santos se přesunul k Michaelsově pravici, skoro jako by tančil na nějakou tichou melodii.

Michaels se nepohyboval. Ať si tančí. Zatím nepůsobil žádnou škodu.

Santos přiskákal těsně na dosah a pak se zase vzdálil, snažil se ho vyprovokovat k útoku.

Michaels zůstával na místě.

Černoch se usmál. "Vy něco víte, viďte, pane bílý muži federální agente? Ale co to je, bělochu? Jak to funguje?"

"Pojďte sem a zjistíte to."

"No to jistě."

Santos se přetočil na druhou stranu, přiblížil se a naznačil kopnutí vysoko. Byl moc daleko na kontakt, mimo Michaelsův dosah. Michaels zůstával tam, kde byl.

"Čekáte, až udělám chybu?"

"Tak ji udělejte."

Santos se zasmál. Pak se otočil a dopadl na zem a stočil se do nějakého podivného klubíčka a kdovíjak se mu povedlo překonat prostor mezi nimi. Vykopl proti Alexovým nohám, a i když Michaels změnil postavení, otočil se a povedlo se mu vyslat dolů blok, kopnutí bylo příliš silné, než aby ho odrazilo. Přejel mu po stehně, nezasáhl ho přímo, ale i tak to pořádně zabolelo.

Michaels ho měl odblokovat, ale nešlo o nic zásadního. V tomhle zápase bylo zásadní vyhrát, ale neprohrát úplně stejně. Vítězem bude ten, kdo se dostane domů vlastní silou a s dostatkem energie, aby mohl obejmout svou rodinu.

Santos se přesunul dopředu a dozadu z nohy na nohu, mával pažemi v rytmu, který měl snad působit hypnoticky. "Na stařík to ujde," řekl. "Jak se to jmenuje, Branco?"

Branco. Určité to znamená "bílý". "A záleží na tom?"

Jen mě to zajímá. Pořád se chci něčemu přiučit."

"Povím vám to, až skončíme. Možná si najdete ve vězení učitele."

Santos se zasmál hlubokým smíchem. "To je legrace. Vy si myslíte, že až skončíme, tak vy budete při vědomí a já ve vězení? Ani náhodou. Řekněte mi to hned."

"Asi ne," řekl Michaels. Otočil se, aby sledoval kroužícího Santose, měnil ruce z horní na dolní pozici, stále zůstával v pozici otevřené brány.

"Chováte se úsporně," přikývl Santos. "Proč plýtvat. Možná vás nechám žít, abyste mi to pak pověděl. Není to z Číny? Nebo Barmy? Jak to, že to neznám?"

"Musíte chodit víc ven. Je spousta věcí, které nevíte. Třeba že máme tuhle loď pod kontrolou."

"To možná máte. Ale nemáte Santose."

Michaels se zhluboka nadechl. Zpola vydechl. "Uklidni se, Alexi," řekl si tiše.

Dny, kdy procvičoval tohle duševní cvičení, jež mu ukázala Toni, se mu teď vyplácely. Klesl níž, zachovával jen takové napětí, aby zůstal vzpřímený. Jeho dech se prohloubil a on se cítil mnohem uvolněnější. S ohledem na to, v jaké situaci se ocitl, to bylo víc než neobvyklé.

Santos zvedl obočí. "Co jste to tady teď dělal, pane federální agente?"

Michaels se usmál. "Zkuste přitancovat blíž ke mně, a uvidíte." Toni mu vždycky říkala, že u silatu je dobře protivníka provokovat. Třeba ho to rozčílí natolik, že ztratí kontrolu a udělá něco hloupého. Na tohohle to možná platit nebude, protože ten vypadal jako vytesaný z kamene a tak odolný proti řečnění jako proti bušení kladivem, ale za pokus to stálo.

"Nebojte se, i na to dojde. Ale máme čas, ne? Není kam spěchat. Můžeme si tu hru trošku protáhnout."

Santos naznačil kopnutí a úder, pak se otočil a klesl dolů, dotkl se dlaněmi země a levou nohou vykopl dozadu, mířil Michaelsovi na koleno...

Michaels uskočil stranou, kopnutí odblokoval a sám vyslal Santosovi do rozkroku vlastní kopnutí...

Santos se přetočil a Michaelsova pata ho zasáhla do stehna. Úder ho zřejmě ani nezabolel, ale aspoň ho zasáhl.

Santos se otočkou vrátil a provedl další akrobatický výkrut, na jehož konci mířil hřbetem pěsti Michaelsovi na hlavu...

Michaels ukročil, pravou pěstí si kryl tvář a provedl blokující úder...

Santos se zaklonil, uhnul té ráně, ale ne dost - Michaels ho jedním kloubkem zasáhl přímo do čela.

Santos ustoupil a zavrtěl hlavou. "Dobrá rána," řekl.

Okamžitě se zase vrátil, klesl na jednu nohu do podřepu a máchl druhou nataženou nohou...

Michaels to máchnutí z tohohle úhlu nečekal - byl zasažen do levého kotníku. Pomalu začal ztrácet rovnováhu, odstrčil se pravou nohou a podařilo se mu přeskočit tu stále útočící nohu a dopadnout na zem, aniž sám spadl. Udělal krok kupředu do postavení uzavřené brány, pravou nohu měl připravenou ke kopnutí či besetu, kdyby se Santos přiblížil.

Santos provedl ve vzduchu další výpad a vzdálil se. Dopadl na zem asi tři metry od Michaelse. "To, co předvádíte, se mi líbí. Je to pevné, nic zbytečného. No tak mi řekněte, co to je, ať se to můžu naučit. Zlepší to moji hru. Řekněte mi to hned, co když pak nebudete moct."

"O to se nebojte," řekl Michaels. Ale on se o to bál. Litoval, že nemá u sebe nůž. Nebo rovnou pistoli. I granát a tank by se šikly.

Santos se zasmál. "Máte strach, Branco?"

"Ne, jenom bych nerad zmeškal večeři. Bát byste se měl vy. Já totiž vím, co je ten váš tanec zač - je to Capoeira. Jenže vy nevíte, co udělám já."

"Tak schválně!"

Santos vylétl proti němu...

*****

Rána byla malá, ta kulka udělala Howardovi díru v boku přesně v místech, kde měl ve vestě malou skulinu mezi předním a bočním panelem. Zasáhla ho většinou do kůže a tuku asi tak osm centimetrů nad pas. Stačilo by, aby letěla o dva centimetry blíž k pupku, a vesta by ji zastavila. Nebo o dva druhým směrem a minula by ho úplně. Smůla. Zoufalý výstřel. To má člověk za to, že

nemá vlastní materiál.
Nezpůsobila mu ale žádnou zásadní újmu, a i když košile byla na vyhození a trošku mu tekla krev, na vykrvácení to nebylo. Ošetří si to později.
Muž, který ho postřelil, dostal odvetnou Howardovu palbu přímo do středu hrudi. Neměl vestu a dvojice poloplášťových nábojů ráže .357 z jeho medúzy mu provrtaly díry hrudní kostí necelých pár centimetrů od sebe.
Julio by ho za to pochválil. Hezký nástřel. A pak že nikoho nezabijí. No co. Ten člověk si to měl rozmyslet, než na Howarda vystřelil.
"Generále?" řekl Gridley. Jste v pořádku?"
"Při holení už jsem se zranil i víc. Až budu mít chvilku volna, dám si na to náplast."
Ve sluchátkách se ozval Juliův hlas: "Loď máme zajištěnou, generále."
Howard se zasmál. Nikdy se necítil živější. Riziko je součástí života, to teď věděl. A tohle byla jeho práce, tím byl. Byl bojovník. Voják. Smrt si najde nakonec všechny, ale on žil v současnosti. "Dobrá práce, poručíku. Kde jste?"
"U počítačů. Paluba D, uprostřed lodi."
"Uvidíme se za pár minut. Konec."
Gridley zavrtěl hlavou. Já už s vámi nikam nepůjdu. Posledně mě v Kalifornii málem zabil nějaký nadopovaný blázen. Tahle práce v terénu člověka hrozně unaví."
"Máte ponětí, kde je velitel?"
Gridley se podíval na svůj virces. "Jo, jeho virces se nachází asi padesát metrů tímhle směrem." Ukázal. "Ale nevím, v jaké výšce. Může být na horní palubě nebo v podpalubí."
"Zkusme ho najít. Naše jednotky si poradí se zbytkem těchhle pistolníků. Držte se za mnou."
"Nemusíte mi to opakovat. Saji by mi to nikdy neodpustila, kdybych svatbu zkazil tím, že bych se nechal zabít."
Howard dobil, dvojici vystřelených nábojnic z revolveru nahradil rychlostním pásem Bianchi. Zacvakl bubínek a zamířil podél řady automatů ke karetním stolkům. Za nimi viděl chodbu, která vedla chodbou do jídelny. Podle signálu Gridleyho GPS bude Michaels někde za tím. V hlavě si vybavoval mapu: na téhle úrovni bylo dále schodiště vedoucí nahoru i dolů. Nahoře byla hlavní paluba. Dole tělocvična. Tudy se dalo přijít k uzavřené palubě s počítači.
Tím se zabývej, až tam dorazíš, Johne. Protože když si nedáš pozor, tak se tam možná ani nedostaneš...

*****

"Přímo před námi," řekl Jay.
Howard přikývl. Otočil se na Jaye. Já tam vejdu jako první. Snažte se nestřelit mě do zad."
Jay se zasmál.

*****

Santos se na něj vrhl pěstmi a koleny, ale Michaels věděl, jak proti tomu bojovat - vrhl se vstříc jeho útoku...
Santos zmizel. Klesl do podivné pozice připomínající kraba, nohy měl vytrčená dopředu, ruce vzadu, tvář otočenou vzhůru, ale skoro ležel na
zemi. Taková pitomá pozice. Rozkrok měl úplně nechráněný. Michaels ukročil, aby ukopnul Santosovi varlata...
Byla to past!
Santos vymrštil jednu nohu nahoru a zasáhl Michaelse do stehna, jen těsně minul jeho rozkrok. Zásah měl takovou sílu, až Michaelse otočil, málem ztratil rovnováhu. Zapotácel se a podařilo se mu udržet balanc...

Santos se zvedl, otočil se a Michaels se dokázal jen krýt, zatímco ho do paží, ramen i jednoho spánku zasypával rychlý sled úderů. Při ráně do spánku se mu před očima objevil oslepující červený záblesk...

Ten člověk měl pěsti jako kameny...!

Michaels se vrhl proti Santosovi, nepoužíval své oči, ale tělo. Vyrazil kolenem a pravým loktem, kolenem zasáhl bok, loktem stranu mužova krku. Nebylo to nic moc, ale stačilo to, aby ho to přimělo couvnout...

Santos zavrtěl hlavou, otočil se a zastavil se mimo dosah. Přikývl. "Já myslel, že už jsem vás měl. Dobře jste se z toho dostal. Teď to je teprve zábava."

Michaels věděl, že to na něj zkouší psychologicky. Zasáhl ho dvěma pořádnými údery, ale Santose to očividně nijak nevyvedlo z míry. Ta rána do krku musela bolet, ale on to před Michaelsem tajil.

"Co hlava, dobrý, Branco?"

Michaels byl po zásahu do hlavy ještě trošku nesvůj, ale taky to nemohl dát najevo. "A proč by ne? Vy jste mě zasáhl? A nic lepšího tam nemáte?"

Santos se usmál, otáčel se a spirálovitě se blížil. "Nic lepšího? Já se ještě ani nezahřál. Něco vám ukážu. Jsem mladší, silnější, rychlejší a zkušenější. Jak dlouho už se věnujete své hře? Zažil už jste něco takového?"

Měl samozřejmě pravdu. Byl lepší než Michaels, a věděl to. Nepředváděl mu všechno, co uměl, jen si hrál, jako by šlo opravdu jen o tréninkový zápas. Michaels to cítil. Ocitl se v úzkých.

No co. A neučí tě silat právě to, jak si poradit v takovéhle situaci? Aby ses udržel na nohou proti někomu, kdo je silnější, rychlejší a dobře vycvičený?

Jo. Jenže tenhle chlap byl snad světová extratřída. Nejspíš trénoval několik hodin denně. Byl špičkový. Věděl to a Michaels to věděl taky. Silat vám dovolí stačit spoustě lidí, ale nedělá z vás neporazitelného, aspoň ne na téhle úrovni.

Ale Michaels měl v záloze ještě jednu věc a možná by dokázal toho chlapa rozptýlit, dokud by se to neprojevilo.

Michaels zamířil doleva, stále přikrčený. Řekl: "Chcete vyprávět příběh?"

Santos se usmál. "Je to veselý příběh?"

"Podle mě ano."

"Tak sem s tím. Už dlouho jsem se pořádně nezasmál. A dnešek nestál za nic."

Oba kroužili, každý za svou levou rukou.

"Kdysi dávno se v lese sešla zvířata. Povídala si o dešti, slunci, o stavu světa. V jednu chvíli se řeč stočila na to, které zvíře je v lese nejhroznější a Tygr prohlásil, že nejnebezpečnějším zvířetem je on.

"Vážně?' zeptal se Pes. ‚A jak to?'

Tygr se zasmál. ‚Tak se na mě podívej! Jsem větší, silnější a rychlejší než ty! Mám delší zuby, ostřejší drápy! Jediným máchnutím tlapou ti zlomím vaz! No nemám pravdu?'

'Máš,' připustil Pes.

‚Takže budeš souhlasit s tím, že jsem nejnebezpečnější zvíře v lese.'

‚To asi ne,' odpověděl Pes.

To Tygra hrozně dožralo, takže strašlivě zařval."

Santos se usmál, naznačil kopnutí, ale nepokračoval s ním. Michaels změnil rozložení rukou, ale nenechal se vyprovokovat.

Jenom se ujišťuju, jestli nespíte, Bělochu."

Jsem vzhůru."

"Tak pokračujte s tou pohádkou. Tigre se naštval."

"Ano. A podívá se na Psa a říká: 'Takže ty tvrdíš, že nejsem nejnebezpečnější zvíře? Tak kdo je? Ty?'

Já ne,' odpoví Pes.

‚Tak mi to řekni! Hned teď mi to řekni, nebo tě zabiju!' A ustoupí dozadu a

připraví se skočit na Psa. Jenže než mohl zaútočit, ozval se výbuch a Tygr se najednou svalil.

Za zvířaty stál Člověk a v ruce držel pušku, z níž se kouřilo.

A Pes se usmál a řekl: Já nejsem nejnebezpečnější zvíře v lese. Ale mám kamaráda...'"

Santos se usmál. "To nebyla moc veselá pohádka, Branco."

"No, to bych neřekl," ozvalo se za ním. "Podle mě byla celkem dobrá."

Santos ukročil dozadu a zpola se otočil.

Tam stál černoch, další turista-neturista a mířil na něj pistolí. Držel ji oběma rukama a mířil Santosovi přímo na srdce. Za ním stál další muž. I ten měl zbraň.

Byl moc daleko, aby je stihl zničit, než by vystřelili. Hmm.

"Veliteli," pronesl nově příchozí černoch.

"Generále. Jsem velice rád, že vás vidírn."

Santos se zamračil. "Vy jste podváděl."

Usmál se. "Ano. Podvádění je základem silatu," řekl. "Tak se mimochodem jmenuje moje umění. Pukulan Pentjak Silat Serak z Indonésie."

"Aha." Santos znal indonéské formy. Nikdy se neutkal s nikým, kdo by je použil, ale viděl fotky a filmy. "A kde máte sukni?"

Je to sarong, žádná sukně...!

Santos vyskočil, změnil skok v kotoul, a když vstal, provedl další...

Ozvala se rána, ale o chvíli později. Kulka ho spálila na zádech, to nejlehčí zranění. Vlastně jenom škrábnutí, nic víc, žádná škoda...

Přímo před ním bylo velké okno do chodby. Stačí úkrok a skok, a je u něj...

Pistole znovu vystřelila, v tom uzavřeném prostoru zněla hrozně hlasitě a kulka zasáhla sklo před ním, prorazila ho a nechala v něm pavučinu prasklin. Skvěle!

Vrhl se proti té popraskané tabuli hlavou napřed, rukama a předloktím si kryl obličej. Teď!

Proletěl oknem v oblaku střepů, schoulil se, překulil, dopadl na koberec na zemi, vstal, měl ale moc velkou setrvačnost, takže narazil do protější stěny na chodbě. Díky tomu z něj opadalo hodně střepů. Zaklel, jak se rozplácl o stěnu, odstrčil se a odstoupil od ní, levou nohou máchl dopředu, otočil se doprava, zatímco do stěny, u níž stál před zlomkem vteřiny, narazila další kulka. Ale teď už běžel chodbou, přikrčil se a každým krokem nabíral na rychlosti. Ve chvilce byl mimo dostřel, úhel okna nedovoloval střelci, aby ho zasáhl. Utíkal co mu nohy stačily, chodidly se opíral do koberce, tiskl se k němu, div nespadl. Dorazil k rozcestí, zatočil doprava, proletěl chodbou, vrazil do stěny, udeřil se do levého ramene, odrazil se a sprintoval dál.

Hlasitě se smál. Byl trošku zraněný na zádech a z ran na pažích a hřbetu dlaně mu tekla krev, ale uprchl. Nikdo ho zezadu nedostihne. Najde si cestu z téhle lodi. KyberZemě je možná smrtelně zraněná, ale to nic neznamená. Dostane se pryč. Pojede domů. Přepočítá svoje zlaťáky a bude tím, kdo se bude smát naposled.

Ale nejdřív musel dokončit menší záležitost. Pak bude moct odejít.

*****

Chance měla pistoli a disk s pojistkou proti vydírání. Nic jiného nebylo tak zásadního, aby ji to teď trápilo. Nevěděla, kolik lidí se té invaze na loď účastní, ani to, jestli její lidé měli čas vyčistit počítače, ale bude mít dost času zničit ten disk, a na ničem jiném nezáleželo. Kdyby ji chytili, právníci KyberZemě by ji z vězení vysekali, a jakmile by k tomu došlo, vypařila by se. Měla připravený půltucet falešných totožností, pod všemi těmi jmény uložené peníze. Byla to velká ztráta, ale ona to přežije. Mohla by začít znovu pod jiným jménem. Zase se vypracovat až na vrchol. Možná by taková výzva mohla být i zábavná.

Nemohla riskovat, že by ten disk ukryla. Mohli by tuhle loď prohledat až na dno, a kdyby ho našli, KyberZemě by utrpěla obrovskou, ne-li přímo smrtelnou ránu. Tyhle soubory byly prokletím - jména, data, místa, zkrátka sen každého žalobce. Nachystala si ho pro případ, že by se KyberZemě rozhodla, že ji nepotřebuje, ale ona teď potřebovala jejich pomoc, a všechno, co by mohlo ublížit jim, by mohlo ublížit i jí.

Nestačilo ten disk jenom rozlomit. Prý už existovaly i přístroje, které dokázaly vydolovat informace z kousků disku DVD. Mohli by ho znovu slepit, a i když by část informací byla ztracená, mnohé by se dalo zachránit. Takové riziko si nemohla dovolit.

Kdepak, musí se ujistit, že už nezbývá nic, co by šlo obnovit.

Na stole měla zapalovač, zajímavou věcičku z nefritu, dárek od bývalého milence. Spálí ten disk. Pistole zaručí, že se k ní nikdo nedostane, dokud nebude disk zničen. Pár kulek vypálených do podlahy či stropu jistě přimějí každého, aby si dal pozor. Postačí jí jenom pár minut. Pak se vzdá. Dřív nebo později ji na kauci pustí.

Spěchala chodbou ke své kanceláři.

39 KAPITOLA

Toni vyšla z pokoje; opatrně se rozhlédla po chodbě. Kolem chodili lidé, dvacítka turistů, kteří byli zmatení a rozčílení, ale Santos ani žádný z jeho strážců mezi nimi nebyl, pokud to dokázala poznat.

"Co se to děje?" zeptal se kdosi.

"Piráti!" odpověděl tlustý muž. "Přepadli nás únosci!"

Toni se usmála.

"Co je tady k smíchu, madam?" řekl plešatý muž se špatnou pletí. "Myslíte, že to, že nás unesli piráti, je legrace?"

"Nejsou to piráti," řekla. Je to jen můj manžel, přišel mě zachránit."

Muž se na ni zadíval, jako by se změnila v obrovského hada. Znovu se usmála a vyrazila ke schodišti.

No tohle, až budou jednou vyprávět malému Alexovi! Ale ne dřív, až mu bude čtyřicet nebo padesát...

40 KAPITOLA

"Nikdy jsem neviděl, že by se někdo takhle pohyboval!" řekl Jay.

"Zasáhl jste ho?" zeptal se šéf.

John Howard zavrtěl hlavou. "Ne tak, aby ho to zastavilo. Netušil jsem, že by mohl být tak rychlý, že se překulí a tak. Je to gymnasta?"

"Capoeira," odpověděl šéf. Jihoamerické bojové umění."

"Dostaneme ho," řekl Howard. "Máme tu loď. Nejdůležitější je, že naši lidi ovládají počítačovou místnost a všechno zajistili. Jay si tady asi užije." Vytáhl z opasku pistoli a hodil ji Michaelsovi. "Ale pro případ, že bychom tady cestou narazili na vašeho kamaráda. Jestli ho uvidíte, zastřelte ho."

Michaels přikývl. "Nebojte se."

Když mířili ke schodišti, objevila se Toni.

Michaels ji div nepovalil, jak ji pevně objal. Drželi se v objetí, otáčeli se dokolečka. Jay z obou cítil úlevu silnou jako horko sálající z krbu. A musel uznat, že i jemu se ulevilo. Začínal mít obavy.

Toni zvedla malý disk DVD. "Plány útoku na net," řekla. "Všechno to přichystali. Musíš o těch místech informovat příslušné úřady," řekla.

Howard si od ní disk vzal. "Ano, madam. I když odsud už žádný útok řídit

nebudou. Tohle plavidlo kontrolujeme my."
"Zajali jste Santose a Jasmíne Chance?"
Ještě ne, ale k tomu dojde."
"Je to nebezpečný muž," řekla. "Povídej mi o tom," řekl šéf.

*****

Santos viděl, že dveře do Missyiny kanceláře jsou zavřené, a když k nim dorazil, byly zamčené. Nebyla ve svém pokoji, a on si nemyslel, že by se chtěla ukrýt někde na lodi, byla moc mazaná, takže musela vědět, že ji najdou. Kdepak, bude tady a nejspíš bude pracovat na nějakém plánu, aby si zachránila svou krásnou kůži. To byla celá Missy, vždycky měla nějaký záložní plán.
Dotkl se dveří, jednou zaklepal a ustoupil dozadu. Vrazil do nich ramenem a rozrazil je, získal rovnováhu a prošel atriem do vnitřní kanceláře.
"Roberto! Co to děláš?"
V jedné ruce držela zapalovač, ve druhé malou pistoli. V popelníku na jejím stole něco hořelo.
"Přišel jsem složit poklonu, Missy. Nechám ti menší dárek, než odejdu na odpočinek."
"O čem to mluvíš? Na takové věci nemáme čas!"
"Asi tvoje levá noha," řekl. "Těsně nad kolenem. Myslím, že to by nás mohlo vyrovnat. Na Jacksona jsem tak drsný nebyl, ale nebyla to tak úplně jeho chyba, ne? Když se tvoje žena vyspí s jiným mužem a není to znásilnění, tak je tím vinna ona. Stačí totiž, aby řekla ‚Ne'. Budeš mít spoustu času si to promyslet, až budeš ležet se sádrou a čekat, až ti to sroste."
Zvedla zbraň. "Ty ses pomátl. Nebudu tady jen tak stát a čekat, až mi zlomíš nohu!"
Usmál se. "Bylo by to ale jednodušší. Myslíš si, že ta pistolka ti stačí? Zhřešila jsi, a víš to. Je to jenom spravedlivé."
"Ty mluvíš o spravedlnosti?! Ty jsi nevynechal jedinou servírku a recepční na celé lodi! Myslíš, že to nevím? Vypadni!"
"Muži jsou muži," řekl. "To je něco jiného. Tomu nemůžeš rozumět." Vykročil k ní.
Upustila zapalovač a vzala si pistoli do druhé ruky. Zamířila mu na prsa.
"Když vystřelíš, tak ti místo toho zlomím vaz. Noha ještě není tak špatná."
Udělal další krok.
Vystřelila. Ten hluk nebyl tak hlasitý, a náraz kulky, která ho zasáhla vysoko a vpravo, nebolel. Připadal si, jako by do něj někdo zabodl ukazováček. Vážně to nic nebylo. Vrhl se po ní...

*****

Chance mačkala spoušť znovu a znovu, dokud nevystřílela celý zásobník. Viděla, jak se Santosovi na těle objevují tečky, prsa, břicho, jedna v jeho natažené ruce, ale on šel pořád k ní!
Zkusila mu uhnout z cesty, ale on ji jednou velkou rukou chytil, přidržel ji kolem pasu...
Bušila ho do hlavy pažbou pistole, viděla, jak se mu na hlavě odlupuje kůže, sledovala, jak mu teče jasně rudá krev, ale on ji nepouštěl...
Stáhl ji dolů. Odkopl židli za ní z cesty a praštil jí zády o zem.
"Roberte! Ne...!"
Pořád ho mlátila do hlavy. Viděla ho, jak se usmívá, i když mu tvář halily potoky krve. Přesunul svou ruku a chytil ji za hrdlo. Stiskl, jeho velké prsty se jí zarývaly do cév na krku. Přestala vidět.
"Prosím! Ne!"
"Sbohem, Missy," řekl. Sklonil se a políbil ji. Jeho krev kapala na její tvář. Snažil se ji mrknutím zahnat. Pak to všechno skončilo. Jeho úsměv bylo

to poslední, co viděla.

*****

Santos ji pořád držel za krk i dlouho poté, co se její oči obrátily v sloup, dokud se nevrátily a panenky byly rozšířené a nehnutě. Když ji konečně pustil, měl jistotu, že je po ní.

Její škoda.

Zkusil se od ní zvednout, ale zjistil, že i jeho opouštějí síly. Nikdy v životě se necítil tak slabý. Trošku se naklonil dopředu, ale víc nic. Už se neudržel na své zraněné ruce. Svalil se na její tělo, svou tváří vedle její. Kdo dostane všechno to zlato? pomyslel si.

A to byla jeho poslední myšlenka.

*****

V útrobách lodi propadli programátoři a členové ostrahy KyberZemě panice. Neodvedli tak dobrou práci jako ti ve vlaku a vlečném člunu. Muži, kteří kolem sebe stříkali dávící pěnu a rozhazovali světlice, se pohybovali příliš rychle. Tady najdou dost důkazů.

Jayi?"

"Už na tom pracuju," řekl Jay. Přesunul se k nepoškozené stanici a posadil se. Toni se postavila za něj a dívala se. "Mám tady zmrazovač. Zasunu ho tam. To by mělo zmrazit jejich mazací programy..."

Julio Fernandez se objevil za nimi a řekl: "Generále?" Vstoupil v čele několika dalších lidí.

"Dal jste si dvacet, poručíku?"

"Myslím, že jsem našel něco, co by vás s velitelem mohlo zajímat. Ahoj, Toni, těší mě, že jsi v pořádku."

"To mě taky, Julio."

Howard přikývl. "Dohlédněte tady na to," řekl svým lidem. "Veďte nás, poručíku."

*****

Michaels s Toni šli za Howardem a Fernandezem po několika málo schodech a chodbou. V kanceláři na podlaze tam leželi dva mrtví lidé: Jasmine Chance a Roberto Santos.

Michaels zavrtěl hlavou. "Proboha, co se stalo?"

Julio řekl: "Podle stop na jejím krku a malých sraženin v jejích očích bych řekl, že byla uškrcena. On má v sobě šest průstřelů a celou hlavu má pomlácenou od toho, jak ho někdo mlátil tou malou pistolí PPK ráže .380. Ona má celou ruku od krve, asi v ní držela tu pistoli. Podle mě to bylo tak, že on se na ni vrhl, ona ho postřelila, ale on žil tak dlouho, že ji ještě stihl uškrtit. Ai-uči, říkají tomu Japonci - vzájemná vražda."

"Proboha," řekl Howard. "Šikovná dvojka."

"A už neuškodí," dodal Michaels.

EPILOG

Svatba byla nádherná. Teď, na recepci, si Saji oblékla oblečení na cestu. Jay už si svlékl smoking a oblékl si své obvyklé šaty. Toni stála vedle Alexe, který ve svém černém smokingu vypadal jako James Bond. Kousek od nich stáli John Howard se ženou Nadine a Julio Fernandez se ženou Joannou. Julio držel svého neposedného synka, který měl největší chuť seskočit a celou místnost

obrátit vzhůru nohama. Toni se čekala, až takové choutky zasáhnout i malého Alexe...

Sajina matka objímala svou sestru a plakala. Jayovi rodiče si utírali slzy a nadšeně se dívali na svého syna z protějšího konce místnosti.

Jay přišel potřást rukou Alexovi. Řekl: "Díky za všechno, šéfe."

"Tak už z toho máš lepší pocit?" zeptala se ho Toni a mávla na prostor pro recepce.

Jo, už jo. Jenom jsem si nebyl jistý. Miluju ji. Myslím, že to nikdy nepomine. Mí rodiče už mluví o vnoučatech. Umíš si mě představit jako tátu?"

"Myslím, že to zvládneš," řekla Toni. "Ale neni kam spěchat."

"Takže teď na Bali?" zeptal se Alex.

Jo. Sluníčko, písek, pití s ovocem a kytkama, všecko, co k tomu patří. Ještě se cestou zpátky stavíme v Thajsku, mrkneme se na některé z mých vzdálených příbuzných."

"To je super, Jayi."

"Teda jestli si myslíš, že to beze mě zvládnete."

"Neboj se. Když už je vlak, vlečný člun i loď mimo provoz, tak tihle lidi už nám aspoň chvilku nebudou otravovat život," ujistil ho Alex.

"Ale jenom jsme je zranili, nezabili. Můžou to svalit na někoho, udělat z něj obětního beránka a jít směle dál," řekl Jay. Alex pokrčil rameny. "Člověk musí brát to, co má." "Lituješ, že se ti nepovedlo utkat se s Kellerem?" zeptala se Toni. Pokrčil rameny. "Ano i ne. Pro moje staré ego by bylo vynikající, kdybych mu to natřel na celé čáře. Ale on prohrál, ať to vezmeš jak to vezmeš. Je ve vězení, úplně se zhroutil. Nemá smysl kopat do mrtvoly, ne? Mimochodem, co bych mu mohl udělat, aby se cítil hůř, než když ho zlikvidovala holkář"

Usmála se. Zvedla oči a uviděla guru, která na sobě měla slavnostní sarong a sandály, držela dítě, které mělo na sobě roztomilý baseballový dres včetně čepice Baltimore Orioles. Guru přišla k nim a postavila se k Jayovi, když k němu přišla i Saji v cestovních šatech. Usmála se na Jaye.

"Asi už bych měl jít," řekl Jay.

Odešli středem haly zasypané ptačím zobem - ten je lepší než rýže, protože neublíží ptákům, kteří ho sezobou. Když je limuzína odvážela, Toni se otočila na Alexe. "To je romantika, co, cesta na Bali?"

"Počkej, my byli na Havaji. To taky není k zahození, navíc se tam mluví stejným jazykem. Stěžuješ si snad?"

"Ne," řekla a vzala ho za ruku. "Teď jsme se dostali do příjemného období."

"Jo?"

"Jo. A žili spokojeně až do smrti."

Zasmál se a ona se k němu přidala.

??

??

??

??